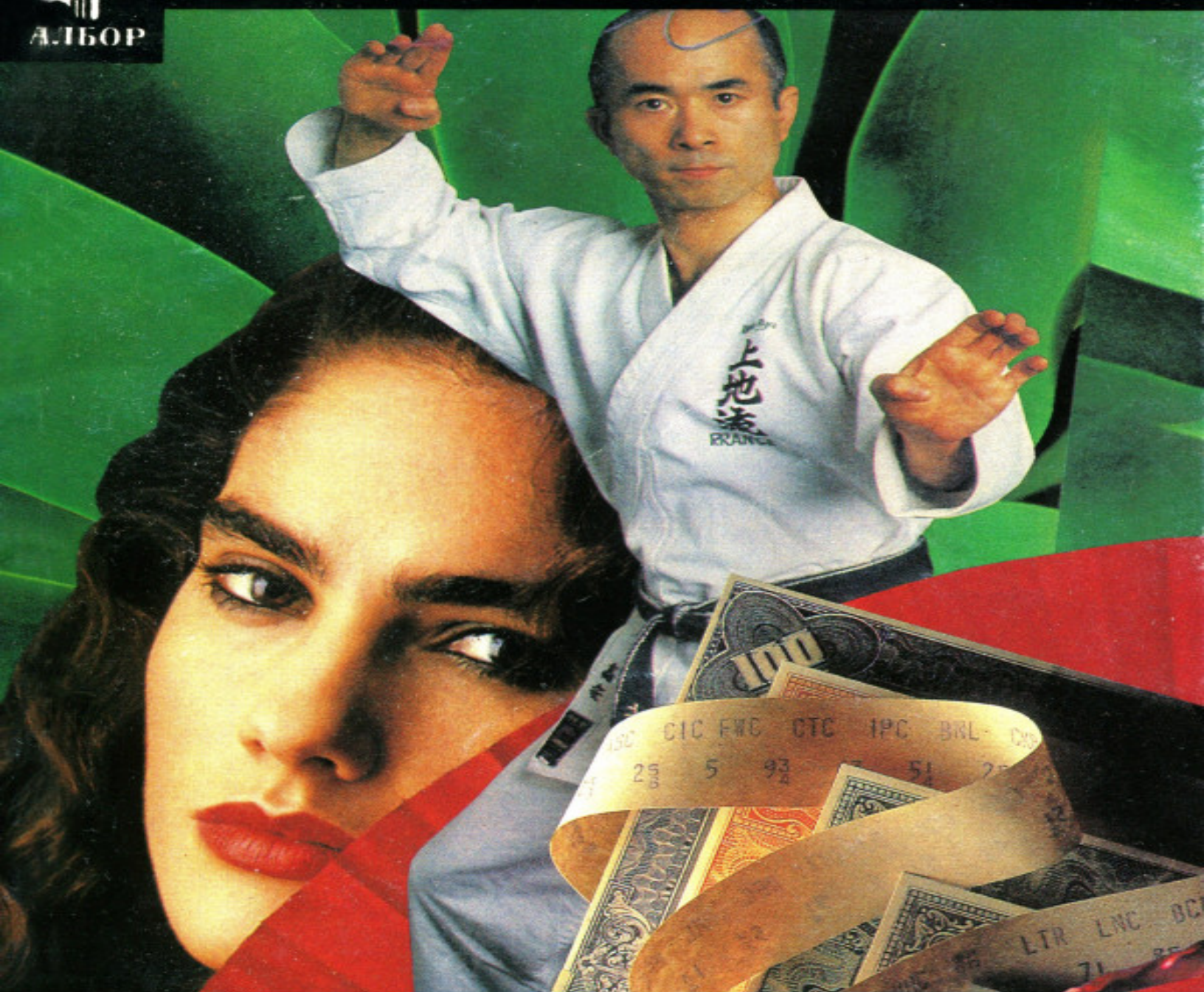

ДЖЕЙМС ХАДЛИ

ЧЕЙС

СМЯТАЙ СЕ
ЗА МЪРТЪВ

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС СМЯТАЙ СЕ ЗА МЪРТЪВ

Превод: Станислава Миланова

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Фрост се заговори с една първокласна проститутка в слабо осветен, претенциозно обзаведен бродуейски бар. Тя му обясни, че чака свой клиент, който вечно закъснявал, тъй като имал проблеми с жена си. Фрост пък ѝ каза, че и той чака, но просто ей така. Тя беше руса и много шик, с тяло, което сигурно предизвикваше улични задръствания. Докато бърбореха, му спомена, че в края на месеца отива в Перъдайс Сити.

— Там е истината — каза тя и сиво-сините ѝ очи пробляснаха. — Човек на това място може да докопа повече пари, отколкото където и да било другаде по света.

Освен жените имаше само още две неща, които интересуваха Фрост: парите и многото пари. Каза ѝ, че досега не е чувал за Перъдайс Сити. Какво му било хубавото?

Тя беше едно от онези момичета, които, щом имаше кой да ги слуша, никога не спираха да бърборят. Това, разбира се, не я правеше неповторима, помисли си Фрост. Би могъл да каже същото за всички момичета, които познаваше и беше познавал.

— Както Маями е известен като местенце за милионери — започна тя, сякаш четеше от туристически справочник, — така Перъдайс Сити е известен като гнездо на милиардери. Разликата е само в допълнителните нули. — Затвори очи и в знак на удоволствие примлясна: „Ъммм.“ — Перъдайс Сити се намира на около тридесет мили южно от Маями. Супер луксозно кътче, където човек, който притежава онова, което е необходимо, може да спечели цели бали от зелените нещица. — Облегна се назад и погледна изпитателно Фрост. — Мъжкар като тебе наистина би могъл да забогатее там.

Тя продължи да му обяснява, че петнадесет процента от тамошното население са страхотно богати хора. Петдесет процента всякакъв добре платен персонал, който се грижи за лукса на богатите. Тридесет процента били работниците, които поддържали града, и пет процента — момчетата и момичетата, които се лепвали за

богаташите и, ако имали някакъв акъл в главата, припечелвали достатъчно суха пара, за да живеят щастливо до следващия сезон, когато отново отивали в града.

Тъй като спешно се нуждаеше от пари, Фрост се заинтересува.

Тя отново го погледна изучаващо. Ако не беше сигурен, че за да я отведе в леглото, ще трябва да се раздели с всичките си налични пари, би проявил голям интерес към нея, но той знаеше, че кукла от нейната класа е далеч над възможностите му.

— Какви са целите ти? — попита тя.

— Същите като твоите — бързото спечелване на пари.

— Освен външния си вид, какви други таланти имаш?

Фрост се намръщи. Какви таланти имаше? Това беше нещо, за което не беше мислил досега. Вече беше на тридесет и две години. През последните дванадесет години едва беше свързвал двата края, непрекъснато беше търсил големите пари, но досега не ги беше намерил. Точно в момента беше безработен. Беше в Ню Йорк с намерението да открие нещо, което да му донесе много пари, без да трябва да полага кой знае какви усилия.

— Мога да бъда охрана — отвърна той. — Използвам си мускулите. Последната ми работа беше да пътувам с един камион като охрана. Само че свалих секретарката на стареца и той ми показа пътя. — Усмихна ѝ се. — В момента тъкмо търся нещичко.

— С твоя външен вид и тяло — рече тя — би могъл да си намериш някоя богата старица в Перьдайс Сити. Ще изсипе цяло състояние в пазвата ти.

Фрост направи гримаса. Каза, че богатите старици не били по неговата част.

Тя щракна с пръсти на келнера и си поръча още едно сухо мартини. Фрост продължаваше едва да потапя устни в уискито и, когато донесоха питието ѝ, направи движение към портфейла си, но тя поклати глава.

— Имам сметка тук — прие цигарата, която ѝ предложи, и после продължи. — Ако наистина искаш да спечелиш пари бързо, ето какво трябва да направиш. Отиди в Перьдайс Сити. Свържи се с Джо Соломон. Ще намериш телефона му в указателя. Той помага на всички, които търсят бързи пари. Кажу му, че си мой приятел и че няма да го обичам, ако не направи нещо за теб. Казвам се Марша Гулден. — Тя

погледна през бара и тежко въздъхна. — Ето го и моя човек. Обади се на Джо. — Усмихна му се сексапилно. — Ще се видим в Перъдайс Сити. Можем да се повеселим заедно. Джо ще ти каже къде да ме намериш. — Допи мартинито си на екс, плъзна се от столчето и се запъти към дебел оплешивяващ мъж, който се оглеждаше наоколо като избягал каторжник, хвана го под ръка и го поведе навън под горещите слънчеви лъчи.

Фрост беше в Ню Йорк от пет дни. Бяха му предложили работа тук и там, но парите не го задоволяваха. Замисли се над онова, което му беше казала Марша. Защо не? — рече си. Какво ще загубя, освен парите за самолетния билет.

Фрост беше от хората, които си пазеха парите. Когато се регистрира в хотел „Хилтън“, носеше със себе си опърпан куфар само с най-необходимите неща и един стар костюм. Най-хубавите си дрехи, заключени в приличен куфар, беше оставил в помещението за багаж на летището. Прекара още една нощ в „Хилтън“ и, като заряза вехториите си, за да оправят сметката в хотела, се качи на самолета за Перъдайс Сити с по-добрите си вещи.

Описанието на Марша уж беше подготвило Фрост за града, но когато излезе от летището, усети, че зяпва. Всички коли, които чакаха отпред пътниците, бяха или ролсове, или бентли, или кадилаци, или бенцове. Помоли един шофьор на такси да го откара в евтин хотел.

Шофьорът го погледна ококорено, докато човъркаше златните си зъби със златна клечка за зъби.

— Тука такава животно нема, приятел — отвърна той. — Най-евтино е в Сий мотел. Плаща се по тридесетачка на ден, но не бих настанил и старата си майка там.

Фрост отвърна, че майката на шофьора сигурно е по-придирчива от него и че ако това е най-евтиното, което шофьорът може да му предложи, той е готов да го пробва.

Фрост имаше спестени хиляда долара, но докато минаваха през града, усети как парите му се стопяват. Небостъргачи, бляскави хотели, фантастичен плаж с чадъри, които хвърляха сенките си върху добре поддържани почернели тела, големи магазини, луксозни бутици, разхождащата се тълпа, всеки човек от която имаше вид на милионер — всичко това разкри пред Фрост обезпокоителната картина на богатството, но щом веднъж излязоха от града, гледката се промени.

Шофьорът на таксито му обясни, че това е кварталът, в който живеят работниците. Малки къщички, занемарени многоетажни жилищни блокове без асансьори и дървени съборетини, които времето беше порутило, всичко това беше в остър контраст с позлатените тротоари на Перъдайс Сити.

Сий мотел се криеше в дъното на една уличка без изход, сякаш се срамуваше от себе си. Тридесетте бунгала, всяко от които имаше нужда от пребоядисване и които бяха построени в полукръг около късче земя с пожълтjала трева, възстановиха самочувствието на Фрост и върнаха парите в портфейла му.

Посрещна го чиновникът от рецепцията — възрастен, сякаш избелял от слънцето човек. Каза му, че има едно прекрасно бунгало за четиридесет на ден. Бунгалото се състоеше от миниатюрна спалня, малка дневна, душ и тоалетна. Дневната беше обзаведена с продънено кресло, диван с мазни петна, маса, два стола, телевизор, който би зарадвал някой търговец на антики, и протрит килим, целият в дупки от цигари. От прозореца се разкриваше гледка към прашни палми и редица препълнени кофи за боклук.

Фрост се пазари десет минути и накрая смъкна наема на тридесет долара на ден. С мрачно изражение чиновникът го осведоми, че от другата страна на улицата има снeкбар.

Веднага щом той си тръгна, Фрост потърси името на Джо Соломон в указателя. Намери номера и позвъни.

Студен женски глас каза:

— Агенцията на Соломон. — Изрече го така, сякаш обявяваше, че се е свързал с Белия дом.

— Искам да говоря с мистър Соломон — рече Фрост и замахна към една муха, която кръжеше около ръкава му. Не я улучи и тя продължи да кръжи около ръката му и като ме ли го гледаше подигравателно.

— Кой се обажда, моля? — Гласът звучеше отегчено, сигурно задаваше въпроса за милионен път.

— Мистър Соломон не ме познава. Търся работа.

— Моля, напишете ни писмо и ни пратете препоръките си — и затвори телефона.

Фрост се втренчи в пространството. Чувстваше се самотен, макар че мухата му правеше компания. Реши, че не е действал, както

трябва. Соломон беше важна клечка и очевидно човек не можеше да си позволи да каже направо на високомерна мадама като тази, на която ѝ се плащаше, за да отпъжда досадници, че иска да говори с шефа ѝ, освен ако и самият той не е голяма клечка. След кратък размисъл той се насочи към рецепцията.

Възрастният чиновник се беше отпуснал върху преградата на рецепцията и гледаше в пространството. Две мухи правеха редовната си сутрешна разходка по голото му теме. Той обаче не им обръщаше никакво внимание.

— Мога ли да взема пишещата ви машина за час-два? — попита Фрост.

Чиновникът го изгледа така, сякаш току-що се беше приземил от луната.

— Какво има пак?

Фрост посочи очуканата пишеща машина, сложена на бюрото зад чиновника, и той се обърна и я погледна така, сякаш я виждаше за първи път.

— Мога ли да я заема? — Фрост извади един долар.

Чиновникът хвърли поглед на банкнотата, остави мухите да играят на гоненица из онова, което беше останало от косата му, и кимна.

— Заповядайте.

— Имате ли листове?

Чиновникът се замисли, после се наведе с нежелание към бюрото и измъкна няколко листа.

Фрост му подаде долара и понесе машината към бунгалото си. Потти се над машината около час. Когато я върна, чиновникът стоеше във все същата поза, но към двете мухи се беше присъединила и трета.

Фрост беше прочел в указателя, че Джо Соломон има офис на булевард „Рузвелт“.

— Как да стигна до булевард „Рузвелт“?

— В центъра на града е. Успореден е на булевард „Перъдайс“.

— На какво разстояние е от тук?

Чиновникът подръпна носа си, замисли се и каза:

— Пет мили. Ни повече, ни по-малко.

— Имате ли кола, която бих могъл да наема?

— Пет долара на ден. Онази там, в последното отделение — и той посочи.

Колата беше потрошен фолксваген. Фрост реши, че все пак е по-добре, отколкото да върви пеша пет мили в тази жега. Бричката в края на краищата го отведе до булевард „Рузвелт“, без да се разпадне на парчета.

Офисът на Джо Соломон се намираше на десетия етаж на внушителен небостъргач с четири много бързи асансьора, климатична инсталация и служители с нафукано изражение, които се движеха насам-натам из просторното фоайе с онзи делови, самовглъбен вид, който имат мравките, поели на поход.

В предното помещение на офиса зад едно бюро седеше сладурана с испанска красота. Дългата ѝ черна коса се спускаше по раменете и обрамчваше лице, на което сякаш нищо не му липсваше, докато човек не погледнеше към очите. Бяха черни, бяха видели всичко, което можеше да се види, и бяха намразили онова, което бяха видели. Трябва да беше на около тридесет, но бе работила поне осем години и всяка от тях беше добавяла към омразата ѝ. Фрост си помисли, че е доста трудна мадама.

Тя го огледа от горе до долу. Беше облечен с най-хубавите си дрехи: светлокремав костюм с едва забележимо синьо райе, тъмносиня риза и бяла вратовръзка. Преди да излезе, бе проверил как изглежда в наплютото от мухите огледало на бунгалото. Решил бе, че видът му е доста внушителен, но сега веднага забеляза, че външността му, включително и дрехите, ѝ направиха толкова впечатление, колкото парче тесто, хвърлено срещу тухлена стена.

Този път реши да действа бързо.

— Мистър Соломон? — рече.

Черните мигли трепнаха.

— Среца ли имате? Как се казвате?

— Името ми е Фрост. Имам нещо по-добро от среща — и Фрост пусна върху бюрото ѝ писмото, което беше написал и сложил в плик.

Тя погледна плика, както би погледнала някоя гадост, която котката ѝ е довякла вкъщи.

— Ако ми дадете телефона си, мистър Фрост, ще се свържем с вас.

Той постави големите си ръце на бюрото ѝ и се наклони към нея. Тялото ѝ излъчваше лека миризма, която, ако се бутилираше, би била страхотна като афтършейв.

— Знам, че Дж. С. обича да се прави на трудно достъпен — започна той, усмихвайки ѝ се. — Знам също, че ви плащат, за да заемате мястото, на което седите, и да му помагате да се чувства важен. Всичко това е част от играта, но на мен тя не ми минават. Дж. С. е тук, за да прави пари. Аз мога да му донеса пари. Хайде да си поразмърдате задничето и да му занесете това писмо и, ако той не пожелае да ме приеме, ще ви позволя да се изплюете в дясното ми око.

Очите ѝ се разшириха, после тя се изсмя и, докато го правеше, наистина изглеждаше красива.

— Мислех, че вече нищо не може да ме изненада — отвърна — и макар че разговорът е грубиянски, то поне е нов подход. — Тя взе плика и стана. Имаше невероятно тяло. — Няма да спечелите нищо, но си струва да опитам заради вас.

Като поклащаше хълбоци, тя се пъкна зад една врата до бюрото ѝ. Това поне беше крачка напред, помисли си Фрост, докато се оглеждаше наоколо. За приемна помещението беше доста пищно. Тъмнокафяв килим, стени с цвят на кайсия, панорамен прозорец с изглед към морето, армия от телефони, вградени картотеки и три кресла, поставени до стената в другия край на стаята — всичко това внушаваше преуспялост.

Замисли се за писмото, което беше написал:

Драги Дж. С.,

Марша Гулден ми каза да ви навестя. Каза също, че ако се правите на Голяма Клечка пред мен, ще ви намрази за останалата част от живота си.

Това вълнува ли ви?

Майк Фрост

Зачуди се дали не трябваше да извади носната си кърпа, за да избърше дясното си око, когато тя излезе. Дали Марша не си беше придавала важност? Може би Соломон щеше да излезе и да се изплюе в лявото му око, но не трябваше да се безпокои.

Сладураната излезе усмихната и му махна с ръка.

— Ще ви приеме. И все пак нищо няма да спечелите.

Фрост я изгледа похотливо.

— Да се хванем ли на бас? — после мина покрай нея, за да влезне в просторната стая, която приличаше по-скоро на фоайе, отколкото на офис. С изключение на бюрото до панорамния прозорец, останалата част от стаята напомняше за милионерско гнездо, в което петдесет души можеха да се забавляват, без да се чувстват натясно.

Зад бюрото, което беше достатъчно голямо, за да се играе бiliarд на него, седеше дребен дебел мъж в сив костюм, който трябва да му беше струвал седем или осемстотин долара. Покрай кръглото му, загоряло на слънцето лице с хлътнали очи, нос като клюн на ястреб и уста като черта, теглена с молив, се спускаше дълга бяла коса, стигаща до яката.

Той проследи с поглед Фрост, докато преминаваше през голямата стая, после му се усмихна и посочи един стол.

— Много мило, мистър Фрост. Как е Марша?

— Чудесна и делова — отвърна Фрост, докато седеше.

Соломон кимна одобрително.

— Истинска работяга е! — той се отпусна назад в директорския си стол. — Тя е любимата ми проститутка. Малко са нещата, които не бих направил за Марша. Да разбирам ли, че сте тук за ваканцията с намерението да се хванете на работа и да припечелите пари?

— Точно така — отвърна Фрост.

— Дошли сте, където трябва. С какво се занимавате? Каква работа търсите?

Фрост извади списъка с подробно изброените си качества, който беше напечатал, и му го подаде.

— Тук е изредено всичко, което съм работил, мистър Соломон. Може би ще ви хрумне някаква идея как да уредите моя въпрос.

Соломон прочете онова, което Фрост беше написал, като леко подсвиркваше от време на време.

— Вие май сте сменили доста работи през последните дванадесет години — отбеляза той, оставяйки листа на бюрото. — Я да видим — три години като патрул в нюйоркската полиция, стигнали сте до детектив втора степен, напуснали сте след две години, за да постъпите във ФБР като агент. След три години сте напуснали, за да

отидете в стрелкова част във Виетнам. После сте станали инструктор по взривовите в Ирландската републиканска армия. След това сте станали наемник в Ангола. И накрая тази година за кратко време сте работили като човек за охрана за „Уестърн Секюрити Корп“ в Бостън. — Той наклони главата си на една страна. — Живот, изпълнен със събития и жестокости. — Взе отново списъка и продължи да чете: — Познания за повечето съвременни оръжия и експлозиви, черен колан по джудо, карате, стрелец с военна грамота, правоспособен пилот и т.н., и т.н. — Остави листа. — Много впечатляващо, мистър Фрост, но никой не планира да започва война в Перъдайс Сити. Струва ми се, че талантите ви ще останат без приложение тук. — Той се замисли и после продължи. — Разбира се, има неща, които бих могъл да ви предложа, но...

— Например...

— С вашата външност и телосложение можете да печелите по петстотин на седмица. Имам една стара грозотия, която се нуждае от шофьор, но ще трябва да си лягате с нея поне веднъж седмично.

— Не е за мен — отвърна твърдо Фрост.

— Така си и мислех. Имам и един много богат педераст, който търси компаньон, но вие... не, не ви виждам да се впишете в тая картинка.

— Нито пък аз.

— Как ви се струва да станете спасител? Ще печелите около стотачка, но ще се чувствате, все едно сте на почивка. Всичко, което ще трябва да правите, е да седите на плажа и да чакате някой да започне да се дави.

Това предложение се хареса на Фрост, докато не се замисли за заплатата.

— Ще трябва да е нещо далеч по-добро от това. След всичко, което чух от Марша, очаквам да натрупам доста пари.

Соломон въздъхна.

— Онази стара грозотия...

— Това го забравете. Какво ще кажете за бодигард?

Соломон грейна. Приведе се напред и натисна звънеца. Сладураната с испанската красота надникна през вратата.

— Някакви свободни места за бодигард, Кармен?

— В момента няма. — Тя се ухили подигравателно на Фрост. — Засега бодигардовете са залежала стока — и изчезна, затваряйки вратата.

— От време на време наистина получаваме заявки за бодигардове — каза Соломон. — Това като че ли е най-доброто за вас. Да речем, че се навъртате наоколо? Ако чуя нещо...

— Не мога да си позволя да чакам — отвърна Фрост. — О'кей, ако това е всичко, което можете да ми предложите, ще се обадя на Марша. Вероятно ще успее да направи нещо за мен, докато ви мрази.

Соломон потрепери.

— Не вършете нищо прибързано. Дайте ми ден-два... става ли? Ще накарам Кармен да провери картотеката ни. Оставете ѝ телефонния си номер. Ще ви намерим нещо.

— Два дни, после се обаждам на Марша.

Фрост го остави и излезе в приемната.

Кармен го посрещна с подигравателната си усмивка.

— Предупредих ви. Оставете ми телефонния си номер, но не плачете, ако не ви се обадим.

Фрост написа телефонния номер на Сий мотел и го остави на бюрото ѝ.

— Намери ми хубава работа, миличка, и ще ти купя лента за пишещата машина — каза той.

— Пак грубиянщини — отбеляза тя и се протегна към телефона.

Фрост се върна в задушното си бунгало и се приготви да чака. Ако Соломон не се обадеше с някакво предложение, знаеше, че ще стане лошо. Нямахше представа как да се свърже с Марша, а дори и да успееше да го направи, не виждаше как можеше да му помогне тя. Оставаше му само да чака и да се надява. Така че това и направи — започна да се надява и да чака. Страхуваше се да се отдалечи от телефона, затова поръча да му донесат от снекбара сандвич и бира за обяд. Бирата беше блудкава и трудно би могла да се нарече студена, а сандвичът сякаш беше направен от памук.

В осем часа вечерта реши, че Соломон и сладураната с испанския вид вероятно са се прибрали вече в порядъчните си домове, така че спокойно би могъл да отиде да поплува. Прекара времето до полунощ в плуване, в излежаване под палмите и в съзерцаване на

кукличките и техните момчета, докато те се веселяха. Почувства се самотен.

Спа до късно, пи полуизстинало кафе, което би трябвало да се срамува от себе си, после се облече и отново се приготви да чака.

В три, след още един отвратителен обяд, вече беше готов да се предаде. Може би, помисли си той, не беше чак толкова страхотна идеята да дойде тук. Сега започна да съжалява, че се е вслушал в приказките на Марша. После, точно когато се готвеше да се откаже и да тръгне за Маями, за да види дали не може да си уреди нещо там, телефонът иззвъня.

Беше Соломон.

— Имам работа за вас, мистър Фрост. Бихте ли дошли веднага в офиса ми. Спешно е.

— Този, който в момента чука на вратата ви, съм аз — отвърна Фрост, затвори телефона, затича се с все сили към колата и се насочи към булевард „Рузвелт“.

* * *

Когато Фрост нахлу в приемната, сладураната с испанския вид седеше до бюрото и си правеше маникюра.

Тя му хвърли леден поглед и щракна с пръсти по посока на кабинета на Соломон.

— Ето ви и вас, мистър Фрост — каза Соломон иззад бюрото си. — Седнете. Работата сякаш е поръчана специално за вас.

Фрост седна.

— Колко ще получа? — попита той.

— Шестстотин на седмица, собствен апартамент, платена храна. Добре е, нали?

Фрост се съгласи, че е добре.

— Знаете ли условията на агенцията?

— Все още не, но вие със сигурност ще ми ги кажете.

Соломон захихика.

— Петдесет процента от заплата ви за първата седмица и по десет процента до края.

— Не се учудвам, че можете да си позволите костюм като този — рече Фрост. — Добре, съгласен съм. Каква е работата?

— Бодигард. Това искахте, нали?

— Чие тяло ще трябва да пазя?

— Мистър Гранди е мой много ценен клиент. Има причини да се тревожи за безопасността на дъщеря си. Живее в Рим. Докато са били там, е бил направен безуспешен, но доста настървен опит тя да бъде отвлечена. Тъй като действително се е изплашил, мистър Гранди е наел вила в Перъдайс Ларго, където е изпратил дъщеря си. Мисли, че далеч от Рим тя ще е в по-голяма безопасност.

— Гранди? Кой е той?

Соломон направи нетърпелив жест.

— Карло Гранди е най-богатият индустриалец в Италия. Слуховете говорят, че има няколко милиарда долара. Той, както вече ви казах, е един от клиентите, които ценя най-много. Осигурил съм целия персонал за вилата и съм организирал всичко за удобството на дъщеря му.

— Няколко милиарда долара? — Фрост наостри уши. — Как изглежда дъщеря му?

— Не съм имал щастието да се срещна с нея, нито пък с мистър Гранди. Договарям се с майордома на мистър Гранди — мистър Френци Амандо. — Соломон направи гримаса. — Е, той не е лесен човек, но какво да се прави. Причината, поради която поискаха от мен да осигуря втори бодигард, е, че когато мистър Амандо правил проверка през нощта, открил нощния пазач заспал. Уволнили са го моментално. — Спря, за да запали пура. — Горещо ви препоръчах и мистър Амандо е готов да ви наеме пробно за един месец. Остави на мен да проверя препоръките ви и аз му казах, че миналото ви е кристално. — Той погледна лукаво Фрост. — Така е, нали?

— Можете да го повторите — отвърна Фрост с усмивка. Сега разбираше защо условията на агенцията са толкова високи.

— Не споменах най-опасните ви занимания, мистър Фрост. Струва ми се, че щеше да е неразумно. Казах му, че сте били детектив към нюйоркската полиция, после федерален агент и наскоро — охрана. Изглеждаше удовлетворен.

— Имате предвид, че получавам работата?

— Да, ако я искате. Имам няколко желаещи за бодигардове, но тъй като Марша е моя и ваша приятелка... — Той размаха пурата си във въздуха.

— Искам я. Сега какво трябва да правя?

— Трябва да се представите на Джек Марвин, който е главен телохранител. Той ви очаква. Мистър Амандо може да не намери време да се види лично с вас. Той е зает човек, но ако реши да се срещне с вас, внимавайте. — Той бутна лист хартия през бюрото си. — Тук са инструкциите как да стигнете до вилата. Перъдайс Ларго е мястото, където живеят най-богатите. Вила „Орхидея“ — резиденцията на мистър Гранди — се намира на един остров. До Перъдайс Ларго се стига през мост, който се охранява непрекъснато. Ще трябва да покажете шофьорската си книжка на пазача, който е предупреден, че ще отидете. Предлагам ви да си съберете багажа и да отидете там, колкото се може по-бързо. Става ли?

Фрост стана на крака.

— Тръгвам веднага и благодаря.

Соломон махна с ръка в отговор.

— За Марша бих направил всичко.

— Къде отсяда, когато е тук? — попита Фрост, докато вървеше към вратата.

Соломон го погледна внимателно.

— Тя не ви ли каза?

— Забравих да я попитам.

— В Спениш Бей хотел, къде другаде?

— Че какъв е пък той?

— Най-добрият и най-скъпият. Марша може да печели по хилядарка на нощ, когато е в настроение. — Той потри ръце. — Каква работяга!

Когато излезе в приемната, Фрост видя, че Кармен беше свършила с ремонта на ноктите си и в момента четеше някакъв внушителен на външен вид документ.

— Работата е моя — каза Фрост, спирайки до бюрото и. — Дължа ти една панделка за пишещата машина.

— Затвори си устата — отвърна рязко тя — и подпиши тук. — Подаде му документа. — Това е договорът ти с агенцията.

Фрост седна на един стол близо до нея и прочете внимателно документа, а пасажите с дребния шрифт — дори още по-внимателно. Всички надници, които трябваше да получи, щяха да се плащат директно на агенцията. След като агенцията удържеше онова, което ѝ се полагаше, щете да влага парите му по сметка на негово име в Нешънъл Флорида Банк. Беше му направена застраховка срещу нещастен случай за десет хиляди долара, като вноската се удържаше от заплатата му. Ако не се задържеше на работа за повече от две седмици, от последната му заплата отново щяха да се удържат петдесет процента.

— Явно знаете как да се грижите за себе си — отбеляза той, взе химикалката, която тя му подаде, и се подписа.

Тя не си направи труда да отговори.

— Какво ще кажеш за една празнична вечеря довечера? — предложи той, без кой знае каква надежда. — Мога да ти покажа изрезките си от пресата, а и ти можеш да ми покажеш твоите.

Тя го погледна ледено.

— Разкарай се — рече и се пресегна към телефона.

Не можеш да печелиш непрекъснато, мислеше си Фрост, докато слизаше с асансьора към партера, но поне си длъжен да опиташ.

* * *

Перъдайс Ларго се оказа провлак, съединяващ магистралите E1 и A1. А между Перъдайс Сити и Форт Лодърдейл.

Пътят към него се охраняваше от пазач и електронно задвижваща се бариера.

Когато Фрост спря пред бариерата, огромен мъж в зелена униформа и с 45-калибров колт на хълбока огледа изпитателно колата му. После огледа и Фрост и по изражението на лицето му Фрост можеше да съди, че не оценява кой знае колко нито него, нито колата му.

Пазачът излезе бавно от къщичката си, отиде до колата и взе шофьорската книжка на Фрост.

— Джек Марвин ме очаква — рече Фрост. — Вилата на мистър Гранди.

Пазачът прочете всичко, включително и написаното с дребен шрифт на шофьорската книжка, и после му я върна.

— Втората вдясно и после все направо до следващата къщичка на пазача — изляя той и тръгна обратно към къщичката си.

Фрост сви по втората пряка вдясно и подкара по широко авеню, прясно поръсено с пясък. От двете страни на авенюто имаше високи десет фута огради. Тук и там в оградите се виждаха високи дъбови порти, водещи към вилите. Мирисът на богатството действаше съкрушително на Фрост.

В края на пътя се появи друга къщичка на пазач. Бариерата беше вдигната и до нея чакаше друг як като бик мъжага.

— Все направо — каза той, зяпайки колата на Фрост, сякаш не можеше да повярва на очите си. — Паркирайте на паркинг 10. Там ви чака Марвин.

Фрост подкара по дълъг петдесет ярда мост, който се простираше над ивицата морска вода. Пред себе си, в средата на една лагуна, забеляза острова. Островът се криеше зад засадени близо едно до друго мангови дървета. В края на моста имаше висока десет фута двукрила порта. Когато стигна до нея, тя се отвори. Подкара колата по широкия пясъчлив път и зърна зад манговите дървета висока десет фута ограда, обвита с електрическа жица. В огледалцето на колата си видя, че портата вече се е затворила.

След като кара стотина ярда през гора от папайа и лоукуетови дървета^[1], най-после стигна до резиденцията на Гранди.

Вилата беше двуетажна, в испански стил, цялата в червени и бели бугенвиллии^[2] и имаше най-малко петдесет спални. На Фрост му се стори направо огромна. Пред нея се простираше половинакрова ливада с малко езеро с игриво фонтанче. Лехи с рози и бегонии допълваха с пъстротата си гледката.

Близо до вилата беше паркингът. Кремави и кафяви ролсове се подсмихваха подигравателно на небесносиньо ламборджини, което пък от своя страна се подсмивваше подигравателно на сребрист бенц.

Когато Фрост паркира колата си, от сянката излезе висок слаб мъж със сиво сако и тъмносин спортен панталон, втъкнат в мексикански ботуши, и се приближи към него. На хълбока му имаше 38-калибров специален полицейски пистолет. Шапката му беше в австралийски стил.

Когато Фрост се измъкна от колата, слабият мъж се присъедини към него. Студените му твърди очи, разположени върху тясно сурово лице, разгледаха изпитателно Фрост, после мъжът му протегна ръка.

— Джек Марвин.

Стиснаха си ръцете.

— Майк Фрост.

— Какво ще кажете да се поразходим наоколо и междуременно да ви запозная с работата? — предложи Марвин. — Първото нещо, което ще ви е нужно, е униформа като моята. Ще ви кажа откъде да си вземете. Вече говорих с ченгетата и всичко, което трябва да направите, е да отидете до полицейското управление да си вземете разрешително за оръжие. Тук имаме оръжеен склад и ще можете да си изберете. Трябва малко да побързаме, защото тази вечер в осем застъпвате. — Той се придвижи към сянката и поведе Фрост по тясна пътечка, обградена с орхидеи, като продължи да говори. — Работата е лесна. Електрониката малко или много се грижи за сигурността, но независимо от това трябва да сте нащрек. В стаята на охраната във вилата има алармена сигнализация и екрани. Работата ви ще е да ги наблюдавате. Много е досадно. Предполагам, че сте видели оградата с електричеството, когато сте идвали насам. Не се доближавайте до нея. Смъртоносна е. Ако някое копеле реши да се прави на много умно и, използвайки изолационни ножици, пререже жиците и успее да влезе, алармата сигнализира в полицията и в стаята на охраната в къщата. Оградата опасва острова от всички страни. Не смятаме, че може да имаме проблеми през деня. В лагуната има прекалено много лодки, а, както сте забелязали, входът се охранява добре. В девет вечерта пускаме четири добермана-убийци, за да пазят острова. Внимавайте с тях. Когато сте нощна смяна, стойте в стаята, ако не искате да ви прегризат гърлото. Кучетата ме познават. Аз ги пускам и аз ги прибирам, когато дойда сутрин на работа. — Излязоха от сянката на открито място близо до оградата в задната част на острова. Оттам се виждаше морето. В него вече плуваха няколко моторни патрулни лодки и няколко яхти, които се люшкаха безцелно по водата. Екипажите им се състояха или от дебели мъже с още по-дебелите им жени, или от елегантни млади мъже с кукличките им. Гледката вонеше на богатство. — Тук държим лодките — рече Марвин и отвори някаква врата, която водеше към пристанище, в което се виждаха шестфутова моторна яхта,

риболовна лодка и малка гумена лодка с външен мотор. Той махна с ръка по посока на лодките. — Всичко това е чисто прахосничество. Никой не ги използва, но си стоят там, в случай че на някой му се прииска да го направи. — Изплю се върху оградата. — Предполагам, че всички богаташи наоколо имат лодки, така че имаме и ние.

Отдалечиха се от пристанището и той поведе Фрост към вилата. Фрост поглъщаше всичко, без да пропуска дори най-незначителните подробности. Накрая стигнаха до вилата и Марвин поведе Фрост по широка песъчлива алея, която ги отведе пред дъбова врата.

— От тази врата се влиза в стаята на охраната — обясни Марвин и извади ключ. Отключи вратата и Фрост го последва в голямо помещение с климатична инсталация. До една от стените имаше множество телевизори. До тях се мъдреше голямо табло, покрито с червени, жълти и зелени лампи. До другата стена беше оръжейната сбирка. Колекцията беше впечатляваща: две пушки, два автомата, сълзотворен газ и набор ръчни пистолети. В центъра на стаята имаше маса и два стола. Пред екраните бяха поставени две кресла.

— Тук ще работите през нощта — рече Марвин, като затвори вратата. — Сядате в едно от креслата и наблюдавате таблото и мониторите. Внимавайте да не заспите. Джо заспа и Дъртия Смардливец го спипа. Ако искате да останете на тази работа, не заспивайте. Тази седмица вие сте нощна смяна, другата съм аз. — Отиде до голям шкаф и го отвори — вътре имаше хладилник. Извади от него две кутии бира, даде едната на Фрост и му посочи един стол.

Фрост седна, каза „наздраве“ на Марвин и отпи.

— Дъртия Смардливец?! Това Френци Амандо ли е? Соломон ми спомена за него.

Марвин кимна и седна.

— Точно така. Истинско копеле. На мен работата ми харесва. Парите са добри. Условията са добри. Почакайте само да видите жилището си. Много, много е хубаво. Тук съм вече три месеца, само че Дъртия Смардливец разваля всичко. Имаше случаи, в които едва се съдържах да не му избия зъбите. Търси си белята. Копелето обича белите. Обича да се перчи с властта си — Марвин отпи от бирата. — Така че ако искате да останете на тази работа, а тя си струва, внимавайте с Амандо.

— Соломон ми каза, че е имало опит за отвличане — подхвърли Фрост. — Така ли е?

— Това е причината за всички тези предпазни мерки — Марвин извади пакет цигари от джоба на ризата си и му предложи. Запалиха. — Ще ви обясня картинката. Гранди — това е шефът — е пълен с долари. За да получите представа, ще ви кажа само, че ако загуби пет милиона, за него ще е същото, както за вас, ако загубите двадесет цента, и не се шегувам. Преди пет месеца, когато са били в Рим, е имало опит да отвлекат дъщеря му. Нека ви разкажа за нея. Тя е млада, привлекателна, разглезена, пакостница и до този опит за отвличане е обръщала Рим с главата надолу. Гранди я обича до полуда. Опитът за отвличане го е изплашил до смърт. Четиримата гангстери са били убити, загинали също и две ченгета. Гранди решил да махне дъщеря си от Италия. Наел това местенце, осигурил охраната и сега дъщеричката живее тук. — Марвин направи гримаса. — Съжалявам я. Тя е направо затворничка. Никога не напуска острова. Плува в басейна, гледа по два нови филма на седмица, също и телевизия, но всичко това е дяволски скучно, след като човек е щурял в Рим. Гранди я посещава на всеки шест седмици. Дъртия Смарадливец следи тя да стои на острова, както и ние с вас да си вършим работата. — Погледна Фрост. — Ясна ли ви е картинката?

Фрост махна към таблото и мониторите.

— Значи всичко, което трябва да правя, е да седя тук и да наблюдавам? Ами ако се включи червената светлина?

Марвин посочи една врата.

— Тази врата води към жилищните помещения на вилата. Не трябва да я използвате, освен ако не се включи червената светлина. Ако това се случи, грабвате автомата и тръгвате към подножието на стълбите, където са спалните. Оставете там, така че никой да не може да стигне до стаята на Джина, това е дъщерята. Щом се включи червената лампа, полицията ще се вдигне на крак и до няколко минути ченгетата ще пристигнат.

— И кучетата ще ги разкъсат на парчета.

— Кучетата са добре дресирани. Ако дотогава не са се погрижили за разбойника, се включва друга червена светлина. Тя излъчва електронно контролирано подсвиркване, което могат да чуят

само кучетата. Когато го чуят, те се връщат в двора си и вратата автоматично се затваря.

След пет минути — ни повече, ни по-малко — ченгетата ще се изсипят в пазвата ви, ще пристигна и аз.

— Май ще си изкарвам парите без особен труд.

— Май е така. Номерът е винаги да сте нащрек, така че Дъртия Смардливец да не ви забие нож в гърба, но не си мислете, че е толкова лесно да стоите нащрек през цялата дълга и скучна нощ.

Фрост вдигна рамене.

— Имал съм и по-лоши работи. Като се заговорихме за работа, Джо Соломон ли ви намери тази тук?

Марвин поклати глава.

— Аз не давам десет процента от онова, което печеля, на разни хитри мошеници. Петнадесет години бях полицаи. С жена ми се разделихме. — Той отпи и направи гримаса. — Предполагам, че се оженихме прекалено млади. Когато останах сам, открих, че никак не е весело да си ченге и да живееш в бунгало под наем. Един ден се заговорихме с Том Лепски, мой много добър приятел. Той е първокласен детектив. Каза ми, че Гранди има нужда от бодигард. Представих се на Дъртия Смардливец и получих работата. Уредих и Джо Дейвис, мой приятел, за втори човек. Печеля по осемстотин на седмица. Имам къща, в която да живея, и японец, който да се грижи за мен. Всички ястия — и то все хубави — са включени. — Той се подсмихна. — Докато продължава, това е най-доброто, което мога да желая.

Мислено Фрост отбеляза, че Марвин не е от хората, които гонят „бързата пара“. Допиха си бирите, после Марвин се изправи.

— Ще ви покажа къщичката ви.

Фрост го последва към задната част на вилата, после покрай голям плувен басейн, до който се виждаха кресла и бар, зад бара дребен японец с бяло сако миеше чаши.

Той погледна Фрост и му се поклони.

Това е Сука. Той се грижи за нас — обясни Марвин, без да спира. Продължиха по тясна пътечка и не бяха изминали много, когато чуха ужасяващ лай, от който по гърба полазваха тръпки.

След един завой по пътя си те излязоха при обграден с бодлива тел двор, където четири огромни добермана стояха заплашително в

редица, лаеха и ръмжаха.

— Млък! — викна им Марвин и кучетата моментално млъкнаха с очи, приковани върху Фрост.

— Стойте настрана от тях — напомни Марвин. — Способни са да ви убият.

Фрост му повярва.

След като отминаха двора, стигнаха до две дървени къщички.

— Тази е вашата, а съседната е моята.

Марвин отвори вратата и се озоваха в голяма комфортно обзаведена дневна: имаше и телевизор, и стерео радиоапарат. После минаха в голяма спалня, добре обзаведена баня и кухничка.

— Хубаво е, нали?

Фрост се огледа. Беше повече от хубаво: беше луксозно.

— Запомнете само едно нещо — каза Марвин със сериозно изражение. — Никакви жени тук, дори и да успеете да вкарате някоя, което е невъзможно.

Фрост кимна, като си мислеше колко дяволски прахоснически луксозна е къщичката.

— Разбрах ви — отвърна.

— Когато сте дневна смяна, което ще бъде следващата седмица, приключвате в осем вечерта и след това напълно разполагате с времето си, но трябва да се върнете до два през нощта, това е опасното време. Все пак връщайте се по-рано, в случай че Дъртия Смарадливец реши да провери.

— Ами транспортът?

— В гаража има една T.R.7. Тя е за нас.

— Значи се връщам късно и кучетата ме разкъсват на парчета.

Марвин се усмихна.

— Никакви проблеми. Държите прозорците на колата си затворени и карате право към гаража. Вратата се контролира електронно. Може би кучетата ще лаят около колата, но са обучени да не влизат в гаража. Когато вратата се затвори, излизате от колата. В гаража има друга врата, която води към къщичката ви.

— Умно измислено.

— Надявам се. — Марвин бутна шапката си назад. — Е, Майк, по-добре ще е да вземете униформата си и после да отидете до полицията за разрешителното. На Трумън Авеню е Харис ще ви

помогне. Той знае какво ви трябва. Върнете се около 19 часа. Ще вечеряме заедно в стаята на охраната. Няма да имате оплаквания от храната. Не ни се предлага избор, но онова, което донасят, винаги е хубаво. Предполагам, че това е всичко. Връщам се на работа. До скоро — и след като му кимна, той се отдалечи.

Фрост отиде с фолксвагена до отговарящите за екипировката и излезе с три чифта униформа и с шапка в австралийски стил.

После отиде до полицейското управление и взе разрешителното за носене на оръжие, след което подкара към Сий мотел, уреди сметката си, взе такси и се върна в имението на Гранди.

Чувстваше се спокоен и щастлив. Помисли си за Марша. Беше му направила добра услуга. Шест стотака седмично и всички разходи за храна и спане, поети от работодателя, това си беше направо кражба.

Дано да продължи дълго, помисли си той, докато таксито го караше към Перъдайс Ларго. Божичко! Дали намерих на хляба мекото?

На хляба мекото?

По-късно щеше да разбере колко беше сгрешил.

Колкото и да беше як и да обичаше парите, ако все пак можеше да погледне в някоя кристална топка и да види какво го очаква, щеше да се изпари от Перъдайс Сити с първия възможен самолет.

[1] Вечнозелени дървета с малки червени плодове, които растат в тропическите и субтропическите райони. ↑

[2] Тропическо пълзящо растение. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Фрост погледна часовника си. Беше един и петнадесет. Прозя се, потърка очи и пак се прозя. Трябваше да си легне по-рано предишната нощ, каза си той, вместо да се въргаля по плажа до полунощ. Трябваше да минат още седем часа, преди Марвин да го смени. Беше грешка, че яде онази прекрасна, но тежка храна от телешко филе, нарязано на тънки парчета, подправени с богат сос. Може би не биваше да пие три бутилки бира.

Четирицветните монитори имаха сънотворно въздействие. Картините се сменяха, разкривайки различни части от острова, главно гъста растителност. На няколко пъти му се мерна куче, но останалото беше зеленина и дървета. Усети как главата му клюмва напред и се изправи рязко.

Ако искаш да запазиш работата си, недей да заспиваш.

Е, бяха го предупредили. С усилие стана на крака и започна да се разхожда из стаята. Каза си, че ще е по-добре да не сяда отново, но направи гримаса при мисълта, че ще трябва да крачи нагоре-надолу през следващите седем часа.

Спря и пое няколко пъти дълбоко от свежия въздух на климатичната инсталация. После отиде до нея и я включи с пълна сила. Внезапният приток на студен въздух проясни главата му. Стоеше пред климатика и поемаше дълбоко въздух. След това, с достатъчно студен въздух в дробовете си, застана нащрек.

Остави климатика на последна степен, отиде до шкафа с оръжието, взе автомата и провери пълнителя. Автоматът беше готов за внезапна употреба. Докато държеше оръжието в големите си ръце, чувствителните му уши, тренирани за битки в джунглата, доловиха слаб звук.

Погледна през стаята към вратата, която водеше към вилата. Видя, че дръжката се завърта.

Сега вече, напълно събуден, той се придвижи бързо и тихо до едно от креслата и, като застана на коляно, се прицели във вратата с тяло, наполовина скрито от креслото.

Вратата се отвори без звук.

— Стой, където си или ще те напълня с олово — изръмжа Фрост с полицейската си интонация.

Настъпи пауза, после един глас каза:

— Аз съм мистър Амандо.

Фрост се усмихна. Дъртия Смарадливец едва не го беше хванал да дреме!

— Отвори вратата и остани на място — излая той.

Вратата се отвори напълно. На прага стоеше слаб мъж със средно тегло, облечен в бял фрак, кървавочервена папийонка и сини като нощ панталони.

Френци Амандо минаваше петдесетте. Имаше скулесто лице, покрито отгоре със самуреночерна коса. Кожата му с цвят на пергамент беше обтегната около симетричните черти на лицето му: високо чело, хлътнали черни очи, дълъг и тънък нос, уста почти без устни и агресивна брадичка. Фрост си рече, че никога не е виждал по-страшен тип: направо като изваден от филм на ужасите.

Фрост свали бавно автомата и се изправи. Ако искаше да остане на тази работа, напомни си той, трябваше добре да си играе картите.

— Съжалявам за станалото, сър — каза той. — Но бих ли могъл да ви помоля да не се промъквате така при мен? Тук съм, за да пазя вас и мис Гранди.

Амандо го разглежда доста продължително. Очите му напомниха на Фрост за очите на кобра: решителни, святкащи и смъртоносни. После влезе в стаята.

— Вие сте Фрост, нали? — Гласът му беше тих, със съскаща нотка.

— Да, сър.

— Изглежда, стоите нащрек. Точно за това ви се и плаща. За в бъдеще не се дръжете толкова драматично. Само аз използвам тази врата. Аз и никой друг. Разбрахте ли?

Фрост постави автомата на облегалките за ръце на креслото.

— Реагирам на звук, сър — отвърна той. — Така са ме обучавали. За в бъдеще ще го запомня, ако имате намерение да ме проверявате. Няма да стрелям.

— Заварих предишния бодигард заспал.

— Тогава сър, имате пълно право да ме проверявате.

Амандо се втренчи във Фрост. Черните му святкащи очи гледаха подозрително.

— Препоръките ви бяха добри. Това, разбира се, е първото ви дежурство. — Тънките устни се изкривиха в подигравателна усмивка. — Нова булка, нали така казват. Стойте нащрек, Фрост. От време на време ще ви проверявам, както проверявам и Марвин — и, след като се обърна, напусна стаята, тихо затваряйки вратата.

Фрост изду бузи. Ако това копеле беше пристигнало три минути по-рано, щеше да го хване да дреме. Взе автомата и го върна на мястото му. Сега беше абсолютно буден.

Значи това бил Дъртия Смрадливец. Вече разбираше защо Марвин беше казал, че Дъртия Смрадливец разваля пейзажа.

Запали цигара, отпусна се в креслото и загледа моторите. Видя как едно от кучетата точи ноктите си в някакво дърво.

Замисли се за шестте нощи, които му предстояха, за това, че трябваше да стои пред тези монитори, в креслото без да знае дали вратата зад него няма тихо да се отвори, и направи гримаса. Може би нямаше да печели шестте стотака на седмица и да получава безплатно храна и покрив толкова лесно, колкото си представяше.

След малко започна да мисли за Марша Гулден. Отново я видя да седи до него в слабо осветения бар руса, със сиво-сини очи, красива. *Ще се видим в Перъдайс Сити. Можем да се повеселим заедно.*

Наистина ли го мислеше?

Надърви се, докато си я представяше. Погледна часовника си. Беше един и двадесет.

Тя сигурно беше нощна птичка.

На рафта имаше телефонен указател. Отне му не повече от минута да намери номера на Спениш Бей хотел.

— Свържете ме с рецепцията — каза той, когато отговориха.

След миг приятен тих глас се обади.

— С какво мога да ви помогна?

— Мис Гулден пристигна ли вече? — попита Фрост.

— Да, сър.

— Свържете ме.

Пауза, после приятният тих глас попита:

— За кого да предам?

Фрост се поколеба. Щеше ли да си спомни за него? Замисли се за миг, после си каза „Какво мога да загубя?“ и отвърна: „Майк Фрост“.

— Ще почакате ли за миг, мистър Фрост? Мис Гулден може да си е легнала.

Фрост зачака, осъзнавайки, че диша тежко, че ръката, в която държеше телефонната слушалка, беше влажна.

После чу niskия й чувствен глас.

— Здравей, миличък! Значи пристигна!

Фрост си пое дълбоко въздух. От опит знаеше, че му се дава зелена улица.

— Здравсти, скъпа! Мисля за теб през цялото време, откакто се разделихме.

Тя се изсмя.

— Сто на сто. Видя ли се с Джо?

— Видяхме се. Благодарение на теб всичко ми е наред. Кога ще се видим, бейби?

— Джо уреди ли ти нещо?

— Разбира се. Кога ще се видим, за да ти благодаря?

Тя се засмя.

— Как благодариш, Майк?

— Почакай и ще разбереш. Само ми дай шанс да те видя. Кога?

— Човече! Струваш ми се нетърпелив! — Тя отново се изсмя. — Аз също съм нетърпелива. Ела тук утре в дванадесет на обяд. Знаеш ли колко е часът, безумецо? Лягам си.

— В мечтите си ще споделя леглото ти.

Тя се засмя отново и затвори.

Фрост остави бавно телефонната слушалка. Перспективите за утре бяха добри.

Настани се удобно в креслото, запали цигара и зачака нетърпеливо момента, когато Марвин щеше да дойде да го смени.

* * *

Портиерът на Спениш Бей хотел, чернокож гигант, блестящ в бледосинята си туника, белите си панталони и черната си шапка, се приближи с достойнство, когато Фрост спря своята Т.Р.7.

Пазачът повдигна шапката си и загледа Фрост, извивайки изпитателно черните си вежди.

— Да паркирам ли колата, сър? — попита той.

После Фрост видя Марша Гулден да слиза по стъпалата към него.

— Взимам само пътничка — отвърна той и слезе от колата, за да посрещне Марша.

Тя изглежда страхотно, помисли си Фрост. Беше облечена с бял панталон и с прилепнала червена блуза с гол гръб, която едва удържаше тежките, ѝ гърди. Пшеничнорусата ѝ коса падаше като коприна върху силно загорелите ѝ рамене.

— Здравсти, Майк! — възкликна Марша, докато портиерът повдигаше шапката си и ѝ се покланяше. — Аз ще карам — и преди Фрост да успее да я спре, тя се плъзна на шофьорската седалка. — Отиваме на едно място, което не е лесно да се намери — додаде, докато Фрост се настаняваше на седалката до нея. Тя подкара колата с пълна сила по алеята пред хотела, наби спирачките, когато стигна до булеварда, и после пак с пълна сила се включи в движението. — Страхотно! — рече. — Ужасно съм щастлива, че Джо те е уредил.

— Не и без твоето влияние.

Марша се изсмя.

— Имаше си проблеми с онази испанска кучка, нали? Не се учудвам. — Караше като луда и един или два пъти Фрост потрепери. Избегнаха две катастрофи само с олющване на боята. Тя махаше весело с ръка на опулените шофьори, докато летеше напред. — Джо я чука, но е толкова зает с изкарването на пари, че не го прави често. — Внезапно излезе от магистралата и подкара колата по пращен мръсен път, който неочаквано премина в широка алея, водеща към двуетажна сграда — впечатляваща, с тъмносини и златисти сенници. На покрива беше написано „Асо Пика“. Наоколо под плажни чадъри бяха сложени маси и елегантни келнери в червени сака сервираха питиета. — Това ми е работното място — рече тя, вкарвайки колата в паркинга. — Можем да похапнем добре, а после ще ми кажеш „благодаря“ — и го погледна с весели, усмихнати очи.

Когато го поведе към ресторанта, дебел, усмихнат метр д'отел ѝ се поклони. Черните му очи се плъзнаха по Фрост, след което се поклони леко и на него. С високо вдигната дясна ръка той ги поведе по пътеката между масите. Следвайки люлеещите се хълбоци на Марша, Фрост се огледа наоколо. Биваше си го местенцето, помисли си той. В центъра на просторното помещение имаше фонтан, водата непрекъснато променяше цвета си. В големия басейн, в средата на който беше фонтанът, имаше островче, а на него беше поставено пиано. Набит чернокож мъж свиреше страхотен суинг: нежно и тихо.

Фрост огледа хората около масите: жени по бикини или с блузи с гол гръб и панталони, мъже с космати гърди по шорти. Дебели, слаби, всичките загорели и всичките с летни дрехи. Някои от тях вдигаха вяло ръка, други държаха дебели пури, докато Марша си проправяше път към една маса встрани от басейна. Тя махваше на някои, въртеше ханша си и когато стигна до масата, се отпусна в кресло със синьо-златиста тапицерия. Леко зашеметен от разкоша на помещението, Фрост седна на един стол до нея.

Метр д'отелът щракна с пръсти и се появи келнерът, който сервираше алкохола.

Какво ли по дяволите ще ми струва всичко това? — помисли си неспокойно Фрост и преброи на ум наличните си пари.

— Джин или уиски? — попита го Марша.

— Каквото вземеш ти — отвърна Фрост.

— Джин с мартини — каза Марша, усмихвайки се на келнера. — Както обикновено, Фреди.

Келнерът се поклони и се отдалечи.

— Отпусни се, скъпи — рече Марша и сложи студената си длан върху китката на Фрост. — Аз съм собственичката на това местенце. Всичко е безплатно.

Фрост я зяпна.

— Ти си собственичката на всичко това? Сигурно се шегуващ!

Тя захихика.

— Факт... това е дълга история. Хайде да хапнем. Умирам от глад. — Потупа го по китката. — Нека аз да поръчам, скъпи. Проверявам менюто всеки ден. О'кей?

— Давай. Наистина ли искаш да кажеш...

Метр д'отелът се приближи.

— Гастън, ще вземем коктейл от скариди с гарнитура, пятипа с онзи сложен сос от бренди с череша и кафе. Погледна Фрост. — Добре ли ти се струва? Можеш да си поръчаш нещо друго, ако не обичаш патица.

— Добре ми звучи.

Метр д'отелът се отдалечи.

— Наистина ли искаш да кажеш, че си собственичката на това място? — попита Фрост, зяпайки наоколо.

Тя кимна, отпи от мартинито си и се облегна назад.

— Това е дълга история, скъпи. Преди три години работех в Маями. Имах жилище на втория етаж на къща на тиха странична уличка. Справях се добре, печелех около два бона на седмица. Една нощ някакъв тип ми направи странно предложение. — Тя се изсмя. — Беше наистина ексцентричен. Каза, че всяка неделя в девет сутринта ще застава пред къщата ми. Всичко, което трябваше да правя, беше да заставам на прозореца и да му махам да си отиде. Това беше единственото, което искаше. И за това ми оставяше по пет стотака в пощенската кутия. Колкото по-дълго го карах да чака преди да му махна да си върви, толкова повече му харесваше. Тази история продължи осемнадесет месеца. Да се измъквам от леглото в девет сутринта едва не ме убиваше, но парата ми се услади. После един ден той не се появи.

Нали разбираш, че след всичкото това време усетих, че ми липсва. После изпълнителят на завещанието ми писа да ме уведоми, че клиентът му е починал и ми е оставил това местенце. Сега вярваш ли ми.

— Искаш да кажеш, че тоя тип наистина ти е оставил това място в завещанието си?

Марша кимна.

— Точно това направи.

Като оглеждаше разкошния ресторант, Фрост усети, че го загриза завистта.

— Понякога ми се иска да се бях родил жена.

Марша се изсмя.

Сервираха скаридите и те започнаха да се хранят.

— Ти... да се беше родил жена? Не се занасяй скъпи. За да направиш успешна кариера като жена, трябва да приемеш много неща.

На жените винаги им се пада лайнаният дял. — Тя направи гримаса. — Да, имала съм късмет, но съм си го спечелила сама. На двадесет и пет съм. След още пет години смятам да се оттегля. Притежавам това място. Уча се как да го управлявам. После... — Тя спря и въздъхна тежко. — Никакви особняци. Никакви развратни старчета. Никакви страхове от някой маниак с нож. — Тя го погледна сериозно. — Повече не съжалявай, че не си се родил жена.

Фрост се замисли над това, но не се чувстваше убеден. Да притежаваш разкошно местенце като това! Отново усети, че го загризва завистта.

— Хайде, разкажи ми за работата си — подкани го Марша.

Шест стотака на седмица! — помисли си той. — А тази проститутка може да спечели хиляди! Хапна. Големите скариди бяха вкусни, но от завистта устата му беше пресъхнала.

Келнерът наля охладено бяло сухо бургундско вино и се отдръпна.

— Ами, не е нищо особено — рече Фрост. — Намерих си работа като телохранител на дъщерята на един жабар.

— Жабар? Кой?

— Карло Гранди. Казват, че е голяма клечка в Италия. Страхува се, че мотат да отвлекат дъщеря му.

— Карло Гранди? — Гласът ѝ се покачи с един тон. — Голяма клечка? Скъпи! Той е Най-Голямата Клечка на Италия. Наистина ли искаш да ми кажеш, че Джо те е уредил да работиш при Гранди?

— Да, но какво чак толкова намираш в това? О'кей. Гранди има страхотна къща и изглежда е бъкан с пари, но работата ми носи само шестотин на седмица.

Марша поднесе една скарида към устата си.

— Намерил си си добра работа, скъпи!

— Така ли мислиш? Шестотин на седмица? Ти сигурно печелиш хиляди!

Тя го загледа замислено.

— Че какво толкова лошо има в това, че печелиш по шест стотака?

— Имам амбиции. — Той продължи да се храни. После, след известна пауза, добави: — Искам да живея като тия простаци — и той

махна с ръка към посетителите на ресторанта. — Искам истински пари, а не възшливите шест стотака на седмица.

— Че кой не иска? — Тя довърши скаридите и се облегна назад в креслото. — Но, скъпи, поразмърдай си мозъка. На прага си. Започнал си добре. Разкажи ми за работата. Какво трябва да вършиш?

Фрост ѝ разказа. Все още говореше, когато сервираха патицата.

— Видя ли дъщерята на Гранди? — попита Марша и започнаха да се хранят.

— Още не. Марвин ми каза, че имала гореща кръв. — Фрост се подсмихна. — Виж, за това бих могъл да се погрижа.

— Не и когато Амандо е наоколо.

Фрост я погледна учудено.

— Значи знаеш за него?

— Скъпи, аз познавам всички тук. Това ми е работата. Имам среща с това лайно всяка първа събота от месеца. — Марша направи физиономия. — Студенокръвно животно, само се клатушкаме нагоре-надолу, никаква фантазия, просто изпуска парата, но плаща добре.

— Като изваден от филм на ужасите е.

— Я пак го кажи. — Усмихна му се. — Ами Марвин, другият телохранител? Спогаждате ли се?

Фрост вдигна рамене.

— Още не знам. Твърде е рано да се каже. Поне засега ми се струва, че е съвестно ченге: човек без амбиции. — Хапна и после рече: — Патицата е страхотна.

— Всички ястия тук са страхотни. — Тя спря и го погледна право в очите. — Скъпи, не бива да се оплакваш. Да си седиш на стола и само да наблюдаваш, да те хранят добре, да ти плащат сносно — нима това е нещо, от което трябва да се оплакваш?

— Имам големи идеи. Гледам наоколо. Ти и всички тук сте богати. Гранди! Гаден жабар! Направо ще пукна при мисълта, че един жабар може да има толкова много пари.

— Работил е за тях, миличък. Аз също съм работила за онова, което имам. Трябва да вложиш нещо за да спечелиш. Ако наистина искаш да станеш богат, помисли си какво би могъл да вложиш.

Фрост се намръщи.

— Звучиш ми точно като загубения ми баща. Той вечно ми приказваше, че трябвало нещо да дадеш, за да получиш. И той даваше

— потеше се до припадък по четиринадесет часа на денонощие, но никога нищо не получи. — Фрост стисна юмруци при спомена за миналото. — Баща ми! Той наистина беше лукова глава. Не ми пробутвай тия лайна за това, че трябва да вложиш, за да получиш. Това върви само при будалите!

Келнерът се приближи и отнесе чиниите. Фрост се облегна назад и огледа разкошното помещение. Беше точно като за него. Ето това би могло да бъде бъдещето му само ако можеше да намери ключа към бързите мангизи. Умът му се въртеше около амбициите му да има вила като тази на Гранди, да има голяма яхта, ламборджини, като щракне с пръсти всяка кукла да пада по гръб и да разполага с много пари за харчене.

Сервираха кафето.

Фрост беше толкова погълнат от безплодните си мечти за богатство, че не забелязваше, че Марша го разглежда изпитателно.

— Давам ти пет цента, за да ми разкриеш мечтите си — рече тя.

Фрост се усмихна накриво.

— Това местенце! Всички тия простаци с мангизи. Какво не бих направил, за да бъда един от тях.

— Казах ти, скъпи: това е градът на бързите мангизи — рече Марша. — Току-що си пристигнал. Бъди търпелив. — Тя бутна стола си назад. — Трябва да се обадя по телефона — и преди той да успее да се изправи, вече се отдалечаваше, махайки на разни хора, които ѝ отвръщаха вяло.

Келнерът се появи.

— Коняк, сър?

— Ходи си пробутвай буламачите някъде другаде — изръмжа Фрост. Беше толкова бесен, че му се прищя да се махне веднага от това пищно място с всички тези смрадливи богаташи наоколо, но се овладя. Беше дошъл тук поради една причина: да отведе тази руса страхотна жена в леглото.

Докато допиваше кафето, Марша се върна.

Когато бутна стола си назад и усети как по тялото му премина похотлива тръпка, той не знаеше, че усамотената масичка, на която бяха седели, е снабдена с подслушвателен апарат и че всяка дума от разговора им е записана на касета.

* * *

Страстното им общуване приключи. Фрост лежеше на легло с кралски размери и гледаше нагоре към отражението си в огледалото, което покриваше тавана. Това беше ъгъл, от който никога по-рано не се беше виждал и почувства мъжка гордост от мускулите си, от загорялото си стройно тяло, от дължината на краката си и от красотата си. В миналото беше имал безброй жени, но освен цветнокожите стюардеси, за които все още си спомняше с благоговение, не можеше да се сети за друга жена, която да е била такъв технически експерт и толкова удовлетворяваща като Марша.

Тя, разбира се, беше професионалистка. Знаеше всички трикове, но освен ако не се заблуждаваше, той си мислеше, че наистина я е възбудил до крайност. Така ли беше наистина? Размишлявайки цинично по въпроса, му мина през ум, че може и да се е престорила.

Заслуша се в шума на душа в банята в другия край на стаята, после погледна часовника си. Беше 16.15. Все още му оставаха няколко часа, преди да се върне за следващото си нощно дежурство във вилата на Гранди.

Повдигна се на лакът и огледа голямата стая, която се намиреше точно над ресторанта. Помисли си, че стените сигурно са звукоизолиращи, тъй като не чуваше нищо отдолу. Вдясно от него имаше голям прозорец, който гледаше към басейна и цветната градина. Марша му беше казала, че стъклото е специално. Можеше да застане до прозореца абсолютно гол и да погледне навън, но никой отвън не би могъл да го види.

Голямата стая вонеше на богатство. Белият килим от агнешка вълна, почти беззвучната климатична инсталация, огледалата — те покриваха целите стени и тавана, изпипаното барче, приятният суинг, звучащ от скрити колони и останалите неща създаваха суперлуксозна обстановка за хора, които можеха да си позволят да платят парите, които Фрост така страстно желаше да има.

Марша излезе от банята. Беше гола. Фрост усети как гърлото му се стегна. Наистина беше нещо, което си заслужаваше да се види, помисли си той и похотливостта му се събуди отново, докато сядаше и слагаше крака на килима.

— Скъпи, сега трябва да си тръгваш — каза Марша, намъквайки луксозните си бикини. — Трябва да се връщам на работа.

— О'кей — Фрост се изправи.

Вече беше с панталон и тениска. Докато разресваше копринената си руса коса, тя рече:

— Отиди на басейна, Майк. Искам да се позабавляваш тук. — Усмихна му се и продължи. — Ще се виждаме още много пъти, скъпи. — Взе чантичката си и извади нещо, което приличаше на кредитна карта, после се доближи до него. — Вземи това, миличък.

Фрост взе картата и я разгледа подозрително.

— Какво е това?

— Показваш я и всичко тук ще е безплатно. Това е членска карта, само че няма да ти представят сметка накрая.

— Какво, по дяволите, значи това? — попита агресивно Фрост — Обичам да си плащам — но продължаваше да държи картата и да я гледа. На нея беше написано името му.

— Това е средство за намаляване на данъците — обясни Марша. — Не си единственият. Как иначе си мислиш, че можем да поддържаме място от такава класа. Вземи я и не се прави на много важен. Аз правя нещо за теб и ти правиш нещо за мен. Танто за танто. — Ръката и се плъзна за миг към чатала му, после тя бавно се отдалечи, усмихвайки му се.

Фрост също ѝ се усмихна. След това погледна картата.

— Наистина ли искаш да кажеш, че тази карта ще урежда сметките ми?

— Точно това казах. Обличай се, Майк, и изчезвай оттук, но дяволите! — Гласът ѝ прозвуча остро. — Слизай долу и се забавлявай. Имам да върша работа!

— Да... разбира се. — Той навлече дрехите си. — Искаш да кажеш, че мога да сляза долу и да се държа като един от ония тъпанари?

Тя се изсмя.

— Точно това исках да кажа. Ще се видим утре. Ще повторим представлението. По същото време пред Спениш Бей. Съгласен ли си?

Фрост я сграбчи и я целуна.

— Можеш да бъдеш сигурна.

Слезе по стълбите, които водеха към голяма тераса и към басейна, стискайки кредитната карта, която му беше дала.

Марша го гледаше как се отдалечава, после затвори вратата и превъртя ключа. Облегна се на вратата и пое дълбоко въздух.

Изведнъж едно от тесните огледала на стената се плъзна встрани и в стаята влезе мъж. Това беше чичото на Марша. Единственият човек, от когото наистина я беше страх. Казваше се Лу Силк. По професия беше убиец и се наемаше при онзи, който му предлагаше най-висока цена. Достатъчно беше да имаш бала пари и да намериш подходящата връзка към Силк, тогава мръсникът, който те тормози, който непрекъснато ти прави кал, който сваля жена ти или гаджето ти, умира много бързо. Веднъж само да се свържеш със Силк. Той беше професионалист. Убийствата, които извършваше, никога не можеха да бъдат проследени до него.

Имаше зловеща външност: изопнато лице със стъклено дясно око и бял белег, който минаваше през лявата му буза. Именно стъкленото око хвърляше Марша в ужас. Когато я заговореше тя се хващаше, че винаги гледа ужасено стъкленото око и никога истинското.

Силк беше на около четиридесет и шест, висок, слаб, облечен с бяла риза и черни панталони. Прошарената му коса леко оредяваше. Около жилавата му лява китка имаше тежка златна гривна. Около дясната му китка черен кварцов часовник.

През последните две години Силк беше работил изключително за Херман Радниц, който може би беше най-злата и всемогъща сила на световната политическа сцена. Заплатата на Силк беше четири хиляди долара на месец. В момента, в който се наложи да очисти по някакъв начин досадника, който безпокоеше Радниц, той трябваше да го стори. Когато извършеше убийството, в банковата му сметка в Швейцария постъпваше голяма сума пари. Тези условия удовлетворяваха Силк, но през последните два месеца стоеше без работа. Радниц беше в Пекин, а след това заминаваше за Делхи. Беше казал на Силк да си вземе отпуска.

Тази отпуска с неизвестна продължителност безпокоеше Силк. Той харчеше нашироко и беше пристрастен комарджия без късмет. От известно време се беше замислил за начините и средствата да скъса с Радниц. Имаше впечатлението, че Радниц възнамерява да използва

уменията му на убиец все по-малко и по-малко. Беше дошло времето, си беше казал Силк, да се погрижи за бъдещето.

Беше се споразумял с Марша, че когато забавлява някой клиент на обяд или на вечеря, ще му предоставя касета със записа на разговора им. През последната седмица различните разговори, които беше прослушал, му бяха дали храна за размисъл. Няколко възможности бяха раздвижили действията му ум: възможност за изнудване, възможност да постигне бърза печалба на стоковата борса, възможност за грабеж, но след като поразмисли, реши, че рискът е прекалено голям за печалбата, която би имал. Рано или късно, рече си той, ще се появи нещо голямо. Целта му беше да намери някоя голяма клечка, която да го осигури до края на дните му: единствено нещо Голямо би могло да го задоволи.

Докато слушаше разговора между Марша и Фрост, удари с юмрук по дланта си. Ето това, най-после, можеше да е големият удар, помисли си той.

Откакто Карло Гранди беше наел вилата на острова на Перъдайс Ларго, Силк, знаейки, че тя е наета като убежище за дъщерята на Гранди. Обмисляше възможността да отвлече момичето. Не се съмняваше, че откупът ще бъде огромен. Беше сигурен, че Гранди ще плати поне двадесет милиона долара, за да си върне дъщерята.

Разпален от мисълта да притежава толкова много пари, Силк беше обсъдил идеята с двама мъже, които работеха с него и на които плащаше пак Радниц.

Тези двама мъже, Митч Гоубъл и Рос Ъмни, бяха експерти в уреждането на подробностите по някоя операция. Силк им беше поръчал хубаво да огледат имението на Гранди и да претеглят възможностите за отвличането на момичето.

След няколко дни те пристигнаха при Силк и му казаха да забрави за тая идея. Никой, рекоха те, не би могъл да отвлече дъщерята на Гранди или поне докато условията са такива. Разказаха му за охраната на острова, за кучетата и особено за Марвин.

— Ако този тип можеше да бъде подкупен — каза му Гоубъл, — бихме имали добра възможност, но няма начин. Марвин не може да бъде купен. Разровил съм миналото му в подробности. Той е стопроцентово честно бивше ченге и никой, повтарям — никой, не може да го склони. Безсмислено е, Лу, зарежи тая работа.

Така че със съжаление Силк беше махнал мисълта от главата си. Когато Гоубъл кажеше, че няма начин, имаше предвид точно това. Силк се беше научил да вярва на преценката на Гоубъл. Няколко пъти в миналото беше пренебрегвал съветите му и всеки път едва не беше запазвал. Сега вече беше по-разумен.

Добре тогава, мислеше си той със съжаление, щерката на Гранди ще си бъде в безопасност.

Но докато слушаше разговора между Марша и Фрост, той осъзна, че шансът да получи около двадесет милиона долара вече не е само мечта.

Когато Марша се беше извинила на Фрост, че трябва да се обади по телефона, тя се беше свързала със Силк. Именно Силк ѝ беше казал да се държи с госта си като с VIP.

— Закачи този тип на въдицата си — беше и наредил Силк. — Той ми трябва.

Когато Силк влезе в стаята. Марша му се усмихна колебливо и със страх.

— Добре ли беше? — попита тя.

— Засега е добре — отвърна Силк. — Набий си това в главата, сладурче, имаме нужда от този тип, така че дръж го под пара. Аз ще се погрижа за останалото. Твоята работа е да го държиш здраво.

Марша кимна. Когато Силк ѝ даваше инструкции, тя винаги се подчиняваше.

— Ти си умно момиче — продължи Силк и приседна на облегалката на едно кресло. — Питаш се защо ни е необходим. Ще ти откrexна. След няколко месеца това местенце тук ще фалира. Ти не разбираш от цифри, но аз разбирам. Разноските ти са прекалено големи. Много хубаво е дето оная чернилка свири на пиано, но той ти изяжда печалбата. Заплатите, които плащаш, също те подяждат. Разгледах баланса ти за миналия месец. Почти си на червено. Ти погледна ли го?

— Чарли ми го показа. Мислех си, че следващия месец...

— Може да няма следващ месец. Искаш ли да си запазиш това тук?

Марша отвори широко очи.

— Да го запазя?! Та това е бъдещето ми!

— Онова, от което имаш нужда, е да хванеш някоя голяма клечка, а Фрост може да ти предостави тази възможност, както и на мен, така че дръж го здраво.

— Но как би могъл? Той нищо не струва.

— Ти го дръж здраво. Аз ще се погрижа за останалото. — Той я погледна втренчено, стъкленото му око заблестя на слънцето, после се протегна към телефона.

— Свържете ме с мистър Ъмни — нареди на телефонистката на клуба.

— Да, сър.

Почака.

След малко се обади Ъмни.

— Здравсти, Лу!

Силк започна да говори.

* * *

— Здравейте, мистър Фрост!

Фрост, който седеше на сянка и гледаше как клиентите се забавляват в широкия плувен басейн, се огледа.

Към него се беше приближил мъж с яко телосложение и добродушен вид. Месестото му лице, на което беше изписана щедра, приятелска усмивка, излъчваше чар. Висок, мускулест, на около тридесет и шест, чернокос и загорял, обут само с бели панталони. Рос Ъмни излъчваше сърдечност, която беше малко прекалена.

За него се говореше — и то с основание — че с чара си може да прелъже и плъх да излезе от дупката си, че може да измъкне близалката на дете, голяма сума пари от хитър бизнесмен, та дори платиненото чене на някоя вдовица.

Братството на престъпниците в Перъдайс Сити смяташе Ъмни за най-подходящия човек за конспиративна работа. Зад добродушното му усмихнато лице се криеше безмилостен, свиреп мозък, който само мислеше как да измъкне парите на някой будала, бил той мъж или жена.

Силк, който беше връх на професионализма като наемен убиец, високо ценеше майсторството на Ъмни. Без подготовка на операцията

от страна на Ъмни разните задачи на Силк ставаха почти невъзможни.

Ъмни имаше способността да се справя с добре охраняваните, почти недостъпни хора, които Радниц искаше да премахне от пътя си. Ъмни умееше да събира необходимите данни, без да предизвиква подозрение, и предаваше тези данни на Митч Гоубъл, който пък беше техническият експерт на Силк. Гоубъл от своя страна преценяваше подадената му информация и правеше изводите. Ако дадеше зелена светлина, тогава и само тогава Силк пристъпваше към работата.

Ъмни почиваше в стаята си с климатична инсталация над кухнята на ресторанта, когато го свързаха със Силк. Изслуша какво имаше да му каже Силк, после рече „Ако мога, ще го направя“ и се впусна да търси Фрост. Когато го намери, включи чара си с пълна сила.

— Здравейте, мистър Фрост!

И докато подаваше ръка, Ъмни разглеждаше внимателно Фрост, мислейки си: „Този тип няма да е от лесните. Полека и спокойно. Ще трябва да действам внимателно.“

Фрост разклати протегнатата ръка озадачен и с известна подозрителност.

— Казвам се Рос Ъмни — подхвана Ъмни и пусна чара си. — Аз съм нещо като домакин тук. Работата ми е да се грижа всички да са щастливи. Марша ми възложи да се погрижа за вас... За мен ще е удоволствие. Знаете ли какво, мистър Фрост? — Той замълча и се усмихна лъчезарно, после продължи. — Впрочем бих ли могъл да ви наричам Майк?

Все още подозрителен, но поддавайки се на чара на Ъмни, Фрост кимна.

— Чудесно, Майк. Та както казах, когато Марша се отнася с някой от своите приятели като с VIP, аз също се отнасям с него по този начин, иначе... — Той се засмя. — Това ми е работата. Какво мога да направя за теб? Кажй и ще го получиш. Харесва ли ти идеята да поплуваме в басейна? Имаме един бутик, където ще намериш каквото ти трябва. Искаш ли компания? Имаме колкото щещ компаньонки. Всичките са твои, трябва само да направиш своя избор. Или може би искаш да пробваш салона ни за масаж? Имаме две японски сладурани, които наистина си разбират от работата. Имаме и киносалон. Само кажи една думичка и ще ти уредя частна прожекция. Филмите ни са толкова горещи, че трябва да използваме азбестов екран. — Засмя се.

— А може би обичаш риболова? Имаме басейн с пъстърва. Или пък си падаш по голфа? Имаме игрище. Имаме коли, които могат да те закарат до морето. Може би ще искаш да заведеш някое от нашите момичета на разходка с моторница? Водни ски? Гмуркане? Само кажи, Майк, и ще го имаш.

Докато Фрост се беше вторачил в този усмихнат, приятелски настроен мъж и не можеше да повярва, че му се предлагат всички тези съблазнителни занимания на богатите, към тях се приближи нисък дебел мъж.

— Какво става с лодката ми, Рос? — запита той, мръщейки се ядосано. — Обеща, че ще го уредиш.

— Здравейте, мистър Бърнстейн. Всичко е уредено. Попитахте ли на рецепцията?

— Не знаех, че е необходимо. Къде по дяволите е колата?

Ъмни посочи.

— Зеленият кадилак, мистър Бърнстейн. Джо ви чака... никакъв проблем.

Дебелият мъж изсумтя и се отдалечи.

Ъмни въздъхна, усмихвайки се на Фрост.

— Това е Бърнстейн. Има милиони. Знаеш ли, Майк, дяволски е трудна тая работа. Тия богати мръсници никога не са доволни... Та... какво мога да направя за теб?

Никое от предложенията, които Ъмни му беше направил, не привличаше Фрост. Някой друг път би могъл да пробва салона за масаж. Беше чувал за японките, но Марша така беше изцедила силите му, че всякакви форми на физическо усилие бяха немислими.

— Точно сега нищо, Рос — отвърна той. — Все пак благодаря. Мисля, че ще си тръгвам. Някой друг път, какво ще кажеш?

Ъмни изглеждаше обезпокоен.

— Ей! Не можеш да ни зарежеш по тоя начин, Майк. Марша ще ми отреже топките. — Той се засмя. — Интересуваш ли се от стрелба?

Фрост го изгледа замислено.

— Това е нещо, в което наистина ме бива... Защо? Извинявай, че те питам, но наистина ли си добър?

— Точно това казах. Защо?

— Имаме един тип тука, който се мисли за мъжкия вариант на Ани Оукли^[1] — отвърна Ъмни. — Влудява ме. Предлага хиляда долара

на всеки, който успее да го победи с 38-калибров от двадесет ярда. Не мога да намеря желаещи. Мислиш ли, че ще му смъкнеш самочувствието?

Фрост се поколеба. Беше най-добрият стрелец с пистолет и пушка, докато беше в армията, но това беше преди доста време. Хилядарка?

— Кой е той?

— Член е на клуба. Практически живее на стрелбището. Мога да уредя състезанието веднага. Ако си толкова добър, колкото казваш, няма да ти е трудно да спечелиш.

— Няма да ми е трудно и да загубя — рече Фрост предпазливо. — На колко е години?

— Старче... на около петдесет, при това е само с едно око.

— На петдесет и само с едно око? — Фрост се подсмихна. — Сто на сто ще го бия.

— Ето какво ще направим, Майк. Не бихме искали да загубиш. Ще ни направиш услуга, като му смачкаш самочувствието. Ако го биеш, ще си вземеш парите. Ако загубиш, ние ще уредим сметката... какво ще кажеш?

— Какво губя тогава?

— Хайде да вървим на стрелбището. Сигурно и в момента е там.

Намериха Лу Силк в добре екипираното подземно стрелбище. Разговаряше с Мосис, чернокожия пазач, който се грижеше за чистотата на стрелбището, сменяше целите и действаше като съдия, когато имаше състезание. Нямаше други стрелци. Силк беше затворил стрелбището за останалите клиенти. Искаше Фрост да бъде сам.

Ъмни ги запозна и Силк подаде на Фрост ръка, която като че ли беше доста отпусната.

Един от многото таланти на Силк беше умението му да създава впечатление, че е кекав и че клони към старческо вдетиняване. Фрост го изгледа изучаващо и беше напълно излъган от външността му. Реши, че лесно ще спечели, и започна да се чуди какво точно да направи с хилядарката, която щеше да получи.

Ъмни каза:

— Майк е добър стрелец, мистър Силк. Би искал да се състезавате.

Силк кимна, погледна към Фрост и рече:

— Имаш ли хиляда долара, синко? Не се състезавам с крадци.
Фрост настръхна.

— Как ме нарекохте? — изръмжа той и лицето му почервения.

Силк сякаш потрепери.

— Забрави го... стига да имаш парите.

— Имам парите — излая Фрост — и още нещо: не ми викай „синко“ или аз ще почна да ти викам „дядка“, ясно ли е?

Ъмни побърза да се намеси:

— Е, джентълмени...

Силк направи стъпка напред.

— Разбира се... разбира се, мистър Фрост. Забравете го... Какво ще кажете да започнем?

Мосис се приближи към тях с дълга кожена кутия, в която имаше шест 38-калиброви специални полицейски пистолета.

— Изберете си, мистър Фрост — подкани го Силк. — Аз си имам собствен пистолет.

Фрост не бързаше. Разгледа внимателно всеки един от шестте пистолета. Накрая избра един, който пасваше добре на ръката му.

Мосис тръгна надолу по стрелбището, за да постави двете мишени.

— Ще хвърляме чоп кой да стреля пръв... най-добрият изстрел от пет — каза Силк и с лекота спечели чопа.

Това уреждаше Фрост. Той искаше да прецени доколко е добър този едноок тип, който се имаше за страхотен стрелец.

Силк зае мястото си. Като го гледаше, Фрост си мислеше, че позата му е доста старомодни. Краката му бяха широко разкрасени, а ръката, която държеше пистолета, беше насочена напред като сочещ пръст. Лявата му ръка висеше отстрани до тялото. Абсолютно банално, мислеше си Фрост.

Пистолетът изтрещя.

Мосис погледна и после натисна едно копче, което сигнализира, че попадението е във външния кръг на мишената.

Силк измърмори под мустак и се отдръпна. Подсмихвайки се, Фрост вдигна пистолета си, като го държеше с две ръце, докато десният му крак беше изнесен напред, осигурявайки му чудесно равновесие. Стреля.

Мосис сигнализира, че попадението е във вътрешния кръг.

Трябваше да е в центъра, помисли си Фрост. Пистолетът стреляше малко вляво.

Силк се прицели и гръмна.

— Вътрешния. Петдесет точки.

Фрост се прицели малко вдясно.

— Центъра. Сто точки.

Стреляха по още три пъти. Силк не успя да улучи центъра. Фрост уцели центъра, външния и вътрешния.

Мосис сметна резултата. Фрост имаше 340 точки, а Силк — 225.

Обтегнатото му лице остана безизразно, когато извади портфейла си и измъкна две петстотиндоларови банкноти.

— Добър стрелец сте, мистър Фрост — каза той и после, тъкмо когато се канеше да даде парите на Фрост спря. — Какво ще кажете да опитаме още веднъж? Пет хилядарки. Ще стимулира и двама ни, а?

Фрост се поколеба.

Силк продължи:

— Остарявам. Трябва да пусна една вода. Веднага се връщам — и той се насочи към тоалетните.

Фрост се подсмихна. Беше като да измъкнеш биберон от устата на бебе. Сега вече усещаше пистолета и беше сигурен, че няма да има проблеми.

Ъмни рече:

— Не рискувай, Майк. Спечели си парите. Забрави го.

— Този тип не е наясно с нещата — отвърна Фрост. — Разбира се, че ще го победя.

— Виж какво. Майк, сам си поемаш риска. Ако те победи, не бих могъл да накарам Марша да те финансира с пет бона. Забрави.

— Не мога да изгубя, Рос. Вече спечелих една хилядарка от него. Трябва да съм луд, за да не му измъкна още пет. Ще го поразтоваря малко.

— О'кей — съгласи се Ъмни, — имаш право.

Някъде на стрелбището зазвъня телефон. Мосис се отдалечи и докато Ъмни си палеше цигара, Мосис се провикна:

— Трябва да се качиш горе, шефе. Мистър Сейлър...

— Веднага се връщам — каза Ъмни. — Успех в стрелянето.

Докато той бързаше към асансьора, Силк се върна от тоалетните.

— Е, мистър Фрост, ще продължим ли състезанието?

Фрост кимна.

— Пет бона?

— Да.

— Добре.

Докато разговаряха, Мосис чистеше пистолетите и ги зареждаше.

— Къде сте се научили да стреляте така? — попита Силк.

— В армията.

— Добре са ви учили. — Той взе пистолета си от Мосис. — Вие имате честта да стреляте пръв. Какво ще кажете да изстреляте наведнъж петте си изстрела. Аз — след вас. Става ли?

— Става. — Фрост взе пистолета, балансира го в ръката си и изчака Мосис да сложи нови мишени. Когато пуснаха зелената светлина, овладя стойката си. Пет бона! Биберон от устата на бебе! Той не бързаше, прицели се и стреля, пак се прицели и стреля и после още три пъти. След това се отдръпна. Чу как Мосис подсвирна, после на дъската се появиха цифрите: 452.

Хайде победи ме сега, старче, помисли си Фрост. Петте хилядарки му бяха в кърпа вързани.

Силк пристъпи напред, пистолетът застина в ръката му.

— Много добра стрелба, мистър Фрост. Е... нека видим какво може да направи дядката. — Изведнъж тънкото му тяло сякаш оживя, краката му се разтвориха, ръката му се вдигна и петте изстрела изтрецяха: бум- бум- бум-бум-бум!

Фрост зяпна. Това старче явно не беше с всичкия си! Дори не се беше прицелило. С тази скорост едва ли беше улучило мишената.

После, когато цифрите се появиха на дъската и той видя 500, по гърба му премина тръпка.

— Дайте на мистър Фрост да види мишената ми — каза Силк. Мосис пристигна тичешком и като се подсмиваше, пъкна мишената в ръцете на Фрост. Центърът ѝ беше абсолютно прокъсан. Той стоеше и гледаше втренчено мишената. Бяха го изиграли. Беше се хванал на един от най-старите трикове в света и дължеше четири хиляди долара.

— Това също е добра стрелба, мистър Фрост рече Силк с ледена усмивка. — Не ми плащайте веднага. Ще задържа хилядарката, която ви дължа, а вие ще дадете на мистър Тъмни чек за четири бона. Той ще ми го предаде — После се насочи към асансьора, като остави Фрост сам с Мосис, който все така продължаваше да се подсмива.

— Този мистър Силк е голям мошеник, шефе — обади се Мosis.
— Сигурно изкарва доста парички наоколо.

Фрост обърна към негъра очи с невиждащ поглед, после пусна мишената на земята, тръгна бавно към асансьора и застана там в очакване да светне зеленият сигнал.

[1] Американка, много добър стрелец (1860–1926). ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Джина Гранди лежеше на един шезлонг, като ловеше последните лъчи на слънцето и гледаше към големия празен басейн.

Беше облечена със смарагдовозелени бикини, които подхождаха на венецианскочервената ѝ коса. Сърцевидното ѝ лице беше безизразно. Тялото ѝ, силно загоряло от слънцето, имаше правилни пропорции: гърдите ѝ бяха малко по-тежички, ханшът ѝ беше закръглен и солиден, а краката — дълги и елегантни.

Тя прекарваше повечето дни, припомняйки си миналото, когато беше номер едно в римската Dolce Vita. Заради този глупав опит за отвличане сега я бяха тикнали зад електрическата ограда и нямаше представа кога баща ѝ ще се смили да я пусне на свобода.

Колко мразеше баща си!

За хиляден път мислено се връщаше в онази ужасна нощ, когато тъкмо влизаше в своето ламборджини и изведнъж я бяха обкръжили четирима мъже с пистолети в ръце.

Беше отишла да вечеря в една от винарските изби и компанията ѝ се беше сторила скучна. Беше се извинила и ги беше оставила полупияни и кряскащи. Докато отключваше вратата на колата си, от тъмнината се бяха появили онези четирима мъже. Всичките бяха млади, слаби, облечени с изтъркани дънки и кожени якета. Всичките бяха с бради и на нея ѝ се бяха сторили удивително мръсни.

Веднага бе разбрала, че искат да я отвлекат. Мисълта бе накарала тялото ѝ да потръпне. Да се измъкне от скуката на лукса, да бъде скрита в някой долнопробен апартамент, да бъде дори изнасилена — това беше нещо, което подсъзнателно искаше да ѝ се случи, бе осъзнала тя, леко шокирана.

Но колко глупави и какви леваци се бяха оказали тия четиримата! Клечаха пред клуба, надявайки се да спечелят милиони, а не си бяха подготвили дори що-годе приличен план в тъпите глави. Плахите им действия бяха привлекли вниманието на двама наблюдателни полицаи, които се бяха скрили зад една кола, за да разберат какво става.

Отвлеченията бяха нещо широко разпространено в Италия и всички полицаи бяха инструктирани да си отварят очите за онова, което им се стори подозрително.

Когато четиримата младежи заобиколиха Джина, тя им се усмихна, без да се плаши от пистолетите в ръцете им. Сърцето ѝ започна да тупа развълнувано.

— Тръгвай — каза най-високият от четиримата. — Това е отвлечение.

Тогава откъм тъмнината един глас изля:

— Полиция! Хвърлете пистолетите!

Високият младеж, който едва ли беше на повече от осемнадесет, се завъртя и стреля.

Полицаят, излязъл от прикритието на колата, беше ранен, но преди да се свлече, успя да стреля и уби младежа.

Останалите трима веднага изпаднаха в паника. Обърнаха се и побягнаха. Другият полицай, който продължаваше да се крие зад колата с пистолет върху покрива ѝ, улучи двамата, докато тичаха. Третият младеж, който се беше скрил зад ламборджинито, мерна главата на полицая. Изправи се и стреля едновременно с него. И двата изстрела се оказаха смъртоносни.

По време на стрелбата Джина беше останала като прикована. Тя все още стоеше и гледаше шестте тела, когато приятелите ѝ се изсипаха от клуба и сякаш изневиделица се появиха фотографи от пресата. Заобиколена от крясъци, от щракането на фотоапарати и шуртяща кръв, тя усети, че нещо много съществено в живота ѝ си беше отишло завинаги.

За случая научи целият свят. На първа страница на всички вестници се появи нейна снимка с труповете наоколо. Злонамерените вестници бяха подчертали, че тъкмо била напуснала клуб с доста съмнителна репутация: свърталище на педерастии, наркомани и извратени жени.

Когато баща ѝ чу какво се е случило и прочете съобщенията във вестниците, той моментално взе мерки.

Карло Гранди беше безмилостен магнат, който беше успял да се измъкне от бедняшкия квартал на Неапол и да стане един от най-богатите хора в Италия. Той прекарваше цялото си съзнателно време да контролира огромното си финансово кралство. Жена му, отегчена и

самотна, едва ли изобщо виждаше съпруга си и се беше впуснала в любовна авантюра с някакъв плейбой, когото беше срещнала на едно парти, организирано от нейна приятелка. Плейбойт се беше опитал да я изнудва. Страхувайки се от съпруга си, отегчена от празния си богаташки живот и от самата себе си, тя беше изпила чаша водка с куп сънотворни и беше умряла. Гранди се завърна от служебно пътуване и намери малка тъжна бележка, на която пишеше: „Прости ми, Карло. Изискванията ти бяха прекалено високи.“ Самоубийството беше потулено. Джина, тогава седемнадесетгодишна, завършваше училище в Швейцария.

Тя получи телеграма от баща си, в която прочете: „Майка ти умря. Сърдечен удар. Идвам да те видя.“

Гранди пристигна в училището в Монтрьо. Джина обичаше съвсем малко майка си и никак — баща си. Тя знаеше, че баща ѝ е прекалено зает, за да проявява някакъв интерес към нея, и че е човек, неспособен да изпитва чувство на привързаност. Когато ѝ каза, че ще трябва да остане в училището още една година, тя се съгласи.

След като тази година изтече, тя пристигна в Рим. Гранди беше прекалено зает, за да ѝ обърне каквото и да било внимание. Даде ѝ щедра издръжка, направи я член на множество първокласни клубове, провери дали приятелите ѝ са забавни и от добро потекло и я остави да се оправя сама. Всеки месец я водеше на разкошна, но скучна вечеря в ресторанта на Алфредо. Когато му оставаше време да се сети за нея, той си представяше, че тя се забавлява добре и се държи така, както дъщерята на най-богатия човек в Италия трябваше да се държи.

Щом прочете за отвличането и за клуба, той изпадна в див гняв. Накара да я заключат в една от стаите за гости на най-горния етаж на къщата и поръча да се направи разследване на всичко, с което се беше занимавала до момента. Една дискретна детективска агенция му връчи доклад, на който той едва повярва. Тя не само се беше държала като курва, но взимаше и наркотици. Така че сега съществуваше сериозна заплаха от нов опит да бъде отвличена.

Гранди реши да махне Джина от Италия. Един от помощниците му намери вила „Орхидея“ и Гранди я нае. Инсталираха електрическата мрежа и всички предпазни приспособления и след по-малко от месец Джина беше заведена там от баща си и от Френци Амандо.

Джина беше прекалено уплашена от гнева на баща си, за да си позволи да протестира. Нямахше представа кой е Амандо, но мразеше дори вида му.

Преди да я остави и да се върне в Рим, Гранди проведе с нея разговор.

— Държала си се позорно — каза той. — Ще останеш тук, докато не реша, че си в състояние да общуваш с прилични хора. Ако в края на годината докладът за поведението ти е добър, може би ще помисля да ти дам известна свобода. Излъга вярата ми в теб, а никой досега не го е правил, без горчиво да съжалява за това.

Джина се раздвижи неспокойно. Колко мразеше баща си! Да ѝ направи такова нещо! Да я държи затворена зад електрическа ограда и да ѝ остави този хладнокръвен, подобен на змия, човек за опекун! Този човек непрекъснато я наблюдаваше. Можеше да усети как очите му я гледат и в този момент. Вероятно я гледаше от един от горните прозорци на вилата.

Макар от време на време наркотиците да ѝ липсваха, истинското страдание идваше от липсата на любовници. Жаждата за секс я измъчваше денонощно.

Освен прислужниците, които едва я поглеждаха, тук беше и онова бивше ченге, в което имаше не повече секс, отколкото в пистолета на колана му. Другият пазач беше отблъскващо дебел и имаше космата брадавица на носа си. Беше сигурна, че е воайор^[1]. Винаги я гледаше иззад храстите и ѝ се усмихваше похотливо, разсъбличайки я с поглед.

Единственото мило същество в тази позлатена клетка беше Сука, японското момче за всичко, което ръководеше вилата. Макар че беше неразгадаем, тя усещаше, че му е жал за нея. Сука ѝ беше казал, докато ѝ сервираше чая, че пазачът Джо е бил хванат от Амандо да спи и е бил уволнен.

— Имаме нов пазач, синьорита — рече ѝ Сука и си тръгна.

Нов пазач? Джина протегна дългите си крака. Знаеше, че не бива да пита за подробности. Сука много внимаваше при общуването си с нея. И двамата знаеха, че Амандо може да ги гледа.

Би ли могъл този нов пазач да е интересен? — чудеше се тя. — Господи! Колко голяма нужда имаше от интересен мъж!

Умът ѝ се насочи към онези прекрасни еротични нощи в Рим, когато толкова често ѝ се беше случвало да споделя голямото легло с двама млади, богати самци, които я обладаваха един след друг отново и отново.

Тя леко изстена, отдадена на спомена от преживяването през онези вълнуващи нощи, когато чу тихо покашляне, което я накара да отвори очи и да потръпне.

Сука стоеше от едната ѝ страна и държеше поднос, на който имаше чаша доматиен сок: всякакъв алкохол ѝ беше забранен. Докато слагаше чашата на масата, той каза тихо, без да я погледне:

— Синьор Амандо заминава за Фриско. Няма да се върне до утре. Много важна вечеря. — После си тръгна.

Джина пое дълбоко въздух. Новият пазач ще е на смяна. За първи път от много дни насам тя се усмихна.

* * *

Макар че пърженото пиле изглеждаше страхотно, Фрост откри, че няма апетит. Повъртя храната в чинията си, осъзнавайки, че Марвин яде като вълк.

Откакто се беше върнал във вилата на Гранди, в мозъка му беше настъпила бъркотия. Беше задлъжнял с четири хилядарки.

Нямаше никаква надежда, че ще може да плати на това добре стрелящо копеле, а усещаше с порите си, че Силк ще настоява да му бъде платено. Спомни си думите му: „*Не се състезавам с крадци!*“ изглежда, нямаше друго решение, освен да зареже работата си и да се махне от Перъдайс Сити. Какъв глупак се беше оказал!

— Нещо безпокои ли те, Майк? — попита Марвин и бутна настрани празната си чиния.

— Всичко е наред... просто не съм гладен. — Фрост стана. — Предполагам, че попрекавих с обяда. — Погледна часовника си.

— Приключи ли ти дежурството?

— Да. Дават хубав филм по телевизията. Внимавай за Дъртия Смарадливец — после кимна и излезе от стаята.

Фрост струпа чиниите върху подноса и го остави на един стол до вратата. После запали цигара и се тръшна в креслото с лице към

мониторите. Дали Марша щеше да го измъкне от това положение? — зачуди се той. Реши, че няма. Не можеше да си я представи как му дава четири бона, за да уреди безумния си залог. Това той не можеше да си представи. Имаше нещо в Силк, което го караше да се чувства неспокоен. Силк много приличаше на свирепо копеле, което би могло да се обърне към някоя банда по уреждането на дългове и, ако Фрост не платеше, възможно беше някоя нощ да бъде причакан от опитната шайка и да се озове с две счупени ръце. Знаеше всичко за хората, които се занимаваха с уреждане на дългове. Единственото решение беше да зареже сладката си работа и да се върне в Ню Йорк.

Чу как вратата зад него се отваря и се обърна. Сука вземаше подноса.

— Синьор Амандо замина за Фриско — измърмори Сука. — Ще се върне утре — и после си тръгна, затваряйки вратата.

Фрост вдигна рамене. Сега, след като щеше да му се наложи да напусне Перъдайс Сити, Амандо можеше да върви на майната си с всичките си изисквания. Лошото беше, че напускайки само след две нощи работа, нямаше да му се плати. Парите му застрашително намаляваха. След като си платеше билета за Ню Йорк, щяха да му останат много малко. И какво, по дяволите, щеше да прави в Ню Йорк? Вече беше търсил работа там и нищо не беше открил. За първи път, откакто беше напуснал армията, Фрост започна да се безпокои.

Все още се безпокоеше, гледайки в мониторите, когато чу зад гърба си някакъв звук. Ръцете му се спуснаха към пистолета. Скочи на крака и се обърна с бързо движение.

На прага стоеше момиче и му се усмихваше.

Джина видя как Амандо потегля с ролса, после взе душ, поколеба се пред богатия си гардероб, след което избра една смарагдовозелена вечерна рокля, плътно прилепваща по нея и очертаваща извивките на тялото ѝ рокля, която не беше обличала, откакто беше напуснала Рим. Роклята можеше лесно да се откопчае за незабавно действие, а когато отиваше на парти, Джина искаше точно това.

Очите на Фрост широко се отвориха, докато я гледаше. Предположи, че е Джина Гранди. Не беше очаквал, че ще е толкова невероятно вълнуваща. След като опитните му очи се плъзнаха по тялото ѝ, той вече беше сигурен, че е гола под роклята.

— Здравсти! — каза тя. — Ти си новият пазач, а?

Фрост усети как го обзема силно желание.

— Майк Фрост — отвърна той. — Знам коя сте.

Джина го огледа. Ама че хубав мъж! — помисли си тя и влезе в стаята, затваряйки вратата зад себе си.

— Харесва ли ти работата... Майк?

Той едва чуваше какво му казва. Беше сигурен, че може да я има. Опитът му с жените през изминалите години го беше научил да разпознава знаците, а сега светеше зелена лампичка.

— В момента вече я харесвам далеч повече — отвърна той. Не се поколеба. Та какво имаше да губи? Той се насочи към нея, а тя стоеше и чакаше и когато той стигна до нея, тя плъзна ръцете си зад врата му и силно притисна тялото си към неговото. Устните му докоснаха нейните, езикът и се стрелна в устата му като копие. Те стояха се притискаха един в друг доста време, после тя го отблъсна настрана, усмихвайки се.

— Хайде да се забавляваме, Майк. Не тук... в моята стая.

Като обви ръка около кръста му, тя го избута в голямото фоайе и после нагоре по широкото стълбище, по един коридор и накрая в просторната си спалня.

Когато Фрост затвори вратата, тя вече беше гола и лежеше напреко на леглото.

* * *

Фрост се събуди, когато часовникът на долния етаж отби два. Силна бяла лунна светлина влизаше в стаята през големия прозорец и осветяваше леглото. Погледна към спящото момиче до себе си. Красавица, помисли си той, Господи, каква красавица! Облегна се на възглавницата, протегна дългите си крака и се замисли за Силк. Усети как го обзе люта омраза. Ако не беше онзи смахнат облог, щеше всичко да му е наред, но сега щеше да си тръгне веднага, щом Марвин застъпеше. Щеше да напусне тази сладка работа и, което беше още по-лошо — тази малка нимфа, която му се беше отдала страстно и диво. Дясното му рамо все още леко кървеше на мястото, където го беше

ухапала. Слабините го боляха. Чувстваше се така, сякаш беше минал през каменоломна машина.

Той се обърна настрани и погледна осветеното от луната момиче. Докато ѝ се възхищаваше, тя отвори очи и се протегна като доволна красива котка.

После беше неин ред до го погледне. Какъв мъж само! — помисли си тя и умът ѝ се зае да търси решение как биха могли да имат още много нощи като тази. Онова копеле Амандо! Това беше първият път, когато беше напуснал вилата — за период от почти четири месеца! Кога щеше отново да го направи? Тя желаше и имаше нужда от възбудата, която този страхотен мъж ѝ доставяше. Искаше да лежи до нея — всяка нощ!

— Здравсти — каза Фрост.

Тя обви ръцете си около него и се прехвърли отгоре му. Започна да гризе устните му, но Фрост беше пресушен. Марша практически го беше унищожила, а сега свирепото любене на Джина го беше свело до нулата. Бутна я настрани.

— Стига толкова, миличка — рече той. — Трябва да се връщам на работа. Това е за „здравсти“ и за „довиждане“. Утре напускам.

Тя го погледна втренчено и после седна.

— Напускаш? Какво искаш да кажеш?

Фрост спусна краката си на пода.

— Зарязвам работата. — Изправи се, стегна мускулите си и започна да се облича.

Джина го изглежда ужасено, любувайки се на стройното му загоряло тяло и на мускулите.

— Майк! Какви ги говориш? Защо напускаш?

Той вдигна ципа на панталона си и седна на леглото.

— Напускам, защото ме направиха на глупак. — После ѝ разказа за състезанието по стрелба със Силк. — Сега дължа на този мошеник четири бона — завърши той.

Няма начин да му платя. Така че... трябва да се измъкна от града, преди да ме натисне.

Тя го хвана за ръката.

— Сигурно се шегуваш, Майк! Четири бона? Това е нищо!

— Така смяташ ти. За мен това са много пари. Изпарявам се, в противен случай ще се окажа със счупена ръка.

— Със счупена ръка? Какви ги приказваш?

Той ѝ се усмихна кисело.

— Забрави го, миличка. Това не е по твоята част. Утре напускам.

— Изправи се. — Сбогом, миличка, и — благодаря.

— Майк! — Гласът ѝ прозвуча пронизително.

Той спря до вратата.

— Чакай!

Тя скоочи от леглото, изтича до голям шкаф, рязко дръпна едната вратичка и затършува в някакво чекмедже, после се завъртя на пети и се насочи към него, усмихвайки се.

— Ето, вземи! Струва поне двадесет хилядарки. Тъпият ми баща ми го подари за рождения ден — и тя пушна пръстен с диамант и смарагд в ръката му. — Заложил го, Майк. Плати на този мошеник. Едва ли би могло да ми пука по-малко за пръстена.

Фрост погледна пръстена, поколеба се, после се усмихна. Защо не? Ето го решението да се отърве от Силк и да запази работата си. Какво означава един пръстен като този за тази покварена малка нимфа?

— Наистина ли искаш да кажеш, че желаеш да ме измъкнеш от кашата, миличка? — попита той, докато пускаше пръстена в джоба си.

— Искам да останеш тук — отвърна задъхано тя и обви ръце около врата му, прилепвайки тялото си към неговото. — Искам още много ноци.

— О'кей. — Фрост плъзна ръцете си около голото ѝ тяло и я притисна по-силно. — Ще го уредя. — После я отблъсна, излезе от стаята и се спусна тихо по стълбите към помещението на охраната.

Закова на място, когато видя Сука да седи в креслото и да наблюдава мониторите. Като го чу, Сука се изправи и с безизразно лице мина покрай Фрост.

— Какво, по дяволите, правиш тука? — запита Фрост.

— Охранявам — отвърна Сука и излезе от стаята.

Фрост погледна след него, намръщи се и вдигна рамене. Отпусна се в креслото, извади пръстена, който Джина му беше дала, и го разгледа. Двадесет хилядарки! Добре е, за Бога!

Когато в 8.00 Марвин го смени, Фрост отиде в къщичката си и спа четири часа. После хапна един сандвич за обяд и напълно забравяйки за срещата си с Марша в дванадесет пред Спениш Бей

хотел, подкара към Перъдайс Сити, без да забележи, че един кремав мерцедес с мургав, дебел мъж с тъмни очила зад волана потегли след него.

Митч Гоубъл дебнеше от 9.00 ч. на паркинга, от който можеше да се види бариерата, преграждаща пътя за Перъдайс Ларго, като се озърташе за Фрост. Беше прекарал трите часа чакане в разглеждане на списание с голи мацки. Беше човек с неизчерпаемо търпение и също така с неутолим апетит. Беше взел със себе си пликче със сандвичи със сирене и от време на време бъркаше в него.

Фрост намери заложна къща на булевард „Сийвю“.

Беше подготвил сладкодумната си история.

— С жена ми се разделяме — обърна се той към мършавия служител евреин, който стоеше зад тезгяха. — Имаме спешно нужда от пари. — Сложи пръстена на тезгяха. — Платих двадесет бона за това.

Служителят разгледа пръстена, въздъхна, каза, че струва само петнадесет хиляди и че ще му заеме шест за срок от три месеца.

Фрост не беше в настроение да се пазари. В края на краищата пръстенът не беше негов. Взе парите и квитанцията и докато вървеше към мястото, където беше паркирал колата, си спомни за срещата с Марша. Сега беше 13.25. Реши, че вероятно е отишла в ресторанта. Не би могъл да си представи, че ще стои и ще чака, който и да било мъж, така че се насочи към „Асо Пика“.

Митч Гоубъл влезе в заложната къща.

— Здравсти. Иси — рече той. — Какво е положението с човека, който току-що излезе?

Иси, който се страхуваше от Гоубъл, извади пръстена.

— Заложил го за шест. Струва най-малко тридесет.

Гоубъл разгледа пръстена, изсумтя и го върна обратно.

— Внимавай да не си навлечеш неприятности, еврейче подхвърли той, излезе от къщата и се затвори в една телефонна будка. Обади се на Силк.

— Нашият тип току-що заложил пръстен със смарагд и диамант, който струва тридесет бона, за шест — каза му той. — Насочи се към теб.

— Почини си, Митч — отвърна Силк и затвори.

След като чака до дванадесет и петнадесет, Марша телефонира на Силк от хотела си.

— Няма го — рече тя. — Какво да правя?

— Ела тук — нареди ѝ Силк. — Не се притеснявай.

Когато Фрост влезе в ресторанта, посрещна го Рос Ъмни, на когото Силк беше казал да се оглежда за него.

Здрасти, Майк! — каза Ъмни с широката си дружелюбна усмивка. — Марша току-що пристигна. Питаше за теб.

— Имах работа — отреза го Фрост. — Силк наоколо ли е.

— Да... долу е на стрелбището.

Промушвайки се покрай Ъмни, Фрост взе асансьора към мазето. Завари Силк да разговаря с Мосис. Веднага щом го видя, Мосис се отдръпна и се зае с чистенето на пистолетите.

Фрост спря пред Силк.

— Дължа ти четири бона — каза той и извади портфейла си. Измъкна четири банкноти по хиляда долара и ги подаде на Силк.

— Не, не ми дължиш, приятелю — рече Силк. Тънките му устни се разкривиха в нещо, което би трябвало да бъде усмивка. — Пътищата ни се пресичат. Как можа тоя тъпанар Рос да не ми каже? Откъде можех да зная, че си приятел на племенницата ми?

Фрост го погледна втренчено.

— Племенницата ти?

— Да... Марша. Когато чу, че съм те изпързалиял, едва не ми скъса ушите. — Той се засмя. — Извинявам се, Майк. Не знаех, че си един от нас. Не ми дължиш нищо.

Фрост усети как в главата му нахлува кръв.

— Обзаложихме се. Изобщо не ме интересува кой си. Плащам си дълговете.

Силк продължи да се усмихва.

— Успокой се, приятелю — каза той. — Това ми е бизнесът. Изкарвам си прехраната със стреляне. Мамя баламите, но не и приятелите. Извинявам се. О'кей?

Фрост се поколеба, после се отпусна.

— Наистина добре стреляш. О'кей.

Силк кимна.

— Всички ние, които се стремим към бърза печалба, сме в някой бизнес — рече той, извади пакет цигари и му предложи една. — Научих от Марша, че охраняваш щерката на Гранди. — Изсмя се. — Ама че бизнес. Ама че.

Фрост се подсмихна. Така си отдъхна, че не се налагаше да се прости с четири бона, та предишната му преценка за Силк като за опасен човек започна да избледнява. Освен това забележката на Силк за „хората, които гонят бърза печалба“, му хареса. Точно такъв беше и той: търсеше лесна печалба.

— Така е — отвърна. — Е, това също е работа. — Пъхна банкнотите обратно в портфейла си. През ума му мина една мисъл. Щеше да каже на Джина, че е платил дълга си, да ѝ даде два бона и квитанцията и да запази четирите хилядарки за себе си.

От асансьора излезе мъж с яко телосложение насочи към Силк.

— Здравсти, Лу — каза той. — Искаш ли да се обзаложим?

Силк си придаде безпомощния вид.

— Залозите ви са прекалено високи за мен, мистър Луишън.

— О, хайде! Четири към едно със спортни пушки.

Фрост се насочи към асансьора. Ама че бизнес! — помисли си.

Какво по дяволите правеше той, като седеше в стаята на охраната за шест стотака на седмица! Беше сигурен, че Силк ще спечели четири бона през следващия половин час.

Рос Ъмни се въртеше около асансьора, когато Фрост стигна до етажа, на който беше ресторантът.

— Искаш ли да хапнеш, Майк? — попита той.

— Вече ядох. Къде е Марша?

— Точно сега е заета — усмихна се цинично Ъмни — Момичето трябва да работи. Искам да те запозная с един мой добър приятел. Влиятелен човек.

Ъмни сложи ръка на рамото на Фрост и го поведе по някакъв коридор, отвори една врата и го въведе в малка стая, където чакаше Митч Гоубъл.

Гоубъл нагъваше голям хамбургер. Избърса дебелиите си пръсти с една салфетка, стана и се усмихна на Фрост.

— Митч, искам да те запозная с този добър приятел на Марша — рече Ъмни. — Майк Фрост.

Гоубъл подаде ръката си.

— За мен е удоволствие, Майк. Чувал съм за теб... Ти си един от нас.

Седнаха около масата.

— Ще пийнеш ли? — попита Ъмни и щракна с пръсти.

Появи се сервитьор.

— Скоч? — попита Ъмни, поглеждайки към Фрост, който кимна в отговор. Фрост разглеждаше Гоубъл и не можеше да го класифицира. Дрехите му бяха обикновени, но скъпи. Дебелото му мургаво лице не беше симпатично, а сърдечната му усмивка би могла да е престорена, помисли си той.

— Как ти се харесва това малко градче? — попита Гоубъл.

— Добре е.

— Да... настанил си се на хубаво местенце — продължи Гоубъл.
— Къщичката на Гранди сигурно си я бива. Харесва ли ти?

— Че на кого не би му харесала? — Фрост имаше усещането, че Гоубъл опипва почвата. Докато работеше с нийоркските ченгета, често се беше натъквал на хора като него: хитри, опасни типове. Реши и той да опипа почвата. — С какво се занимаваш?

Пристигна сервитьорът с питиетата и пошушна нещо на Ъмни, който се намръщи.

— Вечно става нещо в това място. Ще трябва да ви оставя, момчета. Някакво диване хленчи. — Той обърна чашката си, потупа Фрост по рамото и додаде: — Митч ще се грижи за теб. — После си тръгна.

Фрост си спомни, че номерът беше същият, когато Ъмни го остави насаме със Силк. Застана нащрек.

— С какво се занимавам ли? — рече Гоубъл и отхапа още едно парче от хамбургера си. — Уреждам разни операции. Някой тип идва и ми казва, че има идея как да припечели малко сухо и ме пита какво мисля за това. Аз обмислям операцията и му отговарям с „да“ или „не“. Наречи ме човек, който разглежда нещата отстрани.

— Така ли? — Фрост отпи от питието. — И добре ли печелиш?

— О, разбира се. Ние, хората, дето гоним бързите парици, изцеждаме прехраната си. — Засмя се. — Марша ми каза, че се грижиш за щерката на Гранди. Точно миналата седмица имах един тип с откачената идея, че може да отвлече момичето и да спечели двадесет милиона долара. Рекох му, че трябва да си прегледа главата. — Спря и погледна право във Фрост. — Не е ли така?

Фрост усети как по гърба му премина тръпка.

— Какво... така ли?

Гоубъл не отговори, за да може да довърши хамбургера си, въздъхна и после поклати глава.

— Няма начин да бъде отвличена — отвърна той. — Нали така?

— Може да опита — рече тихо Фрост. — Ще бъде разкъсан на парчета от четирите добермана. Ако не го сбарат кучетата, ще го направя аз.

Гоубъл си лепна учудена физиономия.

— Кучета, а? Все пак за кучетата може да се намери разрешение. — Изглеждаше замислен. — Двадесет милиона суха пара! Това е голяма сума!

Двадесет милиона! Фрост се замисли. Да, Гранди би ги платил, за да си върне щерката.

— Както и да е, Майк, посъветвах тоя тип да забрави идеята — продължи Гоубъл. — По едно време и на мен ми бе влязло в главата същото нещо и разучих мястото... Няма начин. Онзи жабар наистина се е погрижил за всичко.

— Абсолютно вярно.

— Да — Гоубъл отпи от чашата си. — Оттогава все мисля за това. Няма проблем, който да не може да бъде решен. Двадесет милиончета! Такива парици ме карат да мечтая. Само си представи, че четирима умни мъже се съберат заедно. Представи си, че отвлекат мацето. Това означава по пет милиончета на глава.

Пет милиона! Фрост се замисли. Толкова пари биха уредили живота му! Запази лицето си безизразно, докато изричаше:

— Ти току-що каза, че няма начин.

— Така мислех преди два месеца — отвърна Гоубъл. — Но продължавам да си човъркам мозъка. От това няма да ме заболи. — Погледна Фрост и рече: — Троянският кон.

Фрост се намръщи.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Моят старец беше луд по гръцка история — отвърна Гоубъл. — Проглуши ми ушите с всички тия врели-некипели за гърците. Имало един тип на име Одисей. Гърците обсаждали троянците, но не постигали никакъв резултат. Този тип направил голям дървен кон, вкарал войници в него и измамил троянците, че нещата ще се обърнат в тяхна полза, ако конят влезе в града. Ония тъпанари се хванали на въдицата. Войниците се измъкнали през нощта, отворили вратите на

града и троянците отишли по дяволите. За да отвлека оная сладурана, ми трябва троянски кон и в него мой човек: може би някой от персонала. Десет души се грижат за мястото. Може да успея да се спазаря с някои от тях. — Вдигна рамене. — Напъвам си мозъка. Това ми е работата. Може би аз също трябва да си прегледам главата.

Фрост го погледна втренчено. Предложение ли му се правеше? Пет милиончета! Беше дошъл в Перъдайс Сити, за да прави пари, но до този момент беше попаднал само на работа, за която му плащаха шест стотак на седмица... Дреболия! Гоубъл беше казал: „Може да успея да се спазаря с някой от тях“. Това беше директен намек. Гледайки дебелия мъж, сега Фрост беше сигурен, че му правят предложение. Това беше нещо, за което трябваше да помисли. Преструвай се на недостъпен, рече си той, като стана на крака.

— Да... Прегледай си главата — отвърна кратко и излезе, оставяйки питието си недокоснато.

Гоубъл довърши своето питие и посегна към чашата, която беше оставил Фрост. Силк влезе тихо в стаята, затвори вратата и седна до масата. Беше слушал разговора, който стигаше до него чрез скрит микрофон.

— Добра работа свърши, Митч — каза той. — Подхвана го точно както трябва.

Гоубъл кимна.

— А сега какво?

— Ще му оставим време да помисли. Наистина действа бързо. Получил е пръстена заради горещата си кръв, освен ако не го е откраднал, но се съмнявам. Амандо не беше в къщата през нощта. Тя едва ли би пропуснала подобен шанс. Предполагам, че я е изчукал, казал ѝ е, че дължи четири бона, и за да го задържи, тя му е дала пръстена. — Силк потри кокалестите си ръце. — Всичко се развива, сякаш сме го поръчали, Митч. Ще чакаме.

Гоубъл погледна замислено Силк.

— Не си въобразявай, че тоя тип е вчерашен, Лу. Имам чувството, че може да се окаже костелив орех.

Силк пусна ледена усмивка, която разкриви лицето му.

— И аз мога да бъда костелив орех — отвърна.

* * *

Пет милиона долара!

Фрост се беше отдалечил с колата от ресторанта и се беше насочил към брега. Намери си усамотено местенце под сянката на една палма и седна на пясъка да помисли.

Картината започваше да идва на фокус. Всичко беше започнало със случайната му среща с Марша — племенницата на Силк. Вероятно ѝ бяха казали да си отваря очите за подходяща жертва. Сигурно Силк беше докопал до информацията, че вторият пазач няма да се задържи дълго, така че беше планирал всичко предварително. Може би Джо Соломон играеше в комбина със Силк. Като че ли той (Фрост) изглеждаше на Силк като дар от небесата.

Троянският кон!

Силк беше достатъчно умен, за да е наясно, че няма начин да отвлече Джина, без да има свой човек в имението, така че е заложил на него.

Фрост зарови пръстите си в горещия пясък, докато мислеше.

Пет милиона долара! Ами ако решише да действа сам? Ами ако Силк имаше някакъв сигурен успешен план? Очите му се присвиха при тази мисъл. Гоубъл говореше за четвърти човек — Ъмни? Да се подели на четири — по пет милиончета на всекиго. Какво не би могъл да направи с толкова пари!

Мисълта му се прехвърли върху Марвин. Да предположим, че Джина бъде отвлечена. Дали Гранди би се обадил на ченгетата. Като размисли, Фрост реши, че няма да го направи.

Щеше да плати, но Марвин — умно бивше ченге щеше да знае, че е имало вътрешен човек и щеше да посочи Фрост.

Да се отвлече момичето и да се вземе откупът бяха две съвсем различни неща. Когато откупът бъдеше платен и Джина се върнеше, щеше да стане напечено.

Фрост направи гримаса. Той щеше да бъде заподозрян номер едно. Силк сигурно го знаеше.

Остави пясъка да се процеди между пръстите му.

Нямаше да позволи да стане изкупителната жертва на Силк. Ако го хванеха, естествено, щеше да попречи на Силк да се измъкне и да

похарчи откупа. Щеше да си каже всичко и Силк сигурно го знаеше.

Фрост потърка изпотеното си лице с ръка. Ако се съгласеше да бъде вътрешният човек, отвличането нямаше да бъде прекалено трудно, но взимането и похарчването на откупа му се струваха невъзможни.

Помисли още малко, но не можа да намери решение.

Беше сигурен, че Силк няма да си заложи главата, ако не разполага с перфектен план. Но какъв беше той?

През следващия половин час Фрост седеше и гледаше блещукащото море, а мозъкът му трескаво работеше. После внезапно, поклащайки глава, той взе решение. Щеше да се престори, че ще действа със Силк щеше да изслуша плана му, да го обмисли и после щеше да реши да участва или да не участва в зависимост от това, колко убедителен щеше да бъде Силк.

Изправи се и погледна часовника си. Беше 15.15. Имаше да убие пет часа, преди да се върне в резиденцията на Гранди. Чудеше се дали трябваше да се върне в „Асо Пика“ и да се види с Марша. Поклати глава: прави се на недостъпен. Реши да поразгледа Перъдайс Сити и се насочи към мястото, където беше паркирал колата.

Пет милиона долара!

Продължи да мисли какво би било да притежава такава сума. Умът му беше толкова зает с картината как щеше да похарчи всичките тези пари, че не забеляза слабия висок младеж с дълга мазна коса и лице като на пор, облечен с тениска и мръсни джинси, който се метна на мощен мотоциклет „Хонда“ и тръгна след него, когато той се насочи по магистралата към града.

Този младеж, познат като Hi-Fi^[2], работеше за Митч Гоубъл. Беше наркоман, пристрастен към хероина. Гоубъл му даваше точно толкова пари, колкото да си купи следващата доза. Беше му казал да върви по петите на Фрост и да не го изгубва нито за миг от погледа си.

Все още мислейки за възможността, която му се откриваше, Фрост влезе в Перъдайс Сити и паркира Т.Р.-а пред увеселителна аркада. След като остави колата, той влезе в аркадата, която гъмжеше от хора. Тълпи от младежи се шляеха наоколо, харчеха парите си, ядяха хотдог и си крещяха взаимно.

Фрост си проби път към стрелбището. Дебел усмихнат поляк му подаде пушка. Това беше начин да убие времето, помисли си Фрост,

докато се нагласяше и се прицелваше в отдалечената мишена.

Hi-Fi се сля с тълпата, с очи, приковани в широкия гръб на Фрост.

Фрост беше пробил центъра на мишената, когато чу висок глас да казва:

— Ти ли си Фрост?

Той наклони пушката, обърна се и видя до себе си висок жилав мъж с набраздено загоряло лице и чисти ледени сини очи.

Веднага разбра, че този мъж е ченге.

— Аз съм отвърна. А ти кой си?

— Том Лепски. От местната полиция. — Лепски се усмихна и му протегна ръка.

Лепски? Фрост застана нащрек. Спомни си, че Марвин му беше споменал, че Лепски е първокласен детектив и негов добър приятел. Лепски също така беше съобщил на Марвин, че Гранди има нужда от бодигард.

— А, да — отвърна. — Джек ми спомена за теб.

— Да. С него сме приятели — рече Лепски. — Видях Т.Р.-а отвън, та реших да се запозная с теб.

— Радвам се, че го направи. — Фрост остави пушката. — Просто се забавлявам.

— Джек ми каза, че си добър стрелец. — Лепски хвърли поглед на отдалечената мишена. — Да... наистина си. Имаш ли една минутка? Какво ще речеш да прескочим отсреща при Джо за по една бира?

— Защо не?

Когато напуснаха аркадата, Hi-Fi тръгна след тях. Видя ги как влизат в бара от другата страна на улицата, поколеба се, после бързо се насочи към една телефонна кабинка. Обади се на Силк.

— Нашият тип си бърби с Лепски — докладва той.

Лицето на Силк се стегна. Това беше неочаквана и лоша новина. Дали Фрост уведомяваше ченгетата, че Гоубъл му е направил предложение? След като размисли за миг, реши, че не е така. Пет милиона за човек като Фрост бяха прекалено голямо изкушение, за да си развърже езика пред някое ченге.

— Продължавай да го следиш, но внимавай — нареди Силк и затвори.

Когато се настаниха до една ъглова маса с по чаша пред тях, Лепски каза:

— Намерил си сладка работа. — Усмихна се. — Местната полиция е твърдо зад мистър Гранди. Той се грижи за нас, така че ние се грижим за него. Дъщеря му е в абсолютна безопасност.

Фрост кимна с безизразна физиономия.

— Така ми каза и Джек.

— Вече виждал ли си я?

Фрост поклати глава.

— Още не. Тази седмица съм нощна смяна. Всичко, за което трябва да се безпокоя, е Амандо.

— Голяма гадина е. — Лепски направи гримаса. — Нищо не може да го задоволи. Безпокои шефа почти всяка седмица. Щукнала му е шантавата идея, че момичето ще бъде отвлечено. — Лепски се засмя. — Че как би могло да стане това? Непрекъснато му го повтаряме, но той не кандисва.

— Така си печели парите — отвърна Фрост.

— Сигурно. — Очите на ченгето се плъзнаха по Фрост. — Когато разбрахме, че Амандо е показал на Джо Дейвис вратата и е имал причина за това, се заинтересувахме от теб. — Сега на лицето на Лепски нямаше усмивка. — Разбрахме, че си получил работата чрез Джо Соломон. Знаем всичко за Джо. Не ни е любимецът в града. Така че го понатиснахме и той ни показа препоръките ти. Онова, което прочетохме в тях, ни удовлетвори подходящ си за работата. Свързахме се с нюйоркската полиция и с ФБР. Те потвърдиха. — Той спря и после продължи. — Има обаче едно нещо, което ни безпокои: не си се задържал дълго на една и съща работа. — Отново пауза, после каза: — Може би имаш таралеж в гащите.

Мозъкът на Фрост работеше трескаво. Значи ченгетата го бяха сложили под микроскоп. Той самият беше прекалено много ченге, за да могат да го притискат.

— Въпрос ли ми задаваш или само си говориш? — попита тихо.

— Наречи го въпрос.

Фрост се усмихна.

— Я ми кажи, приятелю: задаваш ми този въпрос, защото шефът те е накарал или просто се правиш на детектив?

Лепски замръзна. Шефът му не го беше инструктирал да разпитва Фрост. Осъзна, че върви по несигурна почва.

Махна с ръка.

— Не ме разбирай неправилно. Нека ти обясня. Не искаме Джина Гранди да бъде отвлечена. Знаем, че в момента е в пълна безопасност. Няма как да се докопат до нея, освен ако нямат вътрешен човек, но ако се появи такъв човек, тя може да бъде отвлечена. Проверили сме всички, които живеят във вилата: всички са о'кей. Ти се появи на сцената, така че проверяваме и теб. Разбра ли каква е хавата?

Фрост кимна.

— Да... Да, но това не е отговор на въпроса ми. — Допи бирата си. — Разпитваш ме, защото такива са инструкциите на шефа ти, или защото си първокласен детектив, който се стреми към повишение? — Той се наклони напред и се вгледа в Лепски. Бил съм в тая система и знам как работи. Знам всичко за хората, които притискат себеподобните си, за да постигнат повишение. Самият аз съм го правил, но никой не може да постъпва по този начин с мен. Така че говори с шефа си. Кажу ми, че ще му дам каквато иска информация. Нямам какво да крия, но няма — повтарям: няма — да се оставя някакъв първокласен детектив да ме притиска. — Изправи се. Ясно ли ти е, Лепски?

Лепски го зяпна и, преди да измисли какво да отговори, Фрост му се усмихна широко и излезе от бара.

Hi-Fi седеше върху хондата, когато Фрост влезе в колата си. Щом Фрост подкара по главната улица, той форсира мотора и се включи в трафика.

Умът на Фрост работеше трескаво. Беше неспокоен. Добре ли се беше справил с Лепски? — запита се. Последното нещо, което желаше, беше да си създаде враг сред ченгетата, но не можеше да позволи на Лепски да го притиска. Вдигна рамене. Може би не беше толкова важно, но онова, което наистина имаше значение, беше, че ченгетата бяха стигнали до същия извод като Силк — за да се отвлече Джина, трябваше да има вътрешен човек.

Фрост подкара безцелно към Маями. Все още имаше няколко часа за убиване, преди да се върне във вила „Орхидея“. Движението не беше натоварено. Той продължаваше да гледа в огледалото си за

обратно виждане, както правят добрите шофьори, и мерна Ни-Фи, който караше след него. Не беше ли виждал това влечуго и преди? Фрост се намръщи. Спомни си, че го беше видял на пустия бряг, където беше седнал под сянката на палмата да помисли. Ето го отново. Следяха ли го? Подсмихна се. Разгледа Ни-Фи в огледалото: боклук. Една от жертвите на Силк?

Когато стигна до Маями, се отклони от крайбрежното авеню и сви на югозапад по 17-о авеню, после зави наляво по Маями авеню. Хондата го следваше.

Значи го следяха!

Фрост направи обратен завой и потегли към Перъдайс Сити. Беше се отпуснал и си подсвиркваше тихичко.

В предградията се отклони от магистралата и подкара по пясъчливия път към плажа. Остави колата и се запъти бързо към няколко палми край морето, вслушвайки се в звука на хондата, която приближаваше по пътя.

Застана на ръце и колене, така че да не се вижда, и зачака. Чу как моторът на хондата замлъкна.

Ни-Фи беше изнервен. Остави мотоциклета и тръгна бавно по пясъчната пътека. Лицето му беше обляно в пот. Беше му казано да не изпуска Фрост от погледа си. Знаеше, че ако не изпълнява стриктно заповедите, парите за хероина щяха да секнат.

Стигна до едно голо място и огледа широката пясъчна ивица. В този момент Фрост се хвърли върху него. Коленете му се забиха в гърба на Ни-Фи, поваляйки го на пясъка.

Когато силните жестоки пръсти на Фрост се обвиха около гърлото му, Ни-Фи нададе вик. Опита да се бори, но пръстите се стегнаха.

— Спокойно, синко — рече Фрост тихо. — Само ми отговаряй на въпросите. Силк ли те изпрати?

Ни-Фи се загърчи, напрегна силите си и напразно се опита да преодолее силата, която го държеше притиснат към пясъка.

— Не ставай глупав, синко — каза Фрост и, освобождавайки гърлото на Ни-Фи, хвана дясната му китка и ѝ направи ключ. — Говори или ще ти счупя ръката.

Ни-Фи усети натиска. Болката, която преряза ръката му, едва не го накара да припадне.

— Силк ли те изпрати? — попита Фрост.

— Да... да. Ще ми счупиш ръката! — простена Ні-Фі

Фрост го пусна и се изправи. Ні-Фі остана неподвижен. После се превъртя по гръб и се втренчи във Фрост.

— Не се опитвай да правиш каквото и да било, синко — рече Фрост. — Върви при Силк и му кажи, че не обичам да ме следят. Следващия път, когато забележа, че ме следиш, ще ти счупя ръката. Ясно ли е?

Погледнаха се. Ні-Фі неведнъж беше попадал в ръцете на полицията. Подушваше ченгето още щом го видеше.

— Ясно — измърмори той и проследи с поглед Фрост, който тръгна през пясъка към мястото, където беше оставил колата си.

[1] Извратен човек, който изпитва сексуална наслада, когато наблюдава любовните игри на другите. ↑

[2] High fidelity — с висока точност на възпроизвеждане. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

С полуизяден хотдог в ръка, Митч Гоубъл връхлетя в стаята, която гледаше към басейна на „Асо Пика“ и в която Силк и Ъмни току-що бяха довършили подноса с обяда си.

— Да го вземат мътните Ni-Fi — каза той и седна тежко до масата с лице към Силк. — Фрост го хванал, натиснал го, както трябва, и малкото диване си развързало езика.

Ъмни хвърли на Силк уплашен поглед, но Силк вдигна рамене.

— И какво от това? Фрост е бивше ченге. Умен е. Нямаше да го избира, ако не бях сигурен, че е умен. О'кей. Значи вече знае, че го държим под око. Спокойно, Митч. Няма значение. Ще го оставим на мира и ще чакаме.

Гоубъл довърши хотдога си, избърса уста с опакото на ръката и погледна остатъците на двата подноса.

— Казвам ти, Лу, Фрост може да се окаже прекалено умен. Безпокои ме.

— Няма да минем без помощта му. — Силк запали цигара. — Аз мога да се справя с него. Човек като Фрост ще се замисли какво биха означавали пет милиона долара. Ще му дадем време. След няколко дни ще дойде тук уж за да чука Марша... Това ще е само поводът да се появи насам, а всъщност ще е дошъл, за да говори по работа. Аз ще бъда тук, за да поговорим по този въпрос. Щом веднъж го убедя, ще се хване за петте милиончета и ще се включи в играта.

— Само внимавай — рече Митч. — Ти си умен, аз също, Рос също... Внимавай той да не се окаже по-умен.

Докато те разговаряха, Фрост ядеше заедно с Джек Марвин телешка яхния.

— Срегнах приятеля ти Том Лепски — каза му Фрост спокойно.

— Така ли? — Марвин се усмихна. — Той е умно, съзнателно ченге. Хващам се на бас, че когато шефът му — Терел — се пенсионира, Том ще стане шеф на тукашната полиция. Голям работяга! Амбициозен е като тигър, гонен от стършел.

— Да. Опита се да ме обработи — отвърна тихо Фрост. — Поставих го на мястото му.

Марвин спря да яде и погледна Фрост.

— Какво означава това?

— Приятелчето ти започна да ми задава въпроси. Момчетата разследвали миналото ми — е, добре. Рече, че ги безпокоял фактът, че не съм се задържал дълго на една и съща работа. Нямам какво да крия, но не мога да позволя на някакво си амбициозно ченге да ме притиска. Така че го притиснах аз. Ако неговият шеф иска да му отговоря, само трябва да ме попита. Нямам намерение да отговарям на въпросите на детектив.

Марвин остави ножа и потърка брадичката си.

— Може би си сгрешил, Майк. Том е малко докачлив: по-добре е да ти е приятел, отколкото враг.

— Нямам за какво да се притеснявам — отсече Фрост и бутна стола си назад. — Да си остане между нас, обаче пет пари не давам за твоя приятел. Ясен ми е. Амбициозен е... Такъв бях и аз, когато бях в системата. О'кей, но никой няма право да ме притиска. — Той стана, протегна се и продължи: — Нещо по-особено днес?

Малко обезпокоен, Марвин на свой ред стана.

— Все същото еднообразие. Тя трябва да е дяволски самотна. Съжалявам я. Прекара следобеда с кучетата. Оправя се с тях по-добре от мен.

Фрост си отбеляза новополучената информация.

— Значи тия тигри си падат по нея?

— Обичат я, както децата обичат сладкиши. Има подход към животните.

А също и към мъжете, помисли си Фрост.

След като Марвин излезе и Сука прибра подносите — тихо, без да гледа по посока на Фрост, като се изключи лекият поклон, който му отправи, Фрост отиде до таблото с алармата и го разгледа.

До този момент не си беше направил труда да го погледне внимателно. Горният ред червени лампички сочеха всеки опит да се влезе в имението. Под бутоните на втория ред беше отбелязано: „Неутрализатор за оградата“, „Аларма за къщи 1 и 2“, „Подсвиркване за кучетата“, „Аларма за Ф.А.“. Под тези бутони имаше червени лампички, а под тях пишеше: „Аларма за полицията“, „Аларма за

ФБР“, „Пожарна аларма“. Още по-отдолу имаше зелени лампички, означени като „Неутрализатори за всички аларми“.

Фрост предположи, че „Аларма за Ф.А.“ е алармата, пряко свързана със спалнята на Амандо.

Троянският кон!

С натискането на няколко бутончета имението на Гранди щеше да стане беззащитно!

Седна на стола пред мониторите, запали цигара и се замисли за Силк: опасен, смъртоносен човек. Раздвижи се неспокойно. Да речем, че се съгласеше да стане вътрешният човек? Щом веднъж се добереше до Джина, какво му пречеше на Силк да изпрати един куршум във Фрост? Отново се размърда неспокойно. Сега знаеше, че Силк е подобър стрелец от него. Ако станеше вътрешният им човек, как можеше да бъде сигурен, че ще си получи петте милиончета и ще запази живота си? А Силк как можеше да бъде сигурен, че ще може да се измъкне с откупа?

Загаси цигарата и се намръщи. Беше му необходимо да знае какъв е планът на Силк, а после, ако се съгласеше да действа с тях, и как би могъл да си запази кожата и своята част от парите. Все още обмисляше проблема, когато чу силно почукване на вратата зад гърба си. След това вратата се отвори.

Влезе Амандо.

— Всичко спокойно ли е, Фрост? — попита той с тихия си съскащ глас.

Фрост се изправи. Тази змия поне не се беше прокраднала като миналия път, помисли си той и сподави усмивката си. Беше го уплашил.

— Да, сър — отвърна. — Нищо особено.

Амандо кимна и подозрителните му черни очи се плъзнаха по Фрост.

— Стой нащрек. Мистър Гранди ще пристигне в края на седмицата. Ще пожелае да те види.

— Да, сър.

Амандо отново го огледа.

— Това не е кой знае каква работа за мъж с твоята физика. Проучих досието ти. Май не си се задържал дълго на една и съща работа.

— Обичам промяната, сър — отвърна тихо Фрост. — Работата в системата на сигурността предлага промени, затова и се захванах с нея. Предполагам, че тази работа тук не е за постоянно, нали?

— Не, не бих я нарекъл постоянна. Вярвам, че мис Гранди ще бъде извън опасност до няколко месеца.

— Радвам се, че мислите така, сър. Ако се водят опити си обаче, мис Гранди винаги ще бъде до известна степен в опасност.

Амандо го погледна замислено, кимна и излезе.

Когато в 8.00 Марвин дойде, Фрост му каза какво бе говорил с Амандо.

— Изглежда, ще загубиш работата, която харесваш толкова много, Джек — рече той.

Марвин направи гримаса.

— Правилно си му отговорил. Докато наоколо има милиарди, ще има и опити за отвличане. — Включи кафеарката. — Но може би Гранди е осъзнал, че не може да я държи затворена по този начин. Какво е все пак разрешението, не знам.

— За това да му мисли Гранди — рече Фрост. — Аз отивам да спя.

След четири часа сън той се избърсна, взе душ и после се обади в Спениш Бей хотел. Поиска да го свържат с мис Гулден.

Марша се обади толкова бързо, че Фрост се подсмихна под мустак.

— Миличък, къде се загуби? Попита тя. — Липсваше ми.

— Значи ставаме двама. Какво ще кажеш да прекараме следобеда на плажа, скъпа? Не съм в настроение за луксозна обстановка. Вземи си бански и давай да си намерим някое закътано местенце.

— Добре, миличък. Чудесно! Какво ще кажеш да ме вземеш в два?

— А може би си прекалено заета? — попита Фрост, подсмивайки се. — Само кажи една дума. Ще те разбере.

Инструкциите, които Силк ѝ беше дал, бяха ясни. Стой с него, дръж го на въдицата си.

— Няма никакъв проблем, скъпи. Ще те чакам. Засега чао — и тя затвори. Веднага се обади на Силк. — Искате да ходим да плуваме. Каза, че не бил в настроение за луксозна обстановка.

— Просто се прави на недостъпен — отвърна Силк. — Ето какво трябва да правиш...

Марша го изслуша с напрегнато изражение. После, когато Силк свърши, тя рече:

— Добре, ще го направя, но той ме безпокои. Има нещо в него, което ме кара да му нямам вяра.

Силк се изсмя. Беше тъжен звук, който винаги караше Марша да потръпне.

— Откога изобщо си почнала да вярваш на мъжете? — вметна той, после, след известна пауза, продължи: — Важно е, пиленце. Гледай да не направиш гаф. — Заплахата в гласа му беше категорична. Затвори.

Марша притвори очи и усети как по цялото ѝ тяло премина тръпка, докато оставяше слушалката. Силк беше събудил такъв ужас у нея, че тя се чувстваше напълно незащитна. Преди няколко години Рос Ъмни беше дошъл да я види в апартамента, който тя държеше в Маями. Макар че не го беше казал направо, тя знаеше, че той действа според инструкциите на Силк.

— Искам да ти кажа нещо — започна Ъмни, след като се настани в едно кресло. — Лу е професионален убиец. Изкарва си прехраната, като премахва разни типове, които си навират носа, където не им е работата. Той не е човек, с когото можеш да си правиш, каквото искаш. Смята, че можеш да му бъдеш полезна, както сме му полезни аз и Митч. Така че, когато му дотрябва готино маце, за да уреди някоя работа, това ще бъдеш ти.

След четири години работа като колгърл, Марша се беше превърнала в дискретна първокласна проститутка. Тя се изсмя.

— Кажй на чичо Лу да върви на майната си. Не работя за никой друг, освен за самата себе си. Стъпила съм си на краката, хубава съм и процъфтявам.

Ъмни се усмихна тъжно.

— Хайде, скъпа, трябва да бъдеш по-разумна. Той има нужда от готина мацка. Преди да се обърне към тебе, пробва с две други мадами, но те взеха, че отвърнаха точно същото. — Той извади от портфейла си две цветни снимки, наведе се напред и ги пусна в скута ѝ. — Ето какво направи с тях. Той е експерт с киселините.

Снимките бяха толкова ужасяващи, че Марша ги хвърли, сякаш пареха.

Погледна, потръпвайки, Ъмни.

— Няма да направи това с мен... Аз съм му племенница.

— Ще го направи и със собствената си майка, ако тя откаже да му помага — отвърна Ъмни с тъжната си усмивка. — Когато има нужда от теб, трябва моментално да литнеш. Това е, миличка, освен ако не желаеш да изгубиш красивата си външност.

Марша беше взела снимките и ги разглеждаше внимателно. Потръпна, после ги разкъса на парченца. От този момент нататък тя стана робиня на Силк. Най-голямото удоволствие в живота ѝ беше да стои пред огледалото и да се любува на красотата си. Да бъде обезобразена като онези две момичета беше нещо, което просто не би могла да понесе.

Година по-късно Силк ѝ се обади.

— Отиди в апартамент четиринадесет в хотел „Шератън“ в девет тази вечер, пиленце — нареди ѝ той. — Ще те очакват. Осигури на онзи тип онова, което заслужава срещу парите си. Рос ще ти даде едно хапче. Пусни го в питието на развратника. Когато заспи, изнасяй се. Фасулска работа, нали? — Пауза, после в гласа му прозвуча заплаха: — Внимавай да не сгафиш нещо.

Ъмни беше пристигнал и ѝ беше дал тънко пликче, което съдържаше жълта таблетка.

— Внимавай, скъпа, за външността си — предупреди я той.

На следващата сутрин тя прочете в „Перъдайс Хералд“, че някой си мистър Балински бил намерен мъртъв в леглото си. Очевидно сам си бил пуснал куршум. Имал големи финансови неприятности. Мистър Херман Радниц, известният финансист, му бил направил предложение да купи компанията му. Мистър Балински заявил, че само през трупа му ще успее да го направи. Компанията се проваляла заради лошо мениджърско управление. Финансовият редактор на „Перъдайс Хералд“ смяташе, че мистър Радниц би могъл да съживи компанията и, знаейки това, в отчаянието си мистър Балински се е застрелял.

Цялата разтреперана, Марша осъзна, че е съучастничка в убийство.

След още една година Силк я инструктира да уреди въпроса с друг финансист. Тя се подчини на инструкциите му, но не погледна в

сутрешния вестник. Не можеше да понесе мисълта, че и този финансист е мъртъв.

После беше наследила ресторанта „Асо Пика“. Най-сетне свободна! — беше си помислила тя съвсем глупаво, но ето, че Силк отново се бе появил. Беше ѝ казал, че „Асо Пика“ ще бъде подходяща главна квартира за него. Хваната в паяжината на страха, Марша беше предоставила четири от стаите над ресторанта на него, Ъмни и Гоубъл. Тримата се бяха пренесли там и тя се бе озовала в лапите им.

През последните четири месеца Силк не ѝ беше възлагал нищо и тя беше започнала да се надява, че той няма повече нужда от нея и ще я остави да си ръководи ресторанта и службата за момичета на повикване, че ще я остави на мира. А сега тази ненормална, опасна идея за отвличане и тя беше в центъра на цялата работа!

Силк беше казал с тихия си мъртвешки глас:

— Имаме нужда от този човек, пиленце. Хвани го на въдицата си и го дръж така. Разбра ли ме?

Да, беше разбрала. Онези ужасни снимки бяха все още прекалено живи в съзнанието ѝ.

Сега, след като доплуваха, тя лежеше с мокрия си бански до Фрост под сянката на палмите. В далечината хората се забавляваха във водата и на плажа, но мястото където лежаха с Фрост, беше усамотено.

Фрост изглеждаше някак далечен. Пушеше цигара очите му бяха затворени. Тя го погледна обезпокоена и реши, че трябва да поеме инициативата, и прокара нежно ръка по слабините му. Той реагира моментално. Бутна ръката ѝ и седна.

— Хайде да си поговорим — рече и я погледна. — Не си тук, за да се забавляваш? Нали?

Тя се опита да изпише учудване на лицето си.

— Какви ги говориш, скъпи?

— Казах, че искам да си поговорим — настоя Фрост — Силк има нужда от мен. Разбрах го. Ти си му племенница, така че явно работиш с него. Ти си проститутка, сексът не означава нищо за теб. Добре, само че не си въобразявай, че можеш да ме излъжеш. Това ти разправях.

Марша отново си спомни за онези ужасни снимки.

Тя седна и обхвана коленете си с ръце.

— Да, Силк има нужда от теб, както и аз, Майк — отвърна тихо. — Ресторантът ми е на червено. Мислех си, че той ще бъде моят

живот. Без парична инжекция обаче той ще фалира. Лу предложи тази идея да измъкнем голям откуп от Гранди. Ще стане, както го е замислил, но не и без теб. Ти ще получиш пет милиона. Ако искаш тези пари, говори с Лу. Това е положението.

— И как го е замислил? — попита Фрост, гледайки я внимателно.

— Той ще ти каже.

— А на теб казал ли ти е?

Тя поклати глава.

— Не бих искала да зная, Майк. Моята работа беше да те намеря. Говорих с много момчета, преди да реша, че ти си този, от когото има нужда Лу. За това, че те намерих, ще получа петстотин хиляди. С толкова пари ресторантът ми ще оцелее.

— Откъде си сигурна, че Силк ще ти даде парите, когато вземе откупа?

— Няма защо да се безпокоиш за твоя дял, Майк. Силк е професионалист, а не крадец. Ще плати на мен, ще плати и на теб. Това е най-малкото, за което трябва да се безпокоиш.

— А за какво друго трябва да се безпокоя? — попита Фрост, загасяйки цигарата си.

— Той ще ти каже.

Фрост запали друга цигара, загледан в далечината на морето. Пет милиона долара! Какво щеше да загуби, ако говореше със Силк? Ако Силк не успееше да го убеди, просто нямаше да участва.

— Добре, ще го изслушам, но това не означава, че ще се съглася да бъда вътрешният му човек — отвърна той.

Марша въздъхна с облекчение.

— Няма защо да губим време — рече тя. — Да вървим. В момента е в ресторанта.

— Нека се поизпоти — отвърна Фрост и като посочи към банския ѝ, додаде: — Защо си облякла това?

Мъже! — помисли си Марша, докато се събличаше. — Господи! Какви животни са!

* * *

Седяха около голямата маса в стаята над басейна. От двете страни на Силк седяха Ъмни и Гоубъл. Фрост седеше в другия край на масата, където бяха сложени питиета, две бутилки скоч и поднос със сандвичи. Гоубъл беше единственият, който ядеше. Пръстите му доста често обгръщаха някоя от натруфените хапки и я поднасяха към устата му.

— От известно време работя върху тази идея — казваше Силк и гледаше Фрост. — Можем да докопаме двадесет милиона, но няма как да се доберем до момичето без да имаме човек вътре. Предлагам ти да свършиш тази работа срещу дял от пет милиона.

Фрост завъртя чашата с уиски в ръката си.

— Говорих с детектив Лепски — рече той. — Казаха ми, че е умно ченге. Нека ви цитирам думите му. Ето какви бяха те: „Не искаме Джина Гранди да бъде отвлечена. Гранди се грижи за нас, така че и ние се грижим за него. Знаем, че в този момент тя е в абсолютна безопасност. По никакъв начин не може да се стигне до нея, освен ако няма вътрешен човек, но ако се появи такъв, тя може да бъде отвлечена.“ — Фрост направи пауза и погледна към Силк. — Това му бяха думите. Така че, ако се съглася да бъда вътрешният човек, тя ще бъде отвлечена и всичко ще се стовари върху мен. Не си представям така печеленето на пет милиона.

Силк се усмихна.

— И аз не си го представям така, но тежестта няма да се стовари върху теб, Майк. Ще падне върху Джек Марвин.

Фрост замръзна.

— Марвин? Това е лудост! Чуйте ме сега...

Силк вдигна ръка.

— Успокой се. Обмислил съм всичко. Живея в този град от петнадесет години и знам всичко за тукашните ченгета. Владееят си работата. Предполагам, че са от най-добрите. Още когато ми дойде идеята, бях наясно, че ако момичето бъде отвлечено, те ще са сигурни, че е имало вътрешен човек. Знаех, че ще проучат най-подробно и ще наблюдават човека, който замести Джо Дейвис.

Сега ме слушай внимателно, Майк. Аз пазя хората си. Питай Рос и Митч. Никога не съм ги предавал. — Той погледна надясно и наляво. — Така ли е?

— Точно така — отвърна Гоубъл, като пхна един сандвич със сардина в устата си.

Ъмни кимна.

— Така че ето какво е положението — продължи Силк. — Ченгетата ще имат двама заподозрени за вътрешния човек: теб и Марвин. Смятам да уредя нещата така, че да заподозрат Марвин.

Фрост се беше привел напред, а очите му гледаха внимателно.

— Продължавай. Как ще направиш така, че да заподозрат Марвин? Нека първо ти кажа нещо. Лепски и Марвин са приятели. Марвин има безупречна репутация като честно, праволинейно бивше ченге. Плановете ти са абсурдни.

Силк отново се усмихна.

— Когато залогът е двадесет милиона, кой ще продължи да бъде честен и праволинеен?

— Пет милиона.

— Не, двадесет милиона. Ще нагласим нещата така, та да излезе, че Марвин е извършил отвличането самостоятелно. Ето как ще изглежда цялата история за ченгетата. Една нощ Марвин решава да отвлече момичето. Двадесетте милиона са прекалено голямо изкушение. Всичко е в ръцете му. Няма трудности с кучетата. Няма никакъв друг проблем. Той ще е дежурен през нощта. Ти ще спиш в къщичката си. Ти не представляваш за него пречка. Той отива в стаята на момичето, удря го по главата, завлича го до пристанището, натоварва го на моторница и заминава. На следващата сутрин ти отиваш да го смениш: няма и следа от Марвин. Вдигаш тревога. Няма я и Джина. Амандо ще уведоми веднага Гранди. Ти оставаш там на разположение. Гранди прочита бележката на похитителя: *Никакви ченгета или дъщеря ти ще умре*. Гранди няма да се обади на ченгетата. Той ще чака. Тогава се обажда Марвин. Дава нареждания как да бъде предаден откупът и казва, че ти ще си човекът, с когото ще се срещне. Гранди плаща и ти ми донасяш откупа, после се връщаш ни лук ял, ни лук мирисал. — Направи пауза. — Дотук как ги се струва?

— Вони — отвърна Фрост, но сърцето му биеше лудо. — Казваш, че ще се обади Марвин. Ще отговори Амандо. Марвин има много специфичен глас. Не можеш да го сбъркаш и не ми разправяй, че Марвин ще се включи. Ще трябва да го имитирате, но няма да стане.

Силк пак се усмихна.

— Ще се включи. Когато правя някакъв план, изпипвам го. От три месеца Рос проучва Марвин. Има нещо, което ти не знаеш. Бракът му е пропаднал, но той има тригодишен син. Можем да вземем детето. Никак не е трудно. Марвин ще се включи и още как!

Фрост се размърда в стола си, умът му беше нащрек.

— Добре, значи подозренията не са върху мен, а върху Марвин — рече той. — Гранди ми дава откупа и аз ти го донасям. Дотук всичко е о'кей за теб, но какво ще кажеш за мен? Вие тримата може да духнете и аз да остана с пръст в уста.

Силк сипа още малко скоч в чашата си и добави вода.

— Не си използваш мозъка — отвърна. — Няма значение! Ще ти докажа, че делът ти е гарантиран. Само че малко по-нататък. Сега ще ти кажа какво ще се случи в действителност: не онова, което ченгетата ще си мислят, че се е случило, а онова, което наистина ще се случи.

— Слушам те — рече Фрост.

— Има някои подробности, които трябва да бъдат доизпипани, но ето каква е основната идея. Ти си нощна смяна една седмица, после се сменяш с Марвин, нали?

Фрост кимна.

— О'кей. Ти ще си дневна смяна, а Марвин — нощна, когато ще отвлечем момичето. В колко часа свършва дневното дежурство?

— В двадесет часа. После вечеряме заедно и съм свободен.

— А какво прави момичето? Само ли вечеря?

— Може би. Не знам. Може да вечеря и с Амандо, но се съмнявам.

— Това е нещо, което искам да разбереш. Ще ти дам едни таблетки. Те са специални: за забавяне на реакциите. Твоята работа е да сложиш таблетките в чашите на Марвин, на Амандо и на момичето. Как ще го направиш, си е твоя грижа. — Силк се усмихна накриво. — От теб се очаква да си спечелиш тези пет милиона долара, но нека оставим това за момента. Ако не успееш да сложиш хапчетата в чашите им, работата няма да стане, но понеже знам, че си умен, сигурен съм, че ще успееш да го уредиш. О'кей, на хапчетата им трябва шест часа, за да започнат да действат, но когато започнат, работата е сигурна. Така че момичето, Амандо и Марвин ще са извън строя. Да предположим, че сложиш хапчетата в осем вечерта, значи в два отиваш в стаята на охраната. Марвин ще е захъркал и ти ще

неутрализираш оградата и ще върнеш кучетата в дворчето им. Само трябва да натиснеш съответните бутони... Нали така?

Фрост го зяпна.

— Откъде, по дяволите, знаеш?

Силк махна с ръка към Тъмни, който се подсмиваше.

— Рос събира информацията. Побъбрил си е с човека, който е нагласил електрониката там. Рос може да измъкне сведения и от глухоням. Знаем повече от теб за електрониката в това място. Ти ще прибереш кучетата в дворчето им и ще неутрализираш оградата. Тогава ние тримата ще пристигнем с лодка. Никакъв проблем. Отвлечането ще стане в три и половина сутринта. Няма да има никой наоколо. Отнасяме момичето и Марвин, и двамата ще са добре упоени — до моторницата на Гранди и заминаваме. Рос ще се погрижи за нашата лодка. — Силк направи пауза, после се наклони напред и продължи. — Ще ти го повтора едно по едно. Работата ти е да сложиш таблетките в питиетата, да неутрализираш кучетата и оградата и когато го направиш, можеш да се върнеш в леглото. Не е кой знае каква работа за пет милиона, а?

Фрост се замисли и после каза:

— Много умно, но според мен вони. Както виждам, можете да вземете момичето, но какво ще стане, когато откупът бъде платен? — Той посочи Силк с пръст. — Щом откупът бъде платен и Гранди си получи дъщерята обратно, ще се обади на полицията. Появят ли се ченгетата, ще започне веселбата. Веднага щом освободите Марвин, той ще проговори. Има непоклатима репутация. Кажете ли, че са го упоили, ченгетата ще му повярват, така че всичко отново ще падне върху мен. Помислил ли си за това?

Силк отпи от уискито си.

— Да съм казал, че Марвин ще бъде освободен?

Фрост се втренчи в студеното безпощадно лице и усети как по гърба му премина студена тръпка.

— Това са двадесет милиона долара — продължи Силк тихо. — Няма защо да се безпокоиш за Марвин. — Набръчканото му лице беше като каменна маска. — Аз ще се погрижа за него. Марвин никога няма да бъде намерен и отговорността завинаги ще си остане върху него. Ясна ли ти е картината?

Фрост усети как сърцето му подскочи. Значи това нямаше да бъде само отвличане за двадесет милиона, но щеше да бъде и убийство. Беше вършил доста тъмни дела в миналото, но никога не се беше забърквал в убийство. После умът му се насочи към перспективата да притежава пет милиона долара. Марвин не означаваше нищо за него. Пет милиона!

— Добре тогава — рече той. — Не трябва да се безпокоя за Марвин. — Усети, че устата му е толкова суха, че трябваше да отпие от питието. — Ами Джина?

— Никакви проблеми — отвърна Силк, отпусайки се назад в стола. — Ще я върнем. Ще бъде упоена и нищо няма да знае. Ще бъде под влияние на упойващи вещества, докато не се прибере вкъщи. Никакъв проблем.

— Къде смяташ да я държиш, докато не бъде платен откупът?

— И за това сме се погрижили — отвърна Силк. — Няма проблеми.

— Но къде? Искам да знам — настоя Фрост.

Силк се втренчи в него. Едното му око внезапно се замъгли, но стъкленото улови лъчите на слънцето, влизащи през големия прозорец, и заблестя.

— Всичко по реда си — рече той. — Какво ще кажеш? След това, което чу, мислиш ли, че ще можем да отвлечем момичето?

Фрост започна да върти чашата уиски в изпотените си ръце и се замисли. Гоубъл започна да дъвче един омар. Тъмни се облегна назад в стола си, протегна мускулестите си ръце и се прозя. Силк стоеше неподвижен и продължаваше да гледа втренчено Фрост.

След дълга пауза Фрост отвърна:

— Ако имате късмет — да. Но има и затруднения. Кучетата са проблем. От къщичката ми до стаята на охраната са сто ярда, които трябва да измина, за да натисна неутрализиращите бутони. Кучетата могат да ме разкъсат, преди да съм стигнал до помещението. Слагането на таблетките в питиетата също е проблематично.

Устните на Силк се изкривиха в подобна на гримаса усмивка.

— Точно това са основанията, поради които ще спечелиш пет милиона. Избрах теб, защото си умен.

Отпи от чашата си, после остави питието на масата и продължи: — Сега те питам, ще се включиш ли или не.

Фрост отново се замисли за Марвин. Убийство! После мисълта му пак се насочи към петте милиона.

Допи питието си и остави празната чаша.

— Още не сме говорили за откупа — отвърна. — За мен това е въпрос от първостепенно значение. Убеди ме, че ще получа петте милиона и ще мога да ги изхарча спокойно и тогава ще ти кажа дали ще се включа или не.

Силк го гледа изучаващо доста дълго време, после махна с ръка към Ъмни и Гоубъл.

— О'кей, момчета, идете да подишате малко чист въздух.

Ъмни се изправи и се насочи към вратата. Гоубъл грабна два сандвича и последва Ъмни.

Силк отпи, запали цигара и погледна Фрост право в очите.

— Сега сме сами — рече той. — Това да си остане само между нас двамата. Ще свърша тази работа с твоята или без твоята помощ. Питаш за откупа. Както казваш, това е въпрос от първостепенно значение. Преди изобщо да започна да кроя планове за отвлечането на момичето, реших този въпрос. Каква е ползата да получим двадесет милиона долара, ако не ще можем да ги похарчим? Уредих нещата така, че да можем да ги похарчим и тук се включваш и ти. Ако ти кажа как съм уредил този въпрос, ще стигнеш до точката, откъдето няма връщане назад, както няма връщане и за Рос и Митч. Наясно са, че ако загубят самообладание и се дръпнат назад, ще ги убия. — Силк се усмихна. — Печеля препитанието си, като убивам хора. Рос и Митч го знаят, така че по-добре е да го знаеш и ти. Преди да разбереш как съм уредил въпроса с откупа, искам да си помислиш върху онова, което вече ти казах. Сега е твой ред да ме убедиш, че съм избрал подходящия вътрешен човек. Искам да знам как ще се справиш с кучетата, как ще упоиш Амандо, Марвин и момичето и как ще неутрализираш оградата. Когато ме убедиш, че можеш да свършиш всичко това и когато чуя, че ще работиш с мен, тогава и аз ще ти открия как съм уредил нещата с откупа, а те уверявам, че съм ги уредил.

Фрост се поколеба, после вдигна рамене.

— Е, добре, ще си поупражнявам мозъка — и той бутна стола си назад.

— Направи го — рече Силк. — Нека изясним нещата. Ако не ти стига мозъкът или пък смелостта да работиш с мен, няма да направиш

добро нито на мен, нито на себе си. Гарантирам ти пет милиона, а аз не давам пет милиона на глупаци. Така че в събота сутринта трябва да дойдеш тук и да ме убедиш, че ще можеш да се справиш с кучетата, да неутрализираш оградата и да сложиш таблетките в питиетата. Ще трябва да ме убедиш, защото имам нужда от това. Е, да речем, че ме убедиш. Тогава ще ми кажеш и дали се включваш или не. Ако кажеш, че се включваш, ще си прекрачил точката, от която няма връщане назад. Тогава ще узнаеш как съм уредил въпроса с откупа, а ти гарантирам, че съм го уредил. Но ако не ти стигне смелостта да се включиш, ще напуснеш Перъдайс Сити и ще си държиш устата затворена. — Потропа по масата с пръст. — Внимавай да не сгресиш по този въпрос: смятам да доведе работата докрай. Ще се наложи да намеря друг бодигард. Ще се наложи да почакам, но вече достатъчно съм чакал. Да предположим обаче, че решиш, че ще можеш да спечелиш пари, като отидеш при ченгетата и си развържеш езика? О'кей, да речем, че отидеш при тях и им издрънкаш, че се готвя да отвлека момичето. — Силк загаси цигарата си. — Ако го направиш, отвличане няма да има, но аз ще съм на свобода. Нямах никакви доказателства, че планирам отвличане. Ще бъде твоята дума срещу моята. Ченгетата нямат нищо срещу мен, така че аз ще твърдя, че си луд. Но тъй като познавам ченгетата тук, мисля, че ще започнат да ме следят, така че отвличането отпада и ще загубя пет милиона. — Наклони се напред и единственото му око се втренчи във Фрост. — Ако се раздрънкаш пред ченгетата, няма да живееш дълго. Няма място, където да можеш да се скриеш от мен. Можеш да бъдеш сигурен, че ще те намеря. Можеш да бъдеш съвсем сигурен в това, както и че ще те убия.

* * *

Фрост прекара двата часа, които оставаха до времето да смени Марвин, в къщичката си, като размишляваше и пушеше.

Макар че разсъждаваше за това, какъв ще бъде животът му, когато ще има пет милиона на разположение, мисълта му се въртеше главно около Силк. За краткия период, през който беше работил като детектив, той беше попадал на множество опасни бандити. Беше се

натъкнал и на няколко убийци от мафията, но никой не можеше да се сравни със Силк. Фрост знаеше, че Силк е професионалист от най-висока класа и че е смъртно опасен. *Гарантирам ти, че съм уредил въпроса с откупа.* Изречено от човек от категорията на Силк, това означаваше, че той някак си е решил проблема с откупа, а също така, че ако Фрост се включеше, щеше да има пет милиона на разположение. Някак си беше сигурен и че ако откажеше да се включи, никога нямаше да напусне Перъдайс Сити жив. Силк не би поел риска Фрост да си отвори устата. Фрост се раздвижи неспокойно. Щеше да последва нещастен случай. Беше сигурен в това. Така че... рече си той, налагаше се да участва.

Сега трябваше да разреши някои проблеми: как да упои Марвин, Амандо и Джина. Това беше най-важният въпрос. Следващото нещо беше как да се оправи с кучетата. Това също създаваше затруднения. Неутрализирането на оградата щеше да бъде лесно, след като Марвин бъдеше упоен, а кучетата бъдеха отстранени от пътя му.

Фрост осъзна, че щеше да му се наложи да събере доста информация, преди да се заеме с решаването на тези въпроси. Погледна часовника си. Часът беше 19.45: време беше да отиде в стаята на охраната и да вечеря с Марвин.

Като излезе от къщичката си, той погледна към тясната пътечка, която водеше покрай вилата към стаята на охраната. Малко след 21.00 Марвин щеше да пусне кучетата, готови да нападат. След като упоеше Марвин, помисли си Фрост, щеше да му се наложи да излезе от къщата си към 2.00, да мине по тази пътечка до стаята на охраната и да неутрализира оградата. Това бяха приблизително шестдесет ярда. Едно от кучетата или всичките наведнъж можеха да го разкъсат, преди да стигне до целта си. Погледна нагоре. Би ли могъл да се добере до помещението, като се изкачи по някое дърво, от което да се прехвърли на покрива на вилата и оттам да слезе до стаята? Веднага отхвърли тази идея. Не беше Тарзан, а освен това нямаше и подходящи дървета.

Проблем!

Завари Марвин да гледа мач по телевизията.

— Здравсти, Майк. — Марвин се изправи и изключи телевизора.
— Тъп мач. Добре ли мина денят ти?

— Плувах — отвърна Фрост. — Умирам от глад. — Дръпна един стол и седна до масата. — Нещо особено?

Марвин поклати глава и се настани срещу Фрост.

— Особеното ще започне в събота. Пристига важната клечка.

— И на мен така ми каза Дъртия Смардливец. Разкажи ми нещо за Гранди — Фрост му предложи цигара. След като и двамата запалиха, той продължи: — Как го намираш?

— И ти, и аз дотук сме си имали работа с десетки гангстери — отвърна тихо Марвин. — Гранди е също такъв гангстер, само че позлатен. Внимавай с него. Обича да се прави на Господ. Не си въобразявай, че щом те посрещне добре, значи те е харесал. Предпочитам по-скоро да си имам работа с Дъртия Смардливец, отколкото с Гранди. С Дъртия Смардливец поне си наясно, че ти е враг. Срещал съм се два пъти с Гранди и те са ми достатъчни. Понеже съм бивше ченге, знам, че мрази ченгетата. Така че внимавай.

В този момент влезе Сука с подносите с вечерята. Сложи ги на масата, поклони се и се отдалечи.

Фрост погледна дебелия свинска пържола с лук и пържени картофи и подсвирна.

— Тук със сигурност няма да умрем от глад. Кажете ми нещо за Сука, Джек. — Започна да реже пържолата си. — Той като че ли не спира да работи. — Фрост опипваше почвата, за да събере информация. — Тук ли спи?

— Сука е специален. Грижи се за нас, за Джина, за Амандо и за кучетата. Не, не спи във вилата. Има къщичка в задната част, до лагуната. Тръгва си около 23.00 и започва работа в 7.30. Той е единственият слуга, който живее в имението. Останалата част от персонала напуска, преди да пусне кучетата. Живеят извън имението.

— Значи няма нощен персонал?

— За какво да има? — Марвин сложи горчица на пържолата си. — Момичето си ляга около 22.00. Горедолу по същото време и Амандо се прибира в стаята си. Няма нужда от нищо. Когато обаче пристигне Гранди, е различно. Целият персонал е на крак, докато той не си легне, което става около 2.00. Обичат го! За да може прислугата да си отиде, се налага да прибирам кучетата. — Марвин вдигна рамене. — Не идва често и не остава за дълго. Ще си тръгне в понеделник сутринта и тогава всички ще си отдъхнем.

Сега Фрост бе събрал известна информация и, знаейки, че Марвин е бивше ченге, реши, че няма да е безопасно да продължи да

го разпитва.

После, когато погледна към Марвин, който седеше от другата страна на масата със спокойно, приятелско лице, усети как по гърба му премина студена тръпка. Този човек щеше да бъде убит! Насили се да мисли за парите, които щеше да спечели. Пет милиона! Защо по дяволите трябваше да му пука за Марвин!

Усети как хапката приседна в устата му. Насили се да продължи да яде, а умът му бе все така зает.

— Имаш ли си приятелка. Джек? — попита, като дъвчеше усилено.

— Имам нещо по-хубаво от това — отвърна Марвин с широка усмивка. — Имам син.

През десетте минути, докато довършиха вечерята си, Фрост трябваше да слуша възторжената възхвала за сина на Марвин. Според Марвин никога не е имало толкова страхотно, умно дете като Марвин-младши. И докато слушаше и виждаше гордостта и щастието, изписани на лицето на Марвин, той разбра защо Силк беше казал, че Марвин ще се подчини.

— За какво ми е жена, след като съм извадил късмета да имам такъв син? — заключи Марвин. — Прекарвам всеки час, когато не съм дежурен, с него. Погрижил съм се за хлапето. Когато то се роди, дяволската ми жена не пожела да се грижи за него. Всичко, за което мислеше, бяха филмите, перченето и онова, което тя наричаше добре да се забавляваш. Така че наех една стара чернокожа бавачка и съм много доволен от нея. Грижи се за детето. Едва ли бих намерил по-добра!

— Да — рече Фрост, като бутна чинията си настрана. — Късметлия си. Когато имаш такова дете...

— Знам. — Марвин стана. — Време е да отпратя персонала и да пусна кучетата.

— Ти ли ги храниш, Джек?

— Сука. Той има подход към кучетата. В момента ги храни.

— Е, доскоро. Приятни сънища.

Когато Марвин излезе, Фрост седна пред мониторите. Беше четвъртък. Оставаха му още две нощни дежурства. В събота трябваше отново да се види със Силк. Дотогава трябваше да намери решение на проблемите.

Чу Сука да влиза, за да отнесе таблите, и се обърна.

— Много хубаво ядене, Сука — каза той.

Японецът спря и го погледна с безизразно лице.

Фрост го огледа. Интуицията му подсказваше, че този дребен мъж с каменно лице можеше да бъде опасен.

— Забравих да ти благодаря, че ме замести, Сука — продължи той. — Ние двамата трябва да се опитаме да се погрижим мис Джина да бъде щастлива.

Сука наклони глава, хвърли продължителен поглед на Фрост и после излезе от стаята.

Фрост направи гримаса, след това вдигна рамене, но отново си каза, че Сука може да се окаже още един проблем.

Да видим сега щеше ли да успее да реши проблемите си.

Как щеше да упои Амандо? Това беше труден въпрос. Колкото повече мислеше за това, толкова по-труден му се виждаше проблемът. Нямаше информация за навиците на Амандо. В нощта, през която Джина щеше да бъде отвлечена, Амандо можеше да е заминал по работа, можеше да е във вилата, можеше... Господ знае какво!

Фрост потърка изпотената си брадичка. Проблем! Гледаше мониторите и виждаше кучетата, които шареха около дърветата. Помисли си за момента, в който щеше да се наложи да тръгне от къщата си към стаята на охраната, за да неутрализира оградата, и се вгледа в кучетата... абсолютни убийци!

По дяволите! — рече си. — Ама че проблемчета.

Едва някъде около полунощ му хрумна една идея. Той все пак имаше известна информация за Амандо, но до този момент напълно беше забравил за нея! Сърцето му затупа от вълнение, грабна телефона и набра номера на Спениш Бей хотел. След около минута го свързаха с Марша.

— Няма да разговаряме, скъпа — започна той, като приказваше тихо. — Само кажи „да“ или „не“. Амандо още ли идва при теб в съботите?

— Да.

— Първата събота в месеца?

— Да.

— В колко часа?

— В девет вечерта.

— Пие ли нещо?

— Да.

— О'кей, скъпа. — И Фрост затвори.

Първият проблем беше решен.

Сега кучетата.

Изправи се и още веднъж разгледа контролното табло. Концентрира се върху бутона, с който се пускаше тихото подсвиркване, което връщаше кучетата в дворчето им. Ако можеше да направи така, че когато Марвин бъдеше упоен, подсвиркването да върне кучетата в дворчето им, вторият проблем също щеше да бъде разрешен. Нямаше понятие от електроника. После си спомни, че Ъмни беше говорил с човека, който беше инсталирал алармената сигнализация. Фрост кимна на себе си. Ъмни трябваше отново да говори с този човек и да разбере как Фрост можеше да се справи с бутона за подсвиркването, дори ако това би означавало ръката на този човек да бъде извита. Може би така щеше да се реши и вторият проблем.

Но как щеше да упои Джина?

Като се замисли за това, осъзна, че тя е доста опасен проблем. Когато излезеше от упоението си, след като бъдеше освободена, тя не биваше да има никакви подозрения, че той е участвал в организирането на отвличането. Не я познаваше добре, но интуицията му подсказваше, че ще го предаде на ченгетата дори при най-слабото подозрение, че стои зад отвличането ѝ.

Не бързай, каза си той, имаш време до събота сутринта. Поне два от проблемите бяха решени.

Постара се да не мисли за Джина и се опита да се отпусне, но тогава умът му се насочи към Марвин, към упояването и „милосърдието“ на Силк. *Няма защо да се безпокоиш за Марвин. Аз ще се погрижа за него.*

Мислено той отново видя гордото лице на Марвин, когато говореше щастливо за сина си. *Марвин никога няма да бъде открит.* Силк щеше да го убие и да скрие тялото му. Силк беше професионалист. Когато казваше, че тялото никога няма да бъде намерено, имаше предвид точно това.

Фрост потрепери и челото му се обля в пот.

Пое си дълбоко въздух и се насили да се отпусне.

Пет милиона долара! Нямахте повече да се скита насам-натам, да се опитва с нокти и зъби да си изкара прехраната! Пет милиона и светът щеше да бъде негов! Твърде зле за Марвин.

Това беше шанс, който идваше веднъж в живота!

ГЛАВА ПЕТА

Звънът на телефона извади Фрост от дълбокия сън. Като се надигна рязко, той погледна часовника на стената. Беше 13.15. Грабна телефонната слушалка.

— Майк? — Гласът на Марвин. — Навличай си униформата и идвай в стаята на охраната. — В гласа му звучеше напрежение. — Гранди пристигна и трябва да действаш бързо. — Затвори.

Гранди? Тук? Тоя тип трябваше да пристигне утре!

Псувайки, Фрост се измъкна от леглото и отиде в банята. За по-малко от петнадесет минути се избърсна, изкъпа и облече. После бързо измина разстоянието от къщата си до стаята на охраната.

Марвин го чакаше пред стаята. Усмихна му се накриво.

— Съжалявам, Майк — рече той. — Издебнал ни е. В момента точно говори с Дъртия Смордливец. Стой тук. Аз ще патрулирам. Прави се на зает. — Огледа Фрост от горе до долу. — Внимавай. Ще иска да те види. — И той тръгна по пътеката, която водеше към лагуната.

Фрост влезе в стаята и седна. През отворената врата виждаше как тримата китайски градинари работеха с неистово усърдие. Обикновено отскубваха някой бурен, подсмиваха се, замисляха се и после отскубваха друг бурен. Сега наистина се потяха от работа. Фрост усети, че атмосферата трепти от напрежение. Беше пристигнал Гранди!

Когато седна пред мониторите, случайно видя Марвин, който обикаляше имението. Изглеждаше напрегнат.

На вратата се почука и влезе Сука с кафе и два сандвича с говеждо.

— Шефът е тук — рече той, като остави подноса на масата. Фрост си помисли, че дори непоклатимият Сука изглеждаше напрегнат. — Яж бързо.

Все пак минаха четири часа, преди Фрост да бъде повикан, а до това време той откри, че също се чувства напрегнат. Сука влезе в

стоята.

— Шефът те вика — каза той. — Ела с мен, ако обичаш.

Заведе го до една стая близо до стълбите на горния етаж. Отдръпна се встрани и му направи знак да влезе.

Стаята беше голяма, с кресла и шестместно канапе, широко бюро, барче и масички. Зад бюрото седеше нисък и дебел широкоплещест мъж, който отдавна бе прехвърлил петдесетте. Беше облечен с тениска и бутилковозелени панталони. Косматите му загорели мускулисти ръце лежаха върху бюрото.

Марвин беше описал Гранди като позлатен гангстер. Като го гледаше, докато приближаваше към бюрото, Фрост реши, че описанието на Марвин е абсолютно точно.

Дебелото, мургаво, зло лице с малки неспокойни очи, къс и сплескан нос, тънки устни, високо чело и гъста металносива коса излъчваше безпощадност, властност и жестокост.

— Седни! — излая Гранди и махна към един стол до бюрото си.

Фрост седна с изправена стойка и сложи ръце на коленете си.

Настъпи пауза, през която двамата мъже се гледаха един друг, после Гранди каза:

— Проучих досието ти. Работил си за ФБР. Докато беше там, имал ли си случай на отвличане?

— Да, сър — отвърна Фрост. — Работих заедно с останалите по отвличането „Лукас“.

Очите на Гранди се присвиха, докато мислеше.

— Лукас? Момичето му? Да... Лукас плати един милион, за да си я върне. Похитителите бяха заловени... Нали така?

— Точно така, сър. Тримата бяха хванати. Четвъртият беше застрелян. Аз го застрелях.

Гранди се взря във Фрост изучаващо. Непокойните му очи сякаш се забиха в него.

— Марвин няма опит с отвличания — рече. — Какво мислиш за Марвин?

Фрост тутакси зърна своя шанс, но си наложи да го изиграе бавно и обмислено.

— Извинете, сър, но не разбирам въпроса.

Гранди се раздвижи в стола си. Малките му очички сякаш хапеха.

— С това досие едва ли си глупак. Гласът му прозвуча като лай.
— Искам да чуя мнението ти за Марвин, чиято работа е да пази дъщеря ми. Не преигравай. Фрост беше сигурен, че Гранди е задал същия въпрос за самия него на Марвин.

— Марвин е съвестен бивш полицаи, сър. Има първокласна характеристика. Ако бях на ваше място, бих избрал Марвин.

Гранди кимна.

— Той каза същото за теб, но никога не се е занимавал с отвличане, за разлика от теб. Обичам да използвам хора с опит. Работил си в нюйоркската полиция и във ФБР. Струва ми се, че имаш далеч повече опит от Марвин, който е бил само обикновен полицаи. Повече ме интересува твоето мнение, отколкото това на Марвин. Отново пауза, през която Фрост гледаше право в очите му. — Много добре, Фрост, какво мислиш за мерките за сигурност, които се взимат в момента, за да предпазят дъщеря ми от отвличане?

— Деветдесет и седем процента сигурност — отвърна Фрост.

Гранди отвори една кутия на бюрото си и извади пура. Отхапа края ѝ, запали я и издуха дима към Фрост.

— Значи според теб... има три процента несигурност.

— Да, сър.

Гранди се приведе напред. Мургавото му лице погрозня от трудно контролиран гняв.

— Не ми пробутвай тия лайна! — излая той. — Дъщеря — ми в безопасност ли е, или не е?

— Така, както аз виждам нещата, сър, има известна несигурност за безопасността ѝ: това е възможността да има вътрешен човек — мъж или жена — отвърна тихо Фрост.

— Помислил съм за това. Говорих с шефа на полицията Терел. Той ми каза, че целият персонал, които работи тук, е проучен, включително и ти. Терел е доволен. Увери ме, че не можело да има вътрешен човек.

С безизразно лице Фрост отвърна.

— Тогава дъщеря ви е сто процента в безопасност.

Гранди бутна стола си назад и се насочи към панорамния прозорец. Като гледаше тантурестата му фигура, Фрост си помисли, че този човек е почти джудже. Едва ли беше по-висок от пет фута, но волята и мускулестото му телосложение го правеха впечатляващ.

Гранди се завъртя и махна с пурата си към Фрост.

— Ти не мислиш така. Мислиш, че може да има вътрешен човек.

— Казах, че дъщеря ви е деветдесет и седем процента в безопасност. Изобщо не ме интересува какво мисли Терел. Има три процента риск: малък, но все пак риск.

Гранди се върна до стола си и седна.

— И какви са тия три процента риск? Изплюй камъчето.

— Ако някой умен похитител успее да отвлече дъщеря ви, той ще поиска поне петнадесет милиона откуп — започна Фрост. — Може би за вас, сър, петнадесет милиона не са нещо, заради което бихте рискували живота и свободата си. Вие сте си вие, но има милиони хора, които биха рискували живота и свободата си за толкова пари. Така че мисълта ми е, сър, че всеки човек си има цена. Пак повтарям, че слабото звено в системата за сигурност е възможността да има вътрешен човек.

Гранди се наклони напред и се втренчи във Фрост.

— Каква е твоята цена, Фрост? Би ли станал вътрешният човек за петнадесет милиона долара?

Ще стана вътрешният човек и за пет милиона, помисли си Фрост. Но в полицията се беше научил да владее лицето си, така че то остана каменно.

— Разбирам ви, сър — отвърна той и се изправи. — Помислете: ако целта ми беше да отвлека дъщеря ви, нима щях да говоря така? Казвам ви, че съществува малка вероятност да има вътрешен човек. Част от работата ми е да ви кажа мнението си. От вас зависи дали ще го приемете или ще го отхвърлите. Току-що ме попитахте дали бих станал вътрешен човек за петнадесет милиона долара. Добър въпрос. Не бих действал като такъв дори за тридесет милиона долара и знаете ли защо? — Сложи и двете си ръце върху бюрото на Гранди и се наведе, за да го погледне отблизо. — Не продавам клиентите си. Ако ме наемат да свърша някаква работа, върша я. Аз съм обучен като ченге, както и Марвин.

Никой от нас двамата не би продал клиент. Ако не ми вярвате, ще си намеря друга работа. Топката остава във вас. — Обърна се и се насочи към вратата.

— Фрост! — Лаещата нотка в гласа на Гранди би спряла и влак. — Върни се веднага! Седни!

В този момент Фрост осъзна, че е преодолял едно голямо препятствие, но също така знаеше, че го очакват още много трудности.

Върна се при стола си и седна.

— Това е първият конструктивен разговор, който водя, откакто съм дошъл — рече Гранди. — Говорих с шефа на полицията, с Амандо, с Марвин. Те всички ме увериха, че дъщеря ми е в безопасност, а сега ти ми казваш, че имало три процента риск. Искам дъщеря ми да е в стопроцентова безопасност. Така че нека чуя за тези три процента риск...

— Охраната е първокласна — започна Фрост. — Никой не може да пристъпи на този остров, без да вдигне на крак Марвин, мен и полицията. За това добре са се погрижили и не намирам никакъв пропуск. — Направи пауза и после продължи. — Но ако има вътрешен човек, стоята на охраната може да се окаже уязвима. Контролното табло се намира в нея. Четирима души имат достъп до нея: мистър Амандо, Сука, Марвин и аз. Мистър Амандо има навика да проверява дали бодигардът, който е нощна смяна, не е заспал. Влиза без предупреждение. Сука носи храната. За да намалим риска, предлагам Амандо и Сука да нямат повече право да влизат в стоята. Казах, че има три процента риск. Ако на Амандо и на Сука се забрани да влизат в стоята на охраната, рискът ще спадне до един процент... Минимален риск, но все пак риск. Ако бъде направен опит за отвличане, и вие, и полицията ще знаете, че има само двама заподозрени: Марвин и аз. Това стеснява възможностите. И двамата с Марвин сме наети от вас, за да пазим дъщеря ви. Мога да кажа и от негово име онова, което казвам за себе си: ние не продаваме клиентите си.

Гранди кимна.

— Съгласен съм с предложенията ти. Ще кажа на Амандо и на Сука да стоят настрана от стоята на охраната. Оттук нататък вие с Марвин отговаряте за сигурността на дъщеря ми. Запомни го добре!

— Да, сър. — Фрост стана на крака. — Има още едно нещо. Знаем, че превишавам правата си, но някой трябва да го каже. Колко време смятате да държите една млада и здрава жена затворена в тази вила? Тя е направо затворничка! Тя...

Гранди го прекъсна с рязко махване на ръката си.

— Ти си гледай работата, Фрост! — излая. — Когато дъщеря ми се научи да се държи прилично, ще ѝ бъде дадена повече свобода. Това

е всичко!

— Да, сър.

Фрост откри Марвин в стаята на охраната. След като затвори вратата, му даде подробен отчет за разговора си с Гранди. Марвин слушаше и го гледаше замислено докато той говореше.

— Така че сега — заключи Фрост, — вече се отървахме от Амандо. Трябваше да включа и Сука. Предполагам, че ще може да оставя подносителите отвън и единият от нас да ги взема.

— Мислиш ли, че може да има риск... Че някое умно копеле може да се добере до момичето? — попита Марвин.

— Няма начин — отвърна Фрост. — Просто реших да се отървем от Амандо.

Марвин потърка замислено брадичката си и после се подсмихна.

— Да. Добре си се справил, Майк. Винаги съм казвал, че тоя смрадливец разваля картината. Свалям ти шапка, че си го наредил така.

— Да се надяваме, че така ще си и остане — Фрост стана. — Това е свободният ми ден. Искаш ли да се навъртам наоколо? Направо умирам да поплувам.

— Тръгвай, но не закъснявай.

— До скоро. Имаш ли представа колко време ще стои голямата клечка?

Марвин се усмихна.

— Не задавам такива въпроси.

След като се върна в къщичката си, Фрост се преоблече в памучни панталони и спортна риза. Реши да се обади на Марша. Може би щяха да се позабавляват заедно.

Когато излизаше от къщичката си, видя един ролс да се отдалечава. Зад кормилото седеше Амандо, а до него — Гранди. Поглеждайки наляво, той зърна Марвин да излиза от стаята на охраната и да се насочва към лагуната.

Фрост спря, когато съзря в далечината тримата китайски градинари, сега вече спокойни, да вадят бурени и да размишляват. После иззад едни скупчени цъфнали храсти се появи Джина. Беше облечена с раирани сини панталони и бюстие. Махна му и затича през поляната към него. Фрост влезе обратно в къщичката си, когато тя стигна до него, затвори вратата и я заключи.

Погледнаха се.

— Майк! Трябва да говоря с теб — рече задъхано тя. — Ти си единственият, който може да ми помогне! Трябва да ми помогнеш!

— Ще ти помогна — отвърна той и ѝ се усмихна. — Какъв е проблемът?

— Не бъди толкова нагъл! — каза тя и гласът ѝ прозвуча остро. — Чакай да чуеш!

Фрост я погледна. Лицето ѝ беше изопнато, тялото ѝ трепереше, по челото ѝ се стичаха малки ручейчета пот.

— Успокой се — рече ѝ той мило. — Седни и ми разкажи.

Тя се отпусна в един стол.

— Ти си единственият, който може да ми помогне, Майк. — Удари със стиснати юмруци по коленете си. — Трябва да ми помогнеш! Можеш да получиш всички пари на света, ако го направиш!

Фрост дръпна един стол и седна до нея.

— Разказвай — рече.

Тя се втрени в него, хвана ръцете му, ноктите ѝ се забиха в плътта му.

— Никой няма да повярва на това! Баща ми е ненормален! Баща ми! — Тя скочи и закри из стаята, като удряше юмруците си един в друг. — Представяш ли си! Баща ми!

Фрост я гледаше намръщено. Дрогирана ли беше? — чудеше се той. *Можеш да имаш всички пари на света, ако го направиш.* Наистина ли искаше да каже точно това? В истерия ли беше изпаднала?

— Джина! — Гласът му прозвуча рязко. — Успокой се и ми разкажи!

Тя остана неподвижна доста дълго, очите ѝ бяха затворени, после отиде до него и седна на стола.

— Баща ми е влюбен в мен — каза тя.

Фрост я зяпна.

— И какъв е проблемът? За бащите се предполага, че трябва да обичат дъщерите си, нали?

— Да обичат! — изкрещя му Джина. — Толкова ли си тъп, че искаш да го кажа? Той не ме обича така, както бащите трябва да обичат дъщерите си! Той е ненормален, извратен, болен! Искане да ме чука!

Фрост я зяпна шокирано.

— Не мога да повярвам — рече.

— Казвам ти, че е така! — Гласът ѝ отново прозвуча остро. Майка ми се самоуби! На него изобщо не му пукаше за нея! Аз го интересувах! Само трябва да го видиш, когато е с мен! Не мислиш ли, че имам достатъчно опит с мъжете, за да знам? Ето защо ме държи далеч от себе си. Вече не е сигурен, че може да се контролира!

Фрост пое дълбоко въздух.

— За Бога...

— Толкова щастливо си живееш в Рим. Знаех какво е положението, така че много внимавах. Никога през болния му мозък не беше минавала мисълта, че имам нужда от секс. После ония тъпанари се опитаха да ме отвлекат и всичко излезе наяве. Тогава болният ми баща осъзна какво става. — Лицето ѝ се сгърчи, докато се опитваше да спре сълзите си. — Така че ме бутна в този дяволски затвор и ще ме държи тук, за да не може никой мъж да ми се радва. Ще ме държи тук, докато умре!

Фрост продължи да я гледа зяпнал. Не можеше да измисли какво да каже.

— Майк! Трябва да ми повярваш! Ти си единственият, който може да ми помогне! — Тя се плъзна от стола и падна на колене, като улови Фрост за китките. — Не мога да живея повече така! Слушай, Майк, ако той умре, аз ще съм свободна и ще наследя всичките тези пари. Милиарди долари! Ноктите ѝ се впиха в китките му — Разбираш ли какво ти казвам, Майк? Ти си единственият, който може да ме освободи! — Пусна китките му и като се люшна между коленете му, опря глава на гърдите му. — Майк, моля те да го убиеш.

Фрост стоя дълго време неподвижен, докато умът му усилено работеше.

Помисли си: Господи! Тя е откачила! Не вярвам нито на една дума от онова, което ми каза! В каква каша се забърках!

— Майк! — Пръстите ѝ се плъзнаха под ризата му. — Можеш да имаш всичките пари на този свят! Убий го заради мен! Освободи ме! Има толкова много пари, Майк. Те не ме интересуват. Искам само да съм свободна.

Пръстите ѝ, които се плъзгаха по запотената му гърд, предизвикваха у Фрост тръпки. Леко и настойчиво той я отблъсна от

себе си, бутна стола си назад, стана и погледна надолу към нея, както беше застанала на колене.

— Джина! — Постара се гласът му да прозвучи остро. — Я се съвземи! Не можеш да искаш от мен да убия собствения ти баща!

Тя приседна на петите си и той усети как по тялото му минава студена тръпка, когато погледна в очите и. Сега беше сигурен, че е под въздействието на наркотик.

— Той е стар и много болен — каза тя. — Аз съм млада и животът е пред мен. Убий го заради мен. Убий го и с толкова много пари ще имаш всичко, което пожелаеш.

Фрост се отдръпна и ѝ обърна гръб. Планираше да я отвлече за пет милиона долара! Трябваше му време, за да обмисли тази внезапна промяна в положението. Нека допуснеш, че Гранди умре? Щеше ли това ненормално момиче да наследи огромното му богатство? Ами ако го наследеше? Фрост усети пулсът му да се ускорява. Умът му се насочи към Силк. Той беше професионален убиец. Можеше да премахне Гранди без затруднения, но нямаше да стои спокойно, щом разбере, че той (Фрост) можеше да измъкне всичките тия пари от това момиче!

Това беше нещо, върху което трябваше да помисли.

Неподвижен, с поглед към прозореца и с гръб към нея, той попита:

— Колко време ще остане тук баща ти?

— Една седмица.

Е, за една седмица щеше да има достатъчно време да обмисли внимателно всичко това. Обърна се.

— Не ти обещавам нищо, миличка — рече, — но можеш да се надяваш.

— Кога? — Тя се изправи несигурно на крака.

— Скоро. Нека помисля. В неделя минавам дневна смяна. Можеш ли да дойдеш тук следващия четвъртък през нощта?

Тя поклати глава.

— В сряда. Баща ми и Амандо имат среща с други бизнесмени в девет. Тогава мога да дойда.

— Тогава до сряда.

— Моля те, моля те, Майк, освободи ме. — После се обърна и излезе от къщичката.

Фрост усети студена пот да се стича по лицето му.
Застана до прозореца и видя как тя се стрелна към храстите.

* * *

След като прекара два часа на плажа и поплува, Фрост се качи в своята Т.Р.7 и подкара към „Асо Пика“. Пристигна в 17.20 — мъртвото време, когато персоналът почиваше, паркингът беше пуст и дейността беше сведена до нула.

Когато влезе в празния ресторант, Рос Ъмни, който седеше до една маса и проверяваше фактурите от обяда, стана.

— Здравсти, Майк! — Широка му чаровна усмивка се появи. — Не очаквах да те видя толкова скоро.

— Има някои неща, за които трябва да поговорим — отвърна кратко Фрост. — Къде е Силк?

— Играе на джин с Митч. Да вървим.

Ъмни отведе Фрост в стаята над басейна.

Силк и Гоубъл седяха на масата до големия прозорец. Отстрани на Гоубъл имаше друга маса, на която бяха сложени кифлички с крем и голям чайник. Когато Ъмни и Фрост влезнаха, Силк каза „Джин“ и Гоубъл хвърли, псувайки, картите си.

Силк вдигна поглед, втренчи се във Фрост и повдигна вежди.

— Хайде да поговорим — рече Фрост и седна на едно кресло встрани от масата.

— За какво? — Силк събра картите, погледна Гоубъл и каза: — Дължиш ми петдесетачка.

— Мислех, че ще забравиш — отвърна Гоубъл и натъпка една кифличка в устата си.

— Да поговорим — повтори нетърпеливо Фрост. — Престани с тия неща. Имаме работа, не е ли така?

Силк се изправи, отиде до едно кресло близо до Фрост и седна.

— Е?

Гоубъл взе друга кифличка, поколеба се, после стана и седна на един стол до Силк. Ъмни се отпусна на другия стол.

— Е, добре — подхвана Фрост. — Уредил съм нещата, така че ще отвлечем момичето.

Силк се усмихна.

— Това са добри новини. — Погледна Гоубъл, после Ъмни. — Казах ли ви, че Майк е умен?

— Точно така ни каза — рече Гоубъл, а твърдите му малки очички бяха приковани във Фрост. — Хайде да чуем колко е умен.

Силк се обърна към Фрост.

— Давай. Искаме да чуем как ще упоиш Амандо, Марвин и момичето. Искаме да знаем как ще се справиш с кучетата и ще неутрализираш оградата. Почвай.

Фрост запали цигара, като гледаше Силк.

— Говори пръв. Казах ти, че съм уредил тези въпроси, но няма дума да продумам, преди да чуя как си ми гарантирал петте милиона долара. Няма да продължа, преди да чуя.

Гоубъл рече:

— Истинско копеле. Предупредих те, Лу.

Фрост бързо се изправи, хвана Гоубъл за ризата, изправи го на крака и със силен удар го запрати през стаята.

— Я го повтори, дебел глупак такъв — изръмжа Фрост с полицейския си глас, — та да ти избия зъбите и да ги събираш по земята.

В ръката на Гоубъл се появи пистолет.

— Митч! — Гласът на Силк беше тих и убийствен.

Гоубъл хвърли святакщ поглед на Фрост и прибра пистолета.

Силк продължи:

— Говориш необмислено, Митч.

Гоубъл се поколеба, после кимна. Върна се бавно до стола си и седна.

— Извинявай, Майк — каза той.

Фрост му се усмихна.

— Моля, нямаш проблеми — отвърна и седна. После погледна Силк. — Ще работим ли заедно, или да изляза и да забравя цялата работа? Питам те как ще ми гарантираш — повтарям: гарантираш — че ще си взема дела и той ще ми е сигурен.

— Ако ти го кажа — рече тихо Силк, — ще работиш ли с нас?

— Ще работя, ако ме убедиш.

— Не бързай. Ще те убедя, но веднъж развържа ли си езика, няма да има връщане назад. Ще действаш заедно с нас или ще те убия.

Ако аз не те убия пръв, помисли си Фрост, а лицето му остана безизразно.

— Няма нужда от заплахи — каза той. — Убеди ме, че парите ми са гарантирани, и се включвам.

Силк кимна.

— Веднъж докопаме ли момичето, това ще е най-сладкото отвличане, което можеш да си представиш. Няма да има ответен удар. Чу ли ме добре? Никакъв ответен удар.

Фрост изтръска пепелта от цигарата си.

— Хайде де! Смяташ да убиеш Марвин. Ченгетата тук са умни. Вероятно ще има ответен удар. Не се самозалъгвай, че щом Гранди си върне дъщерята, няма да вдигне пара.

— Марвин няма да бъде убит и Гранди няма да вдигне пара — рече Силк.

Фрост застина, гледайки втренчено Силк.

— Ето защо това отвличане ще е толкова сладко — продължи Силк. — Когато ти казах, че Марвин ще изчезне завинаги, исках да изпитам нервите ти. Исках да бъда сигурен, че ще се примириш с убийство. Няма да има убийство, но сега знам, че щеше да участваш дори да имаше убийство. Сега съм сигурен, че съм избрал подходящия човек. Можеш да се успокоиш, Марвин няма да умре, а само ще бъде дрогиран.

Фрост бавно поклати глава.

— Тогава всичко отново се стоварва на моя гръб. Каза, че подозренията ще паднат върху Марвин.

— Казах го, но тогава те изпитвах. Исках да видя реакцията ти. — Силк се наклони напред и едното му око заблестя. — Няма да има пара... Никаква пара. Никакви ченгета... Нищо. Парите ще бъдат платени и момичето върнато. Това ти гарантирам.

Фрост погледна Гоубъл, после Ъмни, после отново Силк.

— Продължавай — рече той.

— Казах ти, че Рос може да измъкне информация и от глухоням и наистина е така. Когато беше направен онзи нескоропосан опит да се отвлече момичето в Рим, си помислих, че мога да опитам. След като проучи мерките за сигурност, Митч отсече, че няма начин, но аз продължих да мисля върху това. Така че изпратих Рос в Рим. Той се върна с информация, но Митч настояваше, че не е възможно, защото

момичето е много добре пазено. Така че аз продължих да мисля, а Марша откри теб... Вътрешният човек. Казваш, че си намерил решение на въпроса как да се доберем до момичето. Аз пък ти казвам, че с информацията, която имаш, и с тази на Рос ще извършим най-сладкото отвличане на света.

— Каква е информацията на Рос? — попита Фрост. Силк се усмихна със злата си усмивчица.

— Ще разбереш, но помни, че след като чуеш за това, ще си вътре в работата и ще останеш вътре... Ясно ли е?

— Повтаряш се — отвърна нетърпеливо Фрост. — Каква е информацията?

Силк се взря изпитателно в него за един доста продължителен момент.

— Няма да го повтарям още дълго. Само искам да разбереш, че след като чуеш тази информация, ще действаш с нас и няма измъкване за теб, освен с куршум в главата... Ясно ли е?

Двамата мъже се втренчиха един в друг изучаващо. Единственото око на Силк гледаше убийствено. Фрост усети, че започва леко да се изпотява.

Пет милиона!

— Каква е информацията — попита с тих и овладян глас.

Силк продължи да го гледа втренчено.

— Сигурен ли си, че искаш да знаеш? — настоя той с мъртвешки глас.

— Престани, Силк — извика Фрост. — Пробутвай тия номера другаде, но не и на мен.

Силк се усмихна и се обърна към Ъмни.

— Хайде, кажи му, Рос. Ще работи с нас... Кажи му.

— Добрах се до счетоводителя на Гранди: човек на име Джузепе Веци — започна Ъмни. — Пада си по млади момчета и има богата жена. Не е никакъв проблем да го притиснеш. Всички богати италианци укриват средства.

Понатиснах го и сключихме сделка. Той взима десет милиона, ние — двадесет, и Гранди няма да може да направи нищо срещу това. Имаме фотокопия на всички швейцарски транзакции. Дори Гранди да реши да вдигне врява, когато дъщеря му бъде отвлечена, след като тези фотокопия бъдат предадени на италианската данъчна полиция, той

може да се озове в затвора за петнадесет години и го знае. Така че след като се докопаме до момичето, няма да имаме никакви проблеми. Ние четиримата — Лу, Митч, ти и аз, ще подпишем документ, който ще ни направи акционери с по пет милиона всеки, и Гранди ще прехвърли тайната си сметка на нас. Ще сме осигурени. Няма никакъв проблем, а и Веци ще си получи своето.

— Но ще ни прехвърли ли Гранди сметката си? — попита Фрост, леко зашеметен от онова, което беше чул.

— Или ще го направи и ще си получи дъщерята обратно, или няма да го направи и ще влезе в затвора за петнадесет години. Можеш ли да си представиш толкова богат човек като Гранди да влезе в затвора? — попита Ъмни, подсмивайки се.

— Казах ти, Майк, че това ще е сладко отвличане — рече Силк. — Никакви ченгета, никакви проблеми, но трябва да се докопаме до момичето. Сега да чуем от теб как ще стане това.

— Искам да видя документа, за който говорите — онзи, с който сметката се прехвърля на нас — отвърна Фрост.

— Не поемаш рискове, а? — усмихна се злобно Силк. — Покажи му го, Рос.

Ъмни стана, отиде до едно бюро, отвори някакво чекмедже и се върна с лист, който подаде на Фрост.

Фрост прочете внимателно написаното там. Най-отдолу беше оставено място за подписа на Гранди. Прочете го още веднъж и кимна.

— Добре, мисля, че това урежда въпроса — съгласи се той и върна документа на Ъмни. — Хубаво, удовлетворен съм. Сега ще ви кажа всичко едно по едно. Следващата събота ще бъде денят ни за действие. Ако не искате да е толкова бързо, ще трябва да почакаме още един месец. Ето защо: от Марша разбрах, че всяка първа събота от месеца тя има среща с Амандо, а това е следващата събота. Той пристига тук около девет, пийва едно питие, свършва си работата и си тръгва. Според нейните думи всичко е рутинно. Давате ѝ една от таблетките и въпросът с Амандо е решен. Забравих да ви попитам, бързо ли се разтварят таблетките и имат ли вкус?

— Бързо и нямат вкус — отвърна Силк.

— О'кей. Амандо изпива питието си и в три сутринта е извън строя. Дотук как ви се струва?

Силк кимна.

— Няма проблеми — рече.

— С Марвин винаги вечеряме заедно — продължи Фрост. — Винаги изпиваме по една-две кутии бира, така че няма да ми е трудно да сложа хапчето в нея. В неделя минавам нощна смяна, така че в събота мога да му кажа, че съм изморен и ще си лягам. Той ще се настани пред мониторите и около два през нощта ще бъде извън строя. Значи с Амандо и с Марвин приключихме. — Фрост направи пауза и погледна Силк. — Все още ли одобряваш?

— Уредил си проблема с Амандо и Марвин — отбеляза Силк. — А сега за кучетата? За оградата? Ами как ще упоиш момичето?

— Няма да има нужда да упояваме момичето. Тя ще се погрижи за кучетата и за оградата — отвърна Фрост.

Гоубъл го прекъсна ядосано:

— Виждаш ли, Лу, тоя тип или ни будалка, или не е добре с главата!

Фрост го погледна.

— Нямам намерение да те слушам повече, дебеланко — каза Фрост с равен глас. — Отвори си устата още веднъж и ще те смажа!

— Млъкни, Митч! — излая Силк. — Не се намесвай! — Обърна се към Фрост. — Продължавай... Слушам те.

— Тази сутрин Гранди пристигна във вилата. Говори с мен. — Разказа им подробно за разговора си с Гранди. — Така че се отървах от Амандо и от Сука — продължи той, — а това е важно. Означава, че в стаята на охраната няма да има неочаквани посетители. А ето я и голямата новина. Този следобед Гранди и Амандо излязоха и момичето дойде в къщата ми. Тя е напълно луда. Можете ли да познаете какво ме кара да направя? — Той млъкна за малко и погледна тримата мъже, после понижи глас и продължи: — Помоли ме да убия баща й, за да бъде свободна.

В стаята настъпи дълбока тишина, нарушавана само от бръмченето на климатичната инсталация. Силк кръстосваше и прекръстосваше крака. Тъмни прокарваше пръсти през гъстата си коса. Гоубъл тихо сумтеше.

— Вероятно вие тримата не можете да осъзнаете какво означава за момиче с темперамента на Джина да бъде затворено зад смъртоносна ограда — наруши тишината Фрост. — Момичето е с гореща кръв. Единственият й изход е смъртта на баща й. Тя го знае.

Знае, че докато е жив, ще остане зад решетките. — Фрост спря, за да запали нова цигара, а тримата мъже стояха приведени напред, гледаха го и го слушаха. — Сега ще ви кажа още нещо. Гранди е извратен. Повтарям ви онова, което чух от нея, а тя звучеше много убедително. Той изпитва нещо към нея — имам предвид наистина *нещо* — или може би трябва да го кажа направо? Тя знае. Много се е чукала и познава мъжете. Когато италианските вестници писали за начина ѝ на живот, Гранди я сложил зад решетките. Щом той не можел да я има и никой друг нямало да може. Ясна ли ви е картинката?

— Продължавай — рече Силк. — Дотук те подкрепям.

— След като ме уверихте, че откупът е гарантиран, аз основах хода на мислите си върху това ваше уверение.

— От онова, което Джина ми каза, съдя, че тя ще направи всичко, включително и да накара някого да убие баща и, за да се освободи. С нея имаме среща в сряда, когато Гранди ще бъде навън. Смятам да я попитам дали ще ѝ хареса да бъде отвлечена. В невротичното състояние, в което се намира, хващам се на бас, че ще хареса идеята. Ще ѝ обясня, че имам трима добри приятели, които желаят да ѝ помогнат да се освободи, но ще ни е нужна помощта ѝ. Тя има директен достъп от вилата до стаята на охраната. Всичко, което трябва да направи, ще ѝ кажа, е да влезе в стаята в три сутринта в неделя, където ще намери Марвин упоен. Ще ѝ кажа кои бутони трябва да натисне, за да отстрани кучетата и да неутрализира оградата. След това ще трябва само да отиде до пристанището, където вие тримата ще я чакате в една лодка и ще я отведете на безопасно място. Сигурен съм, че мога да я убедя да направи всичко това, така че дори няма да ви се наложи да влизате на територията на имението — Фрост погледна въпросително Силк. — Харесва ли ти?

— Дотук е добре. Продължавай.

— Къде ще я държите?

— Тук... Къде другаде? Може да я сложим в стаята на Марша.

— Чудесно. Значи ще имаме момичето без каквито и да било неприятности. На сутринта аз отивам да сменя Марвин, намирам го дрогиран, обаждам се на Сука, намирам и Амандо дрогиран, а също така откривам, че Джина е изчезнала. Намирам в стаята на охраната плик, на който пише: това е съобщение за искания откуп, което трябва да се предаде на Гранди. Никакви ченгета, в противен случай... Така

че аз взимам нещата в свои ръце. Обаждам се на Гранди. Сука ще знае къде мога да го намеря. До момента, в който Гранди пристигне, Марвин и Амандо ще са дошли на себе си, но положението ще е напълно в мои ръце. Гранди прочита съобщението и вижда, че няма измъкване. Плаща или отива в затвора. Оставете му един ден да се поизпоти, после се обаждате по телефона и с малко късмет той ще се съгласи да се срещне с един от вас. Аз ще внимавам да не реши да предприеме нещо. Знае, че съм имал работа с отвличане, когато бях във ФБР, така че ще се посъветва с мен. Ще ме вземе със себе си, за да уредим сделката. Получавате подписания документ и му предавате момичето, после се изпарявате. Оставаме аз, Джина и Гранди. Тя ще каже на баща си да върви на майната си. Аз ще му обясня, че няма юридически основания да я задържа, така че Джина ще може да си върви. Хич не ми пука къде ще отиде, но сделката ще е да може да го направи. Ще се върна във вилата с Гранди. Щом осъзнае, че е загубил дъщеря си, той ще прекрати договора за наемане на вилата и ще се разплати с Марвин и с мен. Ще се кача на самолета за Швейцария, ще взема своя дял от парите и ще заживея щастливо. — Фрост се усмихна на Силк. — Какво мислиш?

Силк кимна.

— Хитро, Майк. — Погледна другите двама. — Вие какво ще кажете?

— На мен ми харесва — рече Ъмни. — Да, хитро е.

Гоубъл се изправи и взе последната кифличка с крем от подноса.

— Аз пък мисля, че ще има проблеми — обади се той, отхапвайки от кифличката. — Хайде да обсъдим цялата работа, а?

Така че четиримата седнаха около масата и обсъдиха всичко отначало. Час по-късно Фрост бутна стола си назад и стана.

— Трябва да се връщам — каза той. — Значи всички сте съгласни, при положение че успея да убедя Джина?

— Точно така — отвърна Силк. — След като ни убедиш, че ще се включи, започваме да действваме.

— Ще дойда тук в четвъртък вечерта в 18.00 — каза Фрост. — Искам да ми дадете копие от този документ, подписано от вас тримата. Искам и копие от бележката за откупа, която ще изпратите на Гранди.

— О'кей — отвърна Силк. — Май ще работим заедно, Майк.

Фрост кимна на тримата и излезе от стаята.

Настъпи дълга тишина, после Митч стана, отвори вратата и огледа празния коридор. Затвори вратата и се облегна на нея.

— Вярвам на този тип толкова, колкото бих повярвал на гърмяща змия.

— Не се безпокой за него — отвърна Силк със злобната си усмивка. — Гърмящите змии могат да бъдат отстранени, нали?

* * *

Сряда вечерта: 21.00 ч.

Фрост крачеше неспокойно из къщичката си. От време на време удряше свитите си юмруци един в друг. Малко след осем бе видял Амандо и Гранди да потеглят с ролса. Беше почоплил хубавата вечеря и после беше казал на Марвин, че е гроги, беше го оставил пред мониторите и се беше върнал в къщичката си. Марвин го беше предупредил, че ще пусне кучетата точно в девет.

Когато стрелките на часовника му показаха 21.03, загаси лампата и отиде до прозореца.

Господи! — помисли си той. Колко бавно бяха минали последните пет дни! Тъй като беше нощна смяна, изобщо не беше виждал Гранди. Беше прекарал дните на плажа. Не се беше доближавал до „Асо Пика“. И сега, най-после, сряда беше дошла, но все още не беше сигурен Дали Джина щеше да дойде при него. Какво фиаско щеше да е, ако не дойдеше! После я видя да притичва иззад храстите и да се насочва към къщата му. Отвори вратата точно когато се бе озовала на прага. Тя се хвърли в ръцете му, тялото ѝ се притисна към неговото и той трябваше да я отблъсне, за да затвори и да заключи вратата. След това я сграбчи. — О, Майк... Толкова чаках и чаках! — възкликна тя. — Всеки час от тези ужасни дни беше истинско мъчение за мен!

Той я вдигна на ръце и я отнесе в спалнята. Спря да запали нощната лампа, после я сложи на леглото. Беше дръпнал предварително завесите и знаеше, че от стаята на охраната Марвин не можеше да види светлината в спалнята му.

— И аз чаках — каза той, навеждайки се над нея. — Колко време имаме?

— Три часа, не повече.

Джина вече събуваше раираните си панталони и той ги издърпа, докато тя разкопчаваше бюстието си.

Съвкуплението им беше неистово: две освободени от задръжките си животни, и когато накрая достигнаха върха, тя нададе приглушен писък, сякаш се задушаваше.

Лежаха прегърнати, докато дишането им не се успокои. Фрост я държеше нежно, но сега си даваше сметка, че времето лети.

— Джина, скъпа — рече той, все още прегръщайки я, — мисля, че открих начин да те измъкна.

Усети как тя замръзна до него, после се отдръпна и седна.

— Искаш да кажеш, че ще го убиеш?

Като видя блясъка в очите ѝ, Фрост усети по тялото му да преминава студена тръпка. Сигурно е луда! — помисли си той. Внимавай, много внимавай!

— Не... Имам по-добра идея. Нали разбираш, скъпа, ако го убия, ченгетата все някога ще разберат и какво ще стане с мен след това?

— Ти си умен! — Тя хвана ръката му. — Ще намериш начин да изглежда така, сякаш е било нещастен случай. — Стисна го по-силно. — Мисли! Ако умре, ще получиш толкова много пари!

— Откъде си сигурна, че ще остави парите си на теб? — попита Фрост.

— Че на кого другиго? — Тя се усмихна и пръстите ѝ започнаха да го гаят. — Ще бъда по-богата от Кристина Онасис! Милиарди долари! Можеш да имаш толкова, колкото поискаш. Убий го, Майк, и ти обещавам всичко, което поискаш!

Фрост отмести поглед. Не искаше да забележи отвращението му.

— Не, имам по-добра идея: никакви усложнения, никакъв риск, никакви ченгета, а ти ще бъдеш свободна.

Тя го погледна. Главата ѝ беше леко наклонена настрана. Той си помисли колко развратна и жестока изглеждаше.

— Каква идея? Коя идея може да бъде по-добра от тази да бъде убито това извратено дърто говедо?

Това е то, помисли си Фрост. Ако не се съгласи, какво, по дяволите, ще правя аз?

Като я гледаше право в очите, той изрече бавно и отчетливо:

— Какво ще кажеш да бъдеш отвличена?

Очите ѝ се разшириха, после тя се разсмя весело.

— Отвлечена? Умирам за това! Винаги съм искала да ме отвлекат! Когато ония диванета в Рим се опитаха да ме отвлекат, толкова се развълнувах, че се подмокрих. Ще ме отвлечеш ли, Майк? С огромно удоволствие бих се оставила да ме пъхнат в шкаф като Пати Хърст. Умирам да се държат грубо с мен. Ще умра от кеф, ако ме изнасилят!

Като я слушаше и я гледаше, Фрост усети, че му прилошава. Изтърколи се от леглото и застана по-надалеч от нея. Докато той навличаше джинсите си, тя се отпусна по гръб на леглото, зърната на гърдите ѝ се бяха втвърдили, краката ѝ бяха широко разтворени.

— Не го прави — каза тя, — харесва ми да те гледам гол.

Фрост не ѝ обърна внимание, а отиде до тоалетката, където беше оставил бутилка скоч и чаши. Наля си солидна доза и погледна към нея.

— Едно питие?

Тя направи гримаса.

— Не... Ела тук. Разкажи ми за отвличането.

Той пресуши чашата на един дъх, после запали цигара и се приближи до леглото. Седна на крайчеца му, по-настрани от нея.

— Идеята е добра — рече, — но първо искам да изясним нещата. Каза ми, че не ти пука за парите. Все още ли мислиш така?

Тя го погледна и кимна.

— Има само едно нещо, за което ми пука — отвърна. — Искам да съм свободна и да правя каквото ми хрумне. Изобщо не ме е грижа за парите. Искам само да се измъкна оттук и да си живея живота.

— Ако наистина го мислиш, имам отговора.

— Мисля го. Каж ми.

— Мога да уредя да бъдеш отвлечена. Имам приятели, които ще помогнат.

— Кой?

— Няма нужда да знаеш, миличка, но те уверявам, че те не трябва да те тревожат.

Очите ѝ се впиха в него.

— Те какво ще спечелят от тази работа?

— Откупа.

— А ти?

— Част от откупа.

— Е, разправи ми.

Не беше сигурен, че я е хванал на въдицата, но сега знаеше, че трябва да ѝ изложи плана. През следващия половин час ѝ говори убедително. Обясни ѝ какво трябваше да направи. Обясни ѝ как баща ѝ е укривал данъци.

— Нищо не може да направи, освен ако не иска да отиде в затвора, скъпа. Ти си получаваш свободата, аз — откупа. Между нас казано, хванали сме го натясно — заключи той. Направи пауза, давайки си сметка, че се беше изпотил. — Какво мислиш по въпроса?

Тя погали гърдите си и му се усмихна.

— Чудесно... Страхотно.

Той я погледна неспокойно.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна. Значи в събота... ще бъде свободна! — Плъзна се по леглото към него и го привлече към себе си. — Да не говорим повече, Майк... Хайде да се пораздвижим!

ГЛАВА ШЕСТА

Фрост току-що бе приключил с обличането, когато Сука се появи на вратата му.

Беше спал лошо. Макар Джина видимо да бе приела с възторг идеята да бъде отвлечена, тя го безпокоеше. Беше почти сигурен, че е наркоманка и че предишната нощ беше пушила марихуана. Ами ако си променеше решението, когато се оправеше? Беше и повтарял отново и отново какво трябва да направи.

Точно в три сутринта в неделя тя трябваше да отиде в стаята на охраната. Там щеше да намери Марвин упоен. Трябваше да натисне червения бутон на третия ред на контролното табло и да изчака поне десет минути, после трябваше да натисне четвъртия бутон на същия ред. След това трябваше да отиде право на пристанището, където щеше да намери лодката, която щеше да я чака.

— Чудесно! Прекрасно! Вълнуващо! — беше възкликнала тя и беше повторила онова, което ѝ беше казал, но той продължаваше да е несигурен дали щеше да си спомни точно кои бутони да натисне. Ако натиснеше някой друг бутон, всички ченгета в Перъдайс Сити щяха да пристигнат. Мисълта за това го накара да се изпоти.

Когато Сука почука и после надникна в къщичката, Фрост му се намръщи.

— Какво искаш? — попита го враждебно.

— Мистър Гранди иска да те види — отвърна Сука. — Ако обичаш, ела с мен.

Обезпокоен, Фрост го последва по пътеката и след това във вилата. Сука го отведе в същата стая, където и предишния път се беше срещнал с Гранди.

Гранди седеше зад бюрото. До прозореца, с ръце зад гърба, стоеше Амандо.

Фрост спря на прага, давайки си сметка, че Сука се е изпарил.

— Влез, Фрост — подкани го Гранди.

Фрост се насочи към голямото бюро, а Гранди го наблюдаваше.

— Тръгвам си — рече Гранди. — Говорих с Марвин. — Отсега нататък ти ще ръководиш охраната. Марвин ще прави, каквото му наредиш. Ясно ли е?

— Щом така казвате, сър — отвърна учудено Фрост.

— Такава е думата ми. Имаш повече опит от него. Беше му обяснено. От днес нататък ще получаваш по деветстотин долара седмично.

— Благодаря, сър — отвърна сковано Фрост.

Гранди се наклони напред, като сочеше с дебелия си пръст към Фрост.

— Трябва да ги заслужиш! Дъщеря ми трябва да остане тук! Ако нещо се обърка, да знаеш, че ще те накарам да съжалиш, че не си мъртъв! Разбра ли ме.

Фрост погледна безмилостните зловни малки очи и усети как потрепери.

— Да, сър. — Направи пауза, после продължи. — Казах ви...

Гранди го прекъсна, махвайки с ръка.

— Знам какво ми каза. Дъщеря ми ще остане тук. Разбра ли ме?

Фрост си пое дълбоко въздух.

— Да, сър.

Гранди се завъртя към Амандо.

— Чу ли го какво каза?

— Да, мистър Гранди.

— Добре — и Гранди му направи знак да си върви.

— Извинете, сър — рече Фрост, — но след като ще ръководя аз, бих искал да зная как мога да се свържа с вас.

Гранди се облегна в стола си, втренчвайки очи във Фрост.

— Защо?

На Фрост му се прииска да оближе сухите си устни, но спря навреме.

— В случай на необходимост, сър.

— Каква необходимост? — Безпощадните очички се забодоха във Фрост.

Изведнъж Фрост усети, че вече не го е страх от този мургав магнат.

— Откъде, по дяволите, мога да знам? — изръмжа той с полицейския си глас. — Всичко може да се случи! Ако искате да се

криете, това си е ваша работа, но ако този човек — Амандо, бъде блъснат от камион, ако Марвин падне в лагуната, ако аз по някакъв начин си счупя дяволския врат, според мен това се нарича необходимост да ви се обадя. Слушате ли ме, мистър Гранди?

Гранди се отпусна.

— Успя да ме убедиш, Фрост. — Той надраска нещо на листче хартия, откъсна го от тефтерчето и го бутна през бюрото. — По всяко време можеш да ме намериш.

Фрост взе листчето, отстъпи назад и каза:

— Благодаря ви, сър.

— Разчитам на теб — напомни му Гранди.

— Можете да бъдете спокоен, сър — отвърна Фрост, после излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

Час по-късно, след като се беше върнал в къщичката си, Фрост видя през прозореца как Гранди замина с ролса.

После отиде в стаята на охраната, където намери Марвин.

— Здравсти, шефе — рече Марвин, когато Фрост влезе.

— Стига, Джек — отвърна Фрост. — И двамата сме в играта. Не ме вини за идеите на Гранди. Тук сме, за да си изкарваме прехраната. Не съм по-голям шеф от теб.

Марвин се усмихна накриво.

— Да... Така че нека си печелим прехраната. Сега ти ръководиш. Да имаш някакви допълнителни идеи?

— Според мен всичко е наред. Отивам да поплувам. Нали си спомняш? Денят ми е свободен.

— Помисли си, Майк. Може да ти дойдат някакви идеи.

Фрост отиде до него и го бутна приятелски по гърдите.

— Всичко е, както трябва, Джек. Няма никакви проблеми. Този тип само си приказва.

Марвин се отпусна.

— Когато човек си има работа с тип като Гранди, всичко може да се случи. О'кей, Майк, ще работим заедно.

Макар че срещата му със Силк беше в 18.00, Фрост реши, че няма нужда да чака, така че след като се раздели с Марвин, подкара към „Асо Пика“ и пристигна там малко след 14.20.

Ресторантът беше претъпкан, но Ъмни, който се разхождаше наоколо и се усмихваше широко на клиентите, забеляза Фрост да влиза

и веднага отиде при него.

— Къде е Силк? — запита Фрост.

— Зает е — отвърна Тъмни, — но ще се освободи след половин час. Какво ще кажеш за един обяд, Майк?

— Къде е Марша?

— По гръб. Не съм ял още. Хайде да хапнем по една салата от скариди... Става ли?

Фрост откри, че е гладен.

— О'кей.

Тъмни го отведе в една странична стая. Като изневиделица се появи келнер.

— Ще желаете ли питие?

— Да... джин с лед. — Фрост седна до масата и се огледа. В ъгъла обядваха две момичета. Едното беше с черни панталони, а от кръста нагоре беше голо. Малките и гърди бяха като яйца на очи. Приятелката му беше пищна, руса и с глупаво изражение. В другия край на стаята седеше дебел възрастен мъж и галеше ръката на русо момче, което хихикаше.

Когато келнерът донесе напитките, Фрост рече:

— Интересни хора си имате тука.

— Лайна, само че имат пари — отвърна Тъмни с безразличие, — а ние всички се интересуваме от пари.

— Точно така — потвърди Фрост.

Сервираха салатата от скариди.

Когато започнаха да ядат, Тъмни каза:

— Уреди ли нещата, Майк?

— Уредих ги — отвърна Фрост.

Тъмни забодя една скарида на вилицата и я поднесе към устата си.

— Лу ще се радва да чуе новината.

— Дай почивка на устата си, Рос. Ям — отвърна Фрост.

Довършиха обяда си в мълчание, после Фрост бутна стола си назад.

— Иди да намериш Силк — рече.

Тъмни намери Силк на стрелбището. Той току-що бе спечелил три хиляди долара от някакъв плейбой, който си мислеше, че е най-

добрият стрелец в града, преди да отпрати предизвикателството си към Силк.

— Фрост е тук — каза Ъмни. — Разправя, че е уредил нещата. Прави се на велик.

— Те всички се правят на велики — отвърна Силк, подавайки пистолета си на Мосис. — Хайде да видим какво има да ни каже. Къде е Митч?

— Тъпче си търбуха... Какво друго?

Пет минути по-късно Фрост, Силк, Ъмни и Гоубъл седяха около една маса в стаята, която гледаше към плувния басейн.

Тримата слушаха, докато Фрост говореше.

— Това е — заключи Фрост. — Може да имам малък проблем с момичето. Тя пуши марихуана. Иска да бъде отвлечена. Възможно е обаче в последния момент да промени решението си. Това е риск, който трябва да поемем.

— Стига да неутрализира оградата, така че да можем да влезем — каза Силк, — може да си променя дяволските решения, колкото си ще.

— Сега ми дайте хапчето за Марвин — каза Фрост.

Силк извади мъничка кутия за лекарства.

— Всичко, което трябва да направиш, е да пуснеш това в чашата му. До шест часа ще бъде извън строя.

— А за колко време?

— Гаранция седем часа.

— Значи пускам това в чашата му в осем, той излиза от строя в два и идва на себе си в девет, така ли е?

— Сто процента.

— Ами Амандо?

— Марша ще се справи с него. Ще дойде на себе си горе-долу по същото време.

— Е, добре, хайде да видим документите. Искам да ми покажете бележката за откупа.

Ъмни отвори едно куфарче и извади от него лист.

— Ето я... Това е чернова, но ако искаш да я променим, ще пробваме пак.

Бележката беше кратка:

Подпиши приложения ордер до Нешънъл Банк, Лугано. Ще ти бъдат дадени инструкции по телефона как да ни предадеш този ордер. Ако се опиташ да ни изработиш, не само ще отидеш в затвора за укриване на данъци (прилагаме копия от документите за данъчните ти измами), но няма да видиш и дъщеря си никога вече.

Фрост кимна.

— О'кей. А сега ордерът до банката, който трябва да подпише.

Ъмни извади друг лист. Той представляваше писмо до Нешънъл Банк, Лугано, което Гранди трябваше да подпише. Съдържаше инструкции да прехвърлят тридесет милиона долара от сметка № O/556007 на сметка № N/88073, Феранди Банк, Цюрих.

Фрост погледна Силк.

— Каква е тая сметка № 88073?

— От години имам тази сметка във Феранди — отвърна тихо Силк. — Познават ме, така че няма да има проблеми да бъдат преведени тридесет милиона. Банката е частна и работи с хора, които искат да крият пари: укриване на данъци, президенти, които смятат, че няма да се задържат дълго, филмови звезди... Никакви затруднения.

— Значи парите ще отидат в твоята сметка?

— Няма как другояче да го направим, но всеки ще си получи дела. — Силк кимна на Ъмни, който извади друг документ.

Фрост го проучи. Това беше ордер до Феранди Банк да плати на всеки от подписалите (при представяне на паспорт) сумата от пет милиона долара, изтеглени от преведените от сметка O/556007, Нешънъл Банк, Лугано, а също така да плати сумата от десет милиона долара на мистър Джузепе Веци при поискване от негова страна.

— Всички се подписваме — обясни Ъмни — и за всеки остава по едно копие. Когато вземем момичето, ще се обадя на Гранди. Ще се разберем да се срещнем при Трий Скуеър мотел — подходящо място за срещи и доста закътано. Лу и Митч ще чакат скрити там... — Направи пауза, после продължи: — Той не би могъл да си позволи да играе номера, но все пак ти си вътрешният ни човек. Ако ти се стори, че ще викне ченгетата или ще предприеме нещо друго, ще ме уведомиш. Имам тука едно нещо — и той извади от куфарчето малка плоска

кутия. — Това е предавател. Давам ти този, аз имам друг. Ако решиш, че Гранди има намерение да се прави на хитър, само трябва да натиснеш този малък бутон и моят предавател ще се задейства, а операцията ще бъде отменена, но според мен той не може да си позволи да прави номера.

— Добре — отвърна Фрост. — Значи вие получавате подписания банков ордер. И после какво?

— Лу отлита за Цюрих, за да провери прехвърлянето. Когато парите пристигнат, ме уведомява, че всичко е наред. Тогава освобождаваме момичето. После, щом нещата се уталожат, да речем след седмица, ние тримата отлитаме и се присъединяваме към Лу. Всеки си взема дела и се разделяме. Е, как ти се струва?

Фрост седеше неподвижно и мислеше, после се обърна към Силк.

— Какво ще стане, ако един от нас умре?

Лицето на Силк се изопна.

— Че кой говори за умирање?

— Аз — отвърна Фрост. После се приведе напред, гледайки втренчено Силк, и продължи: — Искам животът ми да е в безопасност. Нищо не може да спре някой от вас да ми пусне куршум в главата, след като получите ордера. Нищо няма да подпиша, освен ако в този договор не бъде включена допълнителна клауза. Или ще го направите, или сделката ни ще бъде развалена.

— Каква клауза? — попита Силк.

— Че ако до един месец от получаването на ордера на Гранди някой от нас не предяви правата си над своя дял, този дял анонимно трябва да бъде изпратен в Оксфъм. — Фрост се усмихна на Силк. — Не си мисли, че съм по благотворителността. Това означава само че няма да си струва нито труда, нито риска да ме убиете, нито пък за мен ще бъде изгодно да убия някой от вас.

Схвана ли мисълта ми?

— О'кей. — Погледна Ъмни. — Направи го така, както го иска, Рос.

Ъмни вдигна рамене, после се усмихна на Силк.

— Схващам мисълта ти, Майк. Изобщо не вярваш на никой от нас.

— Абсолютно си прав — отвърна Фрост и се изправи. — Отивам да поплувам. Ще се върна след час. Дотогава гледайте да го оправите.

Когато си замина, Гоубъл каза:

— Предупредих те, че той е умно копеле, Лу.

— Грижи се за себе си — отвърна Лу и се ухили със зловната си усмивка.

Преди да се върне в имението на Гранди, Фрост се отби в Нешънъл Флорида Банк и депозира своето копие от договора в сейф. Беше почти сигурен, че добре се е погрижил за себе си, но не искаше да поема рискове. Когато човек си имаше работа с гангстер като Силк, една необмислена стъпка би могла да е последната.

Още два дни до Важния Ден! — мислеше си той, докато влизаше в къщичката си. Сега всичко зависеше от Джина. Ако променеше решението си, ако натиснеше не които трябва бутони...! Чудеше се какво ли правеше тя в момента. Докато се връщаше с колата във вилата, беше зърнал Амандо на терасата до отрупана с книжа маса, но от Джина нямаше и следа.

Облече униформата си и малко по-късно отиде в стаята на охраната. Часът беше 19.45 и той завари Марвин отпуснат пред мониторите.

— Добре ли мина денят ти, Майк? — попита Марвин, обръщайки се към него.

— Работих над тена си. — Фрост седна до него. — Нещо особено?

— Тя е болна — отвърна Марвин и запали цигара.

Фрост замръзна.

— Какво?

— Не я видях наоколо, така че попитах Дъртия Смарадливец. Той ми каза, че е болна, но да не се безпокоя.

— Господи! — помисли си Фрост. — Само това липсваше!

— Нещо сериозно ли?

Марвин вдигна рамене с безразличие.

— Нали знаеш как е с момичетата... имат неприятности. Не е идвал лекар, така че предполагам, че е неразположена.

— Добре, че не съм жена, по дяволите — рече Фрост и си пое дълбоко въздух.

— Да. Както и да е, не ми се наложи да я наблюдавам. — Марвин изтръска пепелта, после продължи: — Знаеш ли какво? Да си остане между нас, но мисля, че момичето не е много наред с главата. Смятам, че е пълно куку.

Фрост застана нащрек.

— Защо мислиш така, Джек?

— Познавам я много повече от теб — отвърна Марвин. — Не се държи като нормално момиче. Има нещо в нея, което наистина ме безпокои... Някаква чалнатост може би.

Фрост си помисли за искрящите очи на Джина, за допира на пръстите ѝ, за желанието ѝ баща ѝ да умре. Чалнатост, помисли си той, звучеше съвсем подходящо.

— Не можеш да очакваш от момиче, което живее като затворено в клетка животно, да бъде нормално — отвърна той.

— Така е. — Марвин потри брадичката си и вдигна рамене. — Помоли ме да ѝ дам пистолет.

Фрост го зяпна.

— Пистолет?

— Каза, че щяла да се чувства по-сигурно, ако имала пистолет. Каза ми, че се страхувала от Дъртия Смардливец. Каза ми, че когато оставала насаме с него, имала чувството, че иска да я изнасили.

— И аз бих се страхувал, ако Дъртия Смардливец беше непрекъснато около мен. А ти какво ѝ рече?

— Отвърнах, че няма да стане и че или ти, или аз ще сме винаги наоколо, така че няма от какво да се страхува.

В този момент на вратата се почука, а това означаваше, че вечерята им бе пристигнала. Подчинявайки се на инструкциите на Гранди, Сука вече не влизаше в стаята им.

Фрост се изправи, отключи вратата и пристъпи в слабо осветения коридор навреме, за да види как Сука се отдалечава. Внесе двата подноса вътре.

— Изглежда добре — каза той, като остави подносите на масата. — Ще донеса бирите.

Отиде до хладилника, извади две кутии бира и ги отвори с гръб към Марвин. В събота вечерта, припомни си той, щеше да го направи отново, но в кутията бира на Марвин щеше да пусне хапчето, което му беше дал Силк.

— Страшно съм благодарен, че имам момче — каза Марвин, когато започнаха да се хранят. — В неделя ще го вода в увеселителния парк. Луд е по картинга.

Докато вечеряха, Марвин продължаваше да говори за сина си, а Фрост едва го слушаше. После, когато Марвин си отиде, Фрост се настани пред мониторите. Забеляза как кучетата бяха пуснати. Направи го машинално, но умът му беше насочен към Джина.

Около полунощ, тъй като продължаваше да се безпокои за Джина, той отиде до вратата, която водеше към вилата, отключи я и я откряна. Коридорът тънеше в мрак. Ослуша се и като не чу никакъв звук, извади от страничния си джоб фенерче, пристъпи в коридора и затвори вратата след себе си. Даваше си сметка за риска, който поемаше. Ако Амандо го хванеше, операцията щеше да се провали, но необходимостта да провери какво е положението с Джина, да се убеди, че не е истински болна, да разбере дали все още искаше да бъде отвличена, го тласна напред.

Движейки се бързо и тихо като котка, той изкачи стълбите, спря в горния им край, послуша се, после бързо се насочи към стаята на Джина. Завъртя дръжката, натисна я и вратата се отвори. Когато това стана, забеляза, че стаята тъне в приглушена светлина. Влезе бързо и затвори вратата.

Джина лежеше на леглото, осветена от слаба нощна лампа. Тя се надигна, втренчи се в него, после полуосветеното и лице грейна.

— Майк! — прошепна тя, седна и протегна ръце към него. — Аз чаках и чаках!

Той отиде до леглото и хвана ръцете ѝ.

— Добре ли си? — попита. — Марвин ми каза, че си болна.

Тя изхихика: звук, който накара нервите на Фрост да се изопнат.

— Чудесно съм. Не исках да виждам онзи извратен Дърт Смордливец отново, така че се мушнах в леглото. — Пръстите ѝ се движеха по ръката му. — Хайде да се любим, Майк! Имам нещо за теб! Чаках и чаках!

Защо ли сухите ѝ пръсти му напомняха мравки? Леко отблъсна ръцете ѝ и я погледна. Да... Както беше казал Марвин... чалната беше много точно определение.

— Няма начин — отвърна той с тих и дрезгав глас. — Слушай, миличка, всичко е уредено. Поемам дяволски риск, но трябва да си

поговорим. Когато чух, че си се разболяла, страшно се изплаших. Помниш какво трябва да направиш, за да бъдеш свободна, нали?

Ръцете ѝ се плъзнаха по крачолите на панталона му, но той отново ги отблъсна.

— Джина! По-късно. Ще се любим, колкото щеш, но сега трябва да се връщам в стаята на охраната. Наистина ли си спомняш какво трябва да направиш?

Тя се отпусна върху възглавницата и направи гримаса.

— Разбира се, че си спомням. В три часа в неделя сутринта. Отивам в стаята на охраната и натискам червения бутон на третия ред на таблото. Така кучетата се прибират. Чакам десет минути, после натискам четвъртия бутон на същия ред. После отивам до пристанището, където ще ме чакат твоите приятели... Нали така?

— Точно така. — Фрост се изправи и се насили да се усмихне. — Направи го и ще можем да правим, каквото пожелаеш.

Той отиде до вратата, махна ѝ, откряна вратата, надникна в тъмния коридор, после тихо се запрокрадва към стаята на охраната.

Когато се отпусна пред мониторите, си каза, че е взел всички възможни предпазни мерки. Операцията, която щеше да му донесе пет милиона долара, сега беше в ръцете на боговете.

* * *

Петък и събота отминаха.

Фрост стоеше настрана от „Асо Пика“. Прекара дълги часове на плажа. Умът му се беше съсредоточил върху онова, което можеха да му донесат петте милиона долара. Доста често някоя кукла с оскъдни бикини идваше при него и го питаше самотен ли е. Той я отпъждаше. Щеше да има достатъчно време да мисли за куклички, след като вземеше петте милиона.

Най-накрая дойде съботната вечер.

Ето това е, мислеше си той, докато вървеше към стаята на охраната. Беше взел таблетката за Марвин. Беше се обадил на Марша, която беше потвърдила, че както обикновено Амандо ще бъде при нея в 21.00 и че тя ще му даде хапчето.

Фрост намери Марвин в стаята на охраната.

— Добре ли прекара?

Обичайният въпрос.

— Добре... А ти?

— Тя е горе. Нямахме проблеми.

Фрост отиде до хладилника.

— Нещо съм жаден. Ще пийнеш ли с мен?

— Че кой отказва бира?

Фрост извади две кутии бира от хладилника, обърна се с гръб към Марвин, отвори ги и пусна хапчето в едната от тях. Сипа бирата в чаши, след което подаде на Марвин онази с таблетката. Отпиха. Марвин въздъхна:

— Утре ще се видя със сина си.

Утре, помисли си Фрост, ще бъде дяволски ден.

Поговориха си. На вратата се почука.

— Време е за вечеря — рече Фрост и отиде до вратата. Внесе двата подноса.

Когато започнаха да се хранят, Марвин каза:

— Дневната смяна е лесна работа, Майк. Всичко, което трябва да правиш, е да се разхождаш наоколо и да се преструваш на зает. Дъртия Смрадливец ще те наблюдава. Стой настрана от Джина. Не разговаряй с нея. И не спирай да се разхождаш.

— Разбира се. — Фрост привърши с яденето и бутна стола си назад. — Смятам да си легна рано. Ще се видим утре в осем... О'кей?

Марвин му се усмихна.

— Не закъснявай. Искам да поспя няколко часа. Трябва да взема сина си по обед.

— Ще съм тук — отвърна Фрост и се запъти към къщичката си. Нави будилника си за 1.00, после съблече униформата си, изтегна се на леглото и загаси лампите, но не заспа.

Часовете минаваха бавно. Девет — десет — единадесет — полунощ. Той седна нетърпеливо в леглото и запали лампата. Още три часа! Усети, че се изпотява. Измъкна се от леглото и взе студен душ. Какво ли правеше Джина? Тя не преставаше да го тревожи. Докато се бършеше с кърпата, усети напрежение. Ами ако ѝ гръмнеха бушоните? Спомни си, че Марвин беше казал: *тя е пълно куку*. Направи гримаса и вдигна рамене. Сега вече нищо не можеше да стори. Оставаше му да се надява.

Сложи си спортен панталон и черна риза, после изгаси лампите и седна до прозореца. Забеляза едно от кучетата да минава. Седеше и от време на време поглеждаше часовника си. Стрелките стигнаха до 2.00 и отминаха, а той седеше неподвижен. В този момент, ако можеше да се разчита на Силк, Марвин трябваше вече да е извън строя. Амандо също трябваше да е отстранен. Изтри потта от лицето си с опакото на ръката. Ами ако Джина беше заспала? Нямахше какво друго да нрави, освен да чака.

Така че той зачака. После, когато стрелките на часовника му стигнаха три часа, се изправи. Ако Джина не беше проявила малодушие, в момента трябваше да излиза от спалнята си и да се отправя надолу по стълбите към стаята на охраната. Първо щеше да натисне бутона, който задействаше подсвиркването за кучетата. Щяха да минат около десет минути, докато кучетата се приберяха в дворчето си.

Фрост застана до прозореца, сърцето му биеше лудо, устата му беше пресъхнала. След десет безкрайни минути той извади пистолета си от кобура и излезе навън в горещата, влажна нощ.

Тръгна бавно, предпазливо и тихо към стаята на охраната, очите му трескаво се вираха в мрака наоколо. Беше готов да стреля, ако някое от кучетата се нахвърлеше отгоре му. Стигна до стаята без произшествия.

Пое си дълбоко въздух и с облекчение отвори вратата и се вмъкна вътре.

Стаята беше осветена. Слабите светлини на мониторите хвърляха квадратни отблясъци върху пода. Марвин лежеше отпуснат в един от столовете.

Фрост му хвърли бърз поглед, после се насочи към аларменото табло. Червеният бутон, с който се прибираха кучетата, беше включен, другият, който неутрализираше оградата, също беше задействан.

Значи го беше запомнила и го беше направила!

Фрост се приведе над Марвин, погледна го внимателно и кимна. Таблетката си беше свършила работата!

Стоеше неподвижен и мислеше за Джина, която вече трябва да беше стигнала до пристанището. Щеше да намери лодката, която я чакаше.

Изтри потта от лицето си.

Първата част от операцията беше приключила!

* * *

Ъмни караше моторната лодка към пристанището на Гранди. Гоубъл седеше на носа. Часът беше 3.17. Лагуната тънеше в мрак.

— Малко по-надясно — каза Гоубъл. — Карай дяволски бавно.

Ъмни изключи мотора и лодката се понесе сама.

Двамата мъже бяха напрегнати. Силк ги беше оставил те да свършат работата.

— Вземете я и я докарайте тук — беше заповядал.

Гоубъл включи мощния фенер, който държеше в ръката си.

— Ето я. Да вървим.

Лодката тръгна бързо напред, когато Ъмни, увеличи скоростта. Като продължаваха да осветяват пристанището — с фенера, двамата мъже виждаха Джина да стои на брега.

Когато лодката се приближи, тя им махна.

— Здравейте! — възкликна тя. — Вие ли сте приятелите на Майк?

— Точно така, мис Гранди — отвърна Ъмни. Силк го беше предупредил да се държи с нея като с VIP — Изчакайте за момент.

Оставяйки Гоубъл да се погрижи за лодката, той се изкачи до нея на пристана.

— Някакви проблеми, мис Гранди?

Тя изхихика.

— Абсолютно супер. Взех си някои неща.

До нея имаше голям куфар и туристически сак.

— Ще се погрижа за тях — рече Ъмни и подаде багажа на Гоубъл.

— Къде отиваме? — попита Джина.

— Уредили сме всичко, мис Гранди — отвърна Ъмни. — Нека ви помогна.

Тя погледна надолу към лодката, после приближи и се притисна към него.

— Не искам да падна.

Ъмни усети как пръстите ѝ се плъзгат по тялото му.

Тя отново изхихика.

— Бива си те — рече.

Вдигна я на ръце и я сложи в лодката, която Гоубъл държеше в стабилно положение.

Какво, по дяволите, става тук? — помисли си той, но допирът на пръстите ѝ го възбуди.

Скочи до нея, включи мотора и се отдели от пристанището.

Джина огледа Гоубъл в полумрака. Пръстите ѝ докоснаха охраненото му рамо и тя се отдръпна.

— Ядеш прекалено много — каза, след което се присъедини към Тъмни.

Тъмни се изсмя, когато тя седна до него и се притисна към тялото му.

В 7.30 Фрост, който не беше мигнал, облече униформата си. Беше се избърснал внимателно, беше взел душ, но поглеждайки лицето си в огледалото, докато се бърснеше, беше видял, че то е изопнато и под очите му има тъмни кръгове. Изчака да стане 7.50, излезе от къщичката и се насочи към стаята на охраната. Знаеше, че точно в осем Сука щеше да донесе таблите със закуската. Щеше да почука на вратата и да се отдалечи.

Фрост влезе в стаята.

Марвин лежеше отпуснато в креслото, хъркайки и дишайки тежко.

Фрост си изигра ролята. Повдигна Марвин, разтърси го, после го остави да се свлече обратно в креслото и точно в този момент на вратата се почука.

Сука!

Фрост се стегна и отвори вратата.

Сука се отдалечаваше.

— Сука! — извика Фрост. — Марвин е болен или нещо такова. Ела го виж!

Сука спря, обърна се да погледне Фрост, после мина покрай него и влезе в стаята. Наведе се над Марвин, разтърси го и вдигна поглед. Лицето му беше безизразно.

— Под наркотик е.

Като продължаваше все така да играе ролята си, Фрост се завъртя и погледна аларменото табло.

— Оградата е била неутрализирана! — извика той. — Провери за мис Гранди! Аз отивам при Амандо. Къде мога да го намеря?

— Аз ще го направя — отвърна Сука и затича бързо по стълбите.

Фрост стоеше в подножието на стълбите и чакаше. Погледна часовника си. Часът беше 8.05. След още пет минути Силк щеше да се обади по телефона.

Сука се появи в горната част на стълбите.

— Мис Джина я няма! Мистър Амандо е също дрогиран!

— Претърси къщата! — нареди Фрост. — Увери се, че не е тук!

Докато Сука слизаше по стълбите, телефонът в стаята на охраната започна да звъни.

— Стой! — рече Фрост. Направи знак на Сука. — Може да имаме неприятности. Искам да чуеш и ти. Използвай деривата!

Когато Сука взе другата слушалка, Фрост вдигна телефона.

— Да?

— Кажете на Гранди, че това е отвличане. — Фрост предположи, че Силк говори през носна кърпа, но гласът му пак звучеше страховито. — Дъщеря му е при нас. Утре по същото време ще се обадим отново. Кажете му: никакви ченгета — и линията прекъсна.

Когато Фрост остави слушалката, той погледна към Сука, който го гледаше втренчено.

— Може да е блъф — каза. — Провери къщата. Трябва да сме сигурни, че не е някъде наоколо.

— Не е блъф — отвърна Сука, а малките му черни очи гледаха уплашено. — По-добре се обади на мистър Гранди.

Фрост вдигна телефона и се обади на пазача при бариерата на имението. Обясни му, че никой не трябва да напуска имението, а когато персоналът дойде, да им каже да си вземат свободен ден.

— Никой да не излиза без мое разрешение — повтори.

— Неприятности ли имате? — попита пазачът.

— Нищо, с което да не можем да се справим — отрязва го Фрост. — Само следвай инструкциите ми. — Затвори и като видя, че Сука все още се суети на прага, му махна да върви.

— Провери къщата!

Изчака Сука да се отдалечи, извади от джобчето на ризата си телефонния номер в Ню Йорк, който Гранди му беше дал, и набра

цифрите. Докато чакаше да го свържат, Марвин изстена, после бавно се изправи в стола си. Притисна ръце към очите си.

От Ню Йорк някакъв глас се обади: „Резиденцията на мистър Гранди.“

Фрост можеше да си представи важния черен иконом от другата страна на линията.

— Трябва да говоря с мистър Гранди — каза Фрост. — Предайте му, че се обажда Фрост от вила „Орхидея“. Спешно е.

— Да, сър.

Последва дълга пауза.

Марвин поклати глава, после погледна към Фрост с блестящи очи.

— Какво става, по дяволите? — измърмори той.

Фрост му махна да замълчи, когато Гранди се обади.

— Какво има, Фрост? — Рязката нотка в гласа му беше вледеняваща.

— Мис Гранди е била отвлечена, сър — отвърна Фрост. — Съобщението за откупа ще бъде предадено тук утре по същото време. Казаха да няма полицаи.

Настъпи кратка пауза, после Гранди рече:

— Не предприемай нищо, преди да дойда. Ще съм там след осем часа — и затвори.

— Отвлечена? — Марвин се изправи неуверено на крака, олюля се и отново седна.

— Бил си упоен — каза Фрост, излезе във фоайето, взе от таблите със закуската голяма кана кафе и чаша и се върна в стаята.

Марвин изпи кафето, остави чашата, прокара ръка по лицето си и се втренчи във Фрост.

— Момичето е било отвлечено?

— Ъхъ. Похитителите току-що се обадиха. Забраних персоналът да влиза в имението и наредих още на пазача да не пуска никого да излиза. Току-що разговарях с Гранди. Заповяда да не предприемаме нищо, преди той да пристигне, което ще стане след осем часа. Смятам да поогледам наоколо. Искам да видя дали са извели някоя от лодките.

— Отвлечена? Но как? — Марвин поклати глава, затвори очи, после ги отвори и се изправи неуверено на крака. — Кога?

— Амандо също е бил упоен. След малко се връщам — и Фрост излезе от стаята. Отиде бързо до пристанището. Вратата към пристанището зееше отворена. Запита са какво ли правеше Джина в този момент: вероятно се хилеше глупаво от вълнение.

Като остави вратата както си беше, той се разходи из имението. Когато се върна във вилата, вече беше 9.15.

Намери Марвин и Амандо в стаята на охраната. Зарадва се, че Амандо изглеждаше страшно изплашен. Беше преbledнял и трепереше. Фрост беше сигурен, че когато Гранди пристигнеше, щеше да одере кожата на Амандо.

— Няма я — каза той. — Лодките са си на мястото. Мистър Гранди ще пристигне около 16.00. — Седна и махна на другите двама също да седнат. — Аз отговарям и на мен ще ми отрежат главата. — Говореше с твърдия си полицейски глас. — И двамата сте били упоени. Как е могло да стане това? — Погледна към Амандо.

— Аз... аз не знам.

— Тогава по-добре започни да мислиш! — излая Фрост. — Да си пил нещо снощи?

— Всяка вечер пия по чаша мляко. Сука ми я донася.

Фрост погледна Марвин.

— Ние пихме бира, но аз отворих кутиите. Онази супа! Имаше ли странен вкус?

Марвин вече се беше възстановил. Гледаше замислено Фрост.

— Вкусът ѝ беше чудесен.

— Но би могло да е пуснато нещо в нея, нали?

— Тогава защо в твоята супа не е имало нищо?

Внимавай, помисли си Фрост, това копеле е обучено ченге.

— Така виждам нещата аз — отвърна. — Както казах и на мистър Гранди, за да бъде отвлечена дъщеря му, трябва да има вътрешен човек, който да неутрализира оградата. В имението има четирима души: мистър Амандо, ти, аз и Сука. Вие двамата сте били упоени, защото сте били във вилата. Аз не съм бил упоен, защото съм бил в къщата си и не бих могъл да дойда дотук, за да неутрализирам оградата, без да ме нападнат кучетата. Нали?

Очите на Марвин се присвиха.

— Предполагам, че е така. Сука, а?

— Не би могъл да е друг. — Фрост погледна Амандо. — Не мислиш ли и ти същото?

— Да... да — отвърна той с треперещ глас. — Никога не съм вярвал на Сука. — Изправи се неуверено на крака. — Чувствам се зле. Трябва да си почина, преди мистър Гранди да пристигне. Ще бъда в стаята си — и тръгна залитайки навън.

— За него това е краят — отбеляза Фрост, когато вратата се затвори.

— Хайде да докараме жълтото копеле тук и да го опечем на шиш! — каза Марвин.

— Не! Няма да предприемаме нищо, преди да пристигне Гранди. Такива бяха заповедите му. Веднага щом той дойде, ще разкъсаме Сука на парчета.

— Значи ще си седим осем дяволски часа и няма да правим нищо?

— Това трябва да правя аз, но ти официално не си дежурен. Иди и поспи.

Марвин си сипа още кафе.

— Не мога да спя. — Отпи и въздъхна. — Хм! Детето ще остане разочаровано. Обещах му да го заведе на лунапарк. По-добре да се обадя на мисис Уошингтън и да ѝ кажа, че няма да отида.

— Защо? Защо ще разочароваш детето? Гранди няма да пристигне преди 16.00. Можеш да бъдеш поне шест часа с детето си. Отиди, виж се с него и се върни тук преди 14.00. Защо не?

Марвин се поколеба, после лицето му светна.

— Никога не съм нарушавал обещанията, които съм му давал... никога досега. Мислиш ли, че всичко ще е наред, Майк?

— Естествено. Аз само трябва да стоя и да броя мухите. Няма да започнем да действаме, преди Гранди да пристигне. Нямах проблеми.

— Е, щом си сигурен, тогава ще вървя.

— Ще се обадя на пазача да те пусне. Приятно прекарване с детето. — Фрост взе слушалката и нареди на пазача да пусне Марвин да излезе, а после на връщане и да влезе, след което додаде. — Мистър Гранди ще пристигне към 16.00. Пусни го и затвори.

След около двадесет минути видя как Марвин потегли с колата.

При последната им среща Фрост беше споделил със Силк идеята си да направи Сука изкупителна жертва и Силк я беше одобрил. После

Фрост му беше казал какво смята да прави по-нататък и Силк пак беше одобрил.

— Един японец по-малко — голяма работа — беше рекъл Фрост.

Стана и отиде до вратата, която водеше към вилата. Повиши глас и извика:

— Сука! Ей, Сука.

Остави вратата отворена, върна се до бюрото и седна.

След известно време Сука се появи на прага.

— Искам да отидеш до пристанището веднага — каза Фрост. — Когато проверявах имението, открих, че вратата към пристанището е отворена. Забравих да я затворя. Трябва да стоя до телефона. Би ли отишъл да я затвориш?

Сука кимна.

Фрост стана и натисна бутона, с който се неутрализираше оградата.

— Токът е изключен — рече той, като се опитваше гласът му да звучи спокойно. — Тръгвай.

Сука кимна и се отдалечи бързо.

Фрост си даваше сметка, че сърцето му бие лудешки. Никога не беше убивал човек, но какво значеше един японец по-малко?

Пое си дълбоко дъх и натисна червения бутон, с който се пускаше токът по оградата. В момента, в който Сука докоснеше вратата, щеше да бъде мъртъв.

ГЛАВА СЕДМА

Точно в 14.00 Джек Марвин влезе в стаята на охраната.

— Здравсти, Майк! Нещо особено?

От дългото чакане Фрост беше изнервен. Сука не се беше върнал, което означаваше, че е мъртъв.

Това беше единственото, което можеше да направи, беше си казал Фрост. След като трябваше Сука да е изкупителната жертва, щеше да е прекалено опасно да го остави да живее. На моменти му се искаше да отиде до пристанището, но ако Амандо дойдеше в стаята и откриеше, че го няма, това щеше да хвърли съмнение върху историята, която смяташе да поддържа.

Смяташе да каже на Гранди, че веднага е заподозрял Сука и че е взел предпазни мерки, за да не може той да се измъкне от имението. Беше наредил на пазачите да не пускат никого да излиза и беше пуснал тока по оградата. Очевидно Сука беше изпаднал в паника и беше решил да избяга с една от лодките, забравяйки, че оградата е с електричество, и така е загинал. Щеше да се наложи да извикат полицията, но Фрост чувстваше, че ще може да се справи с тях. Смъртта на Сука щеше да бъде представена като нещастен случай.

Марвин беше човекът, който трябваше да намери тялото.

— Нищо — отвърна Фрост, — но съм дяволски гладен. Ти яде ли?

Марвин се усмихна.

— Ядох хотдог и сладолед с хлапето. Защо не каза на Сука да ти донесе нещо?

— Реших да изчакам да се върнеш. Бъди така добър да му кажеш да приготви нещо набързо.

— Добре.

Бяха изминали повече от десет минути, когато Марвин се втурна в стаята на охраната. Изглеждаше разтревожен.

— Няма и следа от него. Проверих в къщичката му. — Втренчено се вгледа във Фрост. — Мислиш ли, че може да е избягал?

— Не би могъл — отвърна неспокойно Фрост. — Някъде из имението е. Потърси го, Джек. Трябва да стоя при телефона. Внимавай! Оградата е с електричество. Не я докосвай.

— О'кей — отвърна Марвин и бързо излезе.

Фрост отиде до хладилника и извади кутия бира. Изпи я бавно. След няколко минути Марвин щеше да намери тялото на Сука. Допи бирата, запали цигара, после отиде до вратата и погледна към пътеката, която водеше към пристанището. Минутите течаха, после видя Марвин да се задава по пътеката. Паниката върху лицето му накара сърцето на Фрост да заби лудо. Значи Сука беше мъртъв! Фрост усети как по гърба му премина ледена тръпка. Беше убил човек!

Марвин викаше нещо, докато тичаше, но Фрост не успя да чуе какво.

— Какво става, по дяволите? — възкликна той и тръгна да пресрещне Марвин.

— Избягал е! — избърбори Марвин, спирайки. — Вратата към пристанището е отворена и моторницата я няма!

Фрост се почувства така, сякаш железен юмрук го беше ударил под сърцето. Стоеше неподвижен и по цялото му тяло преминаваха ледени тръпки, докато гледаше Марвин.

— Чуваш ли? — извика Марвин. — Избягал е!

Фрост направи усилие и се овладя.

— Не може да бъде!

— Вратата е отворена и моторницата я няма! — повтори Марвин.

За да спечели време да помисли, Фрост мина покрай него и затича към пристанището.

Мозъкът му работеше светкавично, докато тичаше натам. Дали Сука го беше чул, като казваше на Амандо и на Марвин, че той (Сука) е вътрешният човек и, след като беше видял вратата на пристанището отворена, беше решил да офейка? Не можеше да има друго обяснение. Факт беше, че е избягал! Фрост усети внезапно облекчение. Не беше извършил убийство! Но на свобода Сука можеше да бъде опасен. Трябваше да съобщи на Силк!

Стигна до пристанището и видя колко лесно можеше човек да отиде до лодките, без да докосва вратата или оградата.

Все още стоеше там и трескаво мислеше, когато Марвин се присъедини към него.

— Изключих тока — каза Марвин и затвори вратата. — Как, по дяволите, е успял да отвори вратата, без да бъде убит?

— Предполагам, че трябва да ни е подслушвал, докато разговаряхме — отвърна Фрост. — Като глупак включих напрежението чак когато ти отиде да се преоблечеш. Трябва да е избягал през тези няколко минути. Изобщо не помислих да го проверя, след като ти излезе. Заклучих се вътре и толкова.

Марвин го погледна с безпокойство.

— Гранди страшно ще се зарадва на това, Майк. Трябваше да включиш напрежението, докато разговаряхме.

— И на теб ще ти се зарадва — извика Фрост. — Трябваше да си тук, вместо да си с детето си на лунапарк.

— О, хайде, Майк. Ти си шефът. Ти ми каза да вървя.

— О'кей, о'кей. В края на краищата какво значение има? И двамата ще си загубим работата.

— Предполагам. Виж какво, Майк, имам приятели в полицейското управление. Какво ще кажеш да помоля Лепски да хване Сука? Мога да му обясня, че липсват някакви ценности и...

— Няма как — отрязва Фрост. — Няма да предприемаме нищо, преди да пристигне Гранди. Както и да е, сега със сигурност знаем, че Сука е вътрешният човек. Смятам да си потърся нещо за ядене. Какво ще речеш да отидеш до къщичката му и да видиш дали си е взел дрехи?

— Добре.

Фрост остави Марвин и забърза обратно към стаята на охраната. Заклучи вратата, която водеше към вилата, и грабна телефонната слушалка. Набра номера на „Асо Пика“.

Обади се Ъмни.

— Сука е избягал с моторницата — каза бързо Фрост. — На кърмата на лодката има голямо С. Намерете го и се разправете с него.

— Ще го направим — отвърна Ъмни и затвори.

Тогава Фрост се качи до стаята на Амандо, отвори вратата и влезе. Амандо лежеше в леглото, лицето му беше пепеляво. Отвори очи и погледна безизразно Фрост.

— Много съм болен — измърмори той. — Сърцето ми... Извикайте лекар.

Фрост се вгледа в него. Преструваше ли се? Реши, че не е така, но едва ли можеше да му пука по-малко за Амандо.

— Когато пристигне Гранди, ще ти трябва нещо повече от лекар — отвърна той и излезе от стаята.

Намери в хладилника в кухнята малко студено месо и си направи два сандвича, после се върна в стаята на охраната.

Докато ядеше втория сандвич, Марвин се върна.

— Дъртия Смрадливец е зле — рече Фрост. — Имал е сърдечен пристъп.

— Да върви по дяволите — отвърна Марвин. — Виж какво намерих в къщата на Сука. — Сложи малка кутийка на бюрото. Чудесен микрофон за подслушване.

Фрост отвори кутийката и погледна черното копче. Микрофонът беше достатъчно мощен, за да запише разговор от доста голямо разстояние. Погледна празното гнездо, което му подсказа, че е имало и втори микрофон.

— Ето как е чул разговора ни — рече Марвин. — Хващам се на бас, че вторият микрофон е някъде тук.

Фрост грабна телефона и го откачи. Вторият микрофон беше поставен в основата му. Завъртя се към Марвин.

— В къщата му имаше ли касетофон?

— Да, но нямаше касета. Проверих.

Фрост махна микрофона и го прибра при другия. Осъзна мигновено опасността на това откритие.

— Още едно доказателство за Гранди — каза той, като се опита гласът му да звучи както обикновено.

— Ей, Майк! — Марвин сочеше към стойката за оръжията. — Липсва един 38-калибров!

Фрост погледна натам. Трябваше да има четири 38-калиброви полицейски специални пистолета, закачени на поставката: бяха обаче само три.

— Как, по дяволите, го е взел?

— Когато ти проверяваше имението, а аз се качих горе при Амандо — отвърна Марвин. — И двамата трябваше да забележим, че липсва.

— О'кей, о'кей — рече Фрост. — Няма защо да съобщаваме за всичко това на Гранди. Какво ще кажеш да отидеш горе и да хвърлиш

един поглед на Амандо. Ако наистина е зле, извикай линейка, така че да го изпратим в болница, преди Гранди да е пристигнал. Ще го уредиш, напи?

Остави Марвин и бързо се запъти към къщичката си. Провери телефона си, за да се увери, че няма микрофон, и след това се обади в „Асо Пика“. Този път попадна на Силк.

Обясни му бързо ситуацията и после продължи:

— Ако Сука е записал всичко на касета, то той има доказателства, че аз съм го натопил като вътрешния човек, а което е още по-опасно, че съм му казал, че вратата към пристанището е отворена и да отиде да я затвори. Ако се добере до Гранди, ще загазя. Ще чака на летището пристигането на Гранди. Трябва да се справите с него, преди Гранди да пристигне. Внимавайте! Въръжен е!

— До десет минути ще обсадим летището — отвърна Силк. — Кога пристига Гранди?

— Около 15.00 От Ню Йорк.

— Спокойно, Майк — рече тихо Силк. — Всичко е наред. Не забравяй, че държим Гранди в ръцете си.

— Да, но искам да бъда въвн от подозрение. Как е момичето?

— Няма проблеми. Дадох ѝ наркотик и витае някъде из облаците — и Силк затвори.

Фрост изтри изпотените си ръце в панталона си, после се върна в стаята на охраната, където завари Марвин на телефона да поръчва линейка.

— Изглежда така, сякаш ще хвърли топа — каза Марвин, след като затвори.

— Едно главоболие по-малко. — Фрост вдигна телефона и предупреди пазача при входа да пусне линейката.

— Господи — възкликна пазачът. — Май че наистина имате неприятности там!

— Кажи го на мистър Гранди, когато пристигне. Ще му хареса да ти чуе гласчето — изръмжа Фрост и затвори.

Линейката, която беше отнесла Амандо към Перъдайс Клиник, бе тръгнала преди не повече от десет минути, когато Фрост чу бръмченето на приближаващ се хеликоптер. Хеликоптерът направи кръг над имението и после леко кацна върху голямата поляна.

— Ето го и него — рече Фрост, докато двамата с Марвин излизаха забързано от стаята на охраната. — Суматохата започва!

Докато Гранди слизаше от хеликоптера, Фрост забърза през поляната да го посрещне.

Гранди спря да каже нещо на пилота, после тръгна с широки крачки напред. Лицето му приличаше на каменна маска, очите му светеха заплашително.

— Къде е Амандо? — излая той, когато Фрост спря пред него.

— Получи сърдечен пристъп, сър. Линейката току-що го откара в Перъдайс Клиник.

Гранди се втренчи във Фрост.

— Значи има късмет — изръмжа той. — След десет минути ела в кабинета ми. — Мина покрай Фрост, без да обърне внимание на Марвин, и закрачи към вилата.

— Стой наоколо, Джек — каза Фрост. Затича се към къщичката си, затвори се, грабна телефона и набра „Асо Пика“.

Обади се Силк.

— Хванахте ли Сука? — попита Фрост тихо и бързо.

— Няма и следа от копелето — отвърна Силк. — Нито пък от Гранди.

— Той пристигна. Сигурно е летял до Маями, откъдето е взел хеликоптер. Дойде преди минута.

— Тогава Сука не би могъл да се е срещнал с него. Продължаваме да го търсим.

— Намерете го и го обезвредете — рече Фрост и затвори.

Възвърна хладнокръвието си и тръгна към вилата. Влезе и спря в голямото фоайе да чака.

Пет минути по-късно Гранди отвори вратата на кабинета си.

— О'кей, Фрост, да започваме — каза той, отиде до бюрото си и седна.

Макар че сърцето му биеше лудо, Фрост действаше спокойно. Издърпа един стол и седна с лице към Гранди.

— Предупредих ви, сър, че има начин да бъде отвлечена дъщеря ви, ако някой вътрешен човек организира отвличането. Вътрешният човек е японецът... Сука. Всички следи сочат към него. — Фрост обясни, че Амандо и Марвин са били упоени, че той самият е бил

затворник в къщата си заради кучетата и как Марвин е открил, че Сука се е измъкнал с една от лодките.

— О'кей, приемам — прекъсна го рязко Гранди. — Какво стана по-нататък?

— Предполагам, че на Сука му е било платено добре.

Неутрализирал е оградата и похитителите са влезли, хванали са мис Гранди и са я отвели със собствената си лодка. В 7.45 излязох от къщата си, намерих Марвин упоен, извиках Сука, който откри, че и Амандо е бил упоен. Тогава проверих имението и открих вратата към пристанището отворена. Веднага заподозрях Сука и споделих с Марвин и Амандо подозренията си. Сука е поставил микрофон. — Фрост спря, за да извади кутийката с двата микрофона. Сложи я на бюрото. — Подслушал е разговора ми с Амандо и с Марвин, паникьосал се е и е избягал. Едва след разговора с Амандо и с Марвин пуснах напрежението по оградата и предупредих пазача да не позволява на никого да влиза или да излиза. Грешката ми, сър, е, че не пуснах веднага електричеството по оградата, но не се сетих, че стаята на охраната може да бъде подслушвана.

Гранди вдигна поглед и се втренчи във Фрост.

— По-късно ще говорим за това, кой е сгрешил и кой не е — каза той. — Дъщеря ми е била отвлечена. Какво да правим?

— Имаме две възможности — отвърна Фрост, който започваше да се успокоява. Помисли си, че ако Силк успееше да открие Сука и да го обезвреди, големият проблем щеше да бъде решен. Поне Гранди беше приел, че Сука е вътрешният човек. — Зависи от вас. Първата възможност е да уведоим полицията, че мис Гранди е била отвлечена. Похитителите предупредиха да не го правим, но можем и да не ги послушаме, стига полицията да не предприема нищо.

Гранди направи нетърпелив жест.

— Без полицията. Каква е другата възможност?

— Ще чакаме съобщението за откупа, сър. Похитителят каза, че ще се обади утре в осем сутринта. Ако уведоим полицията, те могат да подслушат телефона ни и да се опитат да разберат откъде се обажда похитителят, а това вероятно ще е от уличен автомат, но цялата работа ще бъде опасна.

Гранди кимна.

— Ще чакаме съобщението за откупа. Никаква полиция.

— Да, сър. — Пауза, после Фрост продължи: — Разпоредих се персоналът да си вземе свободен ден, но утре хората ще дойдат, както обикновено. Ако има нещо, което ние с Марвин можем да направим за вас, сър, само трябва да ни кажете.

— Ще отседна в Спениш Бей хотел — отвърна Гранди. Утре в седем ще съм тук. Искам ти да приемеш съобщението за откупа и да се погрижиш за това, Фрост. — Изправи се и погледна замислено Фрост. — Смяташ ли, че ще си я получа обратно?

— Да, сър, стига да се съобразявате с изискванията на похитителите. От опит знам, че след като откупът бъде платен, ще ви я върнат.

— Разчитам на опита ти — рече Гранди, после излезе, напусна вилата, прекоси поляната, качи се в хеликоптера и излетя.

Фрост грабна слушалката и отново набра „Асо Пика“.

— Дотук всичко е наред — съобщи той, когато Силк вдигна телефона. — Гранди отсяда в Спениш Бей. Дръжте го под око, в случай че Сука се появи там.

— Казах ти го, нали? — отвърна Силк. — Държим този тип в ръцете си. Не се притеснявай за японеца. Аз ще се погрижа за него.

Фрост затвори телефона. Почувства нужда да пийне. С Гранди нещата бяха минали леко. Пое си дълбоко въздух. Стига Силк да откриеше Сука и да го обезвредеше, нямаше да има никакви проблеми. Погледна часовника си. Беше 16.15. Отиде до голямото барче и си сипа голямо уиски. Чувстваше, че си го е заслужил. Изпи го на един дъх, излезе от кабинета и отиде в стаята на охраната, където Марвин крачеше напред-назад.

— Как мина? — попита той.

— Дотук нямаше проблеми — отвърна Фрост. — Утре ще получим съобщението за откупа. Той се владее учудващо добре. Мислех, че няма да ми се размине, но предполагам, че просто иска да си получи дъщерята обратно.

Марвин си отдъхна.

— Че кой ли би искал да си получи такава кучка обратно?

— Това си е негов избор. Виж, Джек, до утре нямаме какво да вършим. Смятам да си потърся някоя мацка. Чувствам нужда да се поотпусна. Ти можеш да нравиш, каквото искаш: или стой тук, или иди пак да се видиш със сина си.

Марвин изглеждаше обезпокоен.

— Похитителите могат да се обадят отново.

— О, зарежи това, Джек! Върни се в шест утре сутринта. Нищо няма да се случи. Отивам да се преоблека.

Марвин се усмихна.

— Ти си шефът. Мисля, че и аз ще се преоблека.

— Ти вземи Т.Р.-а. Аз ще взема ламборджинито. Ще ми се да покарам оная грамада.

Четиридесет минути по-късно Фрост спря на празния паркинг пред „Асо Пика“. В този час ресторантът и барът бяха пуссти. Намери Силк и Гоубъл да играят на джин в стаята над плувния басейн. В момента, в който Фрост влезе, двамата мъже захвърлиха картите си.

— Какво нравиш тук, Майк? — попита Силк.

— Няма да предприемаме нищо, преди вие да предадете съобщението за откупа — отвърна Фрост и седна до масата. — Как е Джина?

— Чудесно. В момента Рос и прави компания. — Силк се ухили със злобната си усмивчица. — Вероятно се чукат.

— Тя е ентузиастка. Какво става със Сука?

Силк вдигна рамене.

— Не знам. Изчезнал е. Предполагам, че се е изплашил до смърт и е избягал. Държим Спениш Бей под око, а и Марша е там. Забрави за Сука. Няма защо да се притесняваме за този тип.

Фрост обаче се безпокоеше.

— Ако се добере до Гранди с касетата, мога да си имам големи неприятности.

— Как реагира Гранди?

— Учуди ме. Мислех, че ще му гръмнат бушоните, но вероятно всичко, което го интересува, е да си върне дъщерята. Каза, че иска аз да се споразумея с вас.

Силк кимна.

— Чудесно. Щом е така, когато се обадя утре, ще кажа, че искам някой да дойде при Трий Скуеър мотел, за да вземе съобщението за откупа... И това ще си ти. — Погледна Фрост. — Гранди е хитър. Ами ченгетата?

— Посъветвах го да уведоми ченгетата, но той отхвърли тази идея. Никакви ченгета.

— Става, както го искаме — рече Силк.

— Да. — Фрост се изправи. — Ще разменя две думи с Джина. В стаята на Марша ли е?

— Точно така — отвърна Гоубъл и вдигна картите си. — Чукни два пъти, преди да влезеш. — Подсмихна се. — Рос е с нея от три часа, но може още да продължават.

Фрост тръгна по коридора към стаята на Марша, спря пред вратата, послуша се, не чу нищо и почука. Изчака, почука още веднъж, изчака, после се намръщи и почувства как го обзе внезапно безпокойство. Отвори вратата и влезе. Тъмни, лежеше гол върху голямото легло. От една рана в челото му течеше кръв. Фрост огледа стаята, после бързо отиде до банята и надникна. В стаята нямаше никой, освен него и Тъмни, който вече идваше в съзнание.

Нито следа от Джина.

* * *

Фрост, Силк и Гоубъл се скупчиха около Тъмни, който седна на ръба на леглото, като се държеше за главата.

— Чукахме се — едва-едва продума Тъмни, — после тя сякаш от нищото измъкна пистолет и той гръмна по мен. Нямах никакъв шанс.

Пистолет!

Значи Джина беше взела 38-калибровия от стойката за оръжията, а не Сука, помисли си Фрост.

— Избягала е, говедо такова! — озъби се Силк.

Тъмни простена.

— Слушай! — Силк удари с юмрук по рамото на Тъмни. — Кога стана това?

— Започнахме да го правим веднага, щом дойдох... Някъде към два часа.

— Цели три часа! Би могла да е вече къде ли не! — Силк се извърна към Гоубъл — Провери колите!

Гоубъл излезе от стаята тичешком.

Фрост отстъпи назад, като гледаше Силк, който започна да крачи из стаята. Спря и се взря във Фрост.

— Ти ми каза, че тя иска да бъде отвлечена! — рече той. — Не ми каза...

— О, млъкни... — излая Фрост. — Как се е измъкнала, без никой да я види?

— В края на коридора има изход, който води към паркинга. Оттам я доведохме.

Фрост отиде до шкафовете, заотваря вратите им, затръшна ги обратно, после се обърна към Силк.

— Взела си е куфара.

Гоубъл се втурна в стаята.

— Моята кола я няма!

Ъмни се изправи неуверено на крака и се запъти към банята.

— Къде би могла да отиде? — запита Силк, като отправи към Фрост свиреп поглед.

— Откъде, по дяволите, мога да знам? Сигурен съм обаче, че няма да се върне във вила „Орхидея“. Отишла е да се весели.

Силк се обърна към Гоубъл.

— Предай съобщението, Митч. Накарай всичките ни хора да работят върху това.

Когато Гоубъл излезе, Силк се приближи до Фрост.

— Сигурен ли си, че няма да отиде в къщата на Гранди?

— Сигурен съм. Точно затова искаше да бъде отвлечена.

— Тогаво операцията продължава — отвърна Силк. — Гранди няма как да разбере, че тя е офейкала. Докато тя стои настрана от него, той ще си мисли, че е при нас.

Фрост се замисли, после кимна.

— Да. Значи продължаваме според плана?

Ъмни излезе от банята и започна да се облича. Продължаваше да стене тихо, но нито Силк, нито Фрост му обърнаха някакво внимание.

— Какъв шанс имаме да я намерим? — попита Фрост.

— Имам връзки. Митч ще уведоми хората. Ако все още е някъде наоколо, ще я открием.

— Чакай малко. Наистина ли трябва да я открием? Не е ли по-добре да я оставим на свобода?

Силк се замисли, после се подсмихна.

— Може, но трябва да знаем, ако е наоколо. Ако е заминала за Маями или за някое друго място, нямаме проблеми.

— Ако не я върнем на Гранди, той ще вдигне пушилка — каза неспокойно Фрост.

— Как ще стане тая работа, освен ако не иска да влезе в пандиза за петнадесет години? Ще действваме според плана. Ще мине.

Ъмни се обади:

— Тя не е наред с главата и има пистолет.

— Че на кой му пука? — излая Силк. — Стига да не се появява наоколо.

Но обученият да мисли като полицаи Фрост усети, че могат да имат неприятности.

— Тя е непредвидима. Ъмни е прав. В нея има нещо... Тя познава и трима ни. Ако Гранди се добере до нея, може да проговори.

— Само че Гранди няма да се добере до нея — отвърна Силк. — Продължаваме. Ще мине, както трябва.

— Хайде да започваме — предложи Фрост. — Защо да чакаме до утре? Дайте ми съобщението за откупа сега. Колкото по-дълго чакаме, толкова повече се увеличава рискът, ако Джина бъде хваната или от вашите хора, или от Гранди, да си имаме неприятности. — Помисли за миг, после продължи: — Ще кажа на Гранди, че съм искал малко да променя обстановката, докато чакам съобщението за откупа. Взел съм колата и съм отишъл до плажа. След като съм поплувал, намерил съм съобщението за откупа в колата. Как ви се струва това?

Гоубъл влезе.

— Съобщението е предадено. Ако колата е някъде наоколо, ще бъде намерена.

— Майк иска да ускорим нещата — рече Силк. — Измислил е нещо. — Погледна Фрост и продължи: — Кажи му.

Фрост повтори онова, което беше казал на Силк. След като помисли, Гоубъл кимна:

— Да. Защо не? Колкото повече чакаме, толкова по-голям става рискът.

Двадесет минути по-късно Фрост караше към Спениш Бей хотел със съобщението за откупа. Часът беше 18.15. Спря пред хотела. Като видя ламборджинито, униформеният негр се спусна по стълбите и отвори вратата.

— Паркирай я — нареди му Фрост, влезе във фойето на хотела и се насочи към рецепцията. — Мистър Гранди — каза той на

приветливия служител, който го изгледа с леко повдигнати вежди.

— Името ви, сър?

— Майк Фрост.

Служителят влезе в офиса. След кратко забавяне той излезе и кимна на Фрост.

— Апартамент 67, мистър Фрост. Вземете асансьора до осмия етаж и свийте вляво, като излезете от него. Ще видите точно срещу вас апартамент 67.

Докато се качваше с асансьора, Фрост се запита как ли щеше да реагира Гранди на съобщението за откупа. Чувстваше се доста неспокоен, но си припомни, че с малко късмет след месец щеше да притежава пет милиона долара.

Вратите на асансьора се отвориха и той излезе в широк коридор, застлан с дебел килим. Право насреща си видя врата, на която със сребърни цифри беше означено 67. Прекоси коридора и почука. Зачака.

След известно забавяне вратата се отвори и Гранди го изгледа въпросително.

— Какво искаш? — излая той. Нещо случило ли се е?

— Да, сър. Мисля, че получих съобщението за откупа.

Очите на Гранди се присвиха. Отстъпи назад, направи знак на Фрост да влезе, после прекоси голямата дневна и седна зад отрупано с документи бюро. Махна на Фрост към един стол.

— Разказвай.

— Тъй като нямаше какво да се случи до утре сутринта, сър — започна Фрост, — отидох на плажа. Прекарах там един час. Когато се върнах при колата, намерих този илик, адресиран до вас, на шофьорската седалка.

Приведе се напред и сложи плика, който му беше дал Силк, на бюрото.

Гранди му хвърли поглед, после вдигна очи към Фрост.

— Слез долу в бара и чакай — рече той. — Ще те извикам, когато ми потрябваш.

— Да, сър.

Фрост се изправи и тръгна към вратата. Когато той излезе от апартамента; Гранди взе плика. В момента, в който Фрост затваряше вратата, Гранди разряза плика с нож за хартия.

В бара Фрост си поръча уиски с лед и се настани на една отдалечена маса. В бара имаше много малко хора, но никой не счете за нужно да го удостои с повече от един бегъл поглед.

Зачака и докато чакаше, започна да мисли за Джина и да се чуди къде ли можеше да е тя. Беше сигурен, че ще се крие. Така че какво значение имаше къде беше отишла?

Гранди щеше да подпише документа, с който щеше да прехвърли тридесет милиона на сметката на Силк, после четиримата щяха да се чупят, а Гранди можеше да си търси Джина.

Все още мислеше какво щеше да прави, щом веднъж сложеше ръка на парите, когато барманът се приближи до него.

— Мистър Гранди ви вика, сър.

Фрост стана, вдигна рамене и тръгна към асансьора. Това беше! — рече си Фрост. Едва ли щеше да чуе от Гранди нещо за откупа, но той щеше да даде знак, че ще плати, а това беше всичко, което Фрост искаше да знае.

Почука на вратата на апартамент 67 и чу Гранди да вика:

— Влизай.

Завари Гранди до бюрото с голяма пура между дебелиите пръсти. Лицето му беше безизразно.

— Трябва да поговорим, Фрост — каза Гранди. — Седни.

— Да, сър.

Фрост седна неспокойно на един стол срещу бюрото на Гранди.

Гранди отвори едно от чекмеджетата на бюрото и извади от него касетка. Вдигна я, така че Фрост да може да я види.

— Знаеш ли какво е това. Фрост?

Фрост усети как сърцето му подскочи. Значи Сука някак си беше стигнал до Гранди. С безизразно лице, като си повтаряше, че Гранди не може да направи нищо, освен ако не искаше да влезе в пандиза за укриване на данъци, той отвърна:

— Да, сър. Знам какво е.

— Сука ме посрещна на летището в Маями — каза Гранди и се усмихна. Приличаше на свиреп и гладен вълк. — Колко ти платиха, за да станеш вътрешният им човек, Фрост?

— Да не си губим времето, Гранди — изръмжа Фрост с полицейския си глас. — Подпиши документа и ми го дай. Трябва да го направиш, освен ако искаш да не видиш повече дъщеря си или ако

умираш от желание да прекараш петнадесет години в някой италиански затвор.

Гранди вдигна документа, който лежеше на бюрото му, и го разгледа.

— Дори не е сполучлив опит — рече той. — Не си въобразявам, че сам си измислил отвлечането. Не ме интересуват съдружниците ти. Смятам да преговарям с теб. Заедно с писмото за откупа получих, както знаеш, образците за прехвърляния в швейцарска банка. Прехвърлянията са незаконни, тъй като законът в Италия забранява изнасянето на пари зад граница, но онова, което съдружниците ти не са взели предвид, е, че изнасянето на пари от Италия е незаконно само за широката маса. — Гранди погледна Фрост. — Аз не съм широката маса. За да получат тези фотокопия, твоите съдружници сигурно са подкупили главния ми счетоводител. Джузепе Веци, който се грижеше за прехвърлянията. Сигурно си се запитал защо се наложи да чакаш цял час, преди да те извикам. Нека ти кажа: поръчах Веци да бъде убит. Няма човек, който да ме е предал и да е останал жив!

Докато наблюдаваше безмилостното свирепо лице на Гранди, Фрост осъзна, че той не блъфира.

— Дори Веци да бъде премахнат — отвърна той, — това пак няма да те отърве от пандиза.

— Ама че дребна душица! — изсмя са Гранди. — В Италия има само един човек, който може да ми създаде неприятности, и това е моят близък приятел министърът на финансите. Да предположим, че съдружниците ти са достатъчно глупави да изпратят копия от прехвърлянията на данъчните служби. Те ще ги препратят на министъра на финансите, който ще ги потули. Той е толкова вътре, колкото съм и аз. Всъщност, малкия, през последните три години му позволявах да прехвърля част от парите си по моята сметка. Твоите съдружници са толкова зле информирани за обстановката в Италия, та не знаят, че в Италия е възможно всичко, стига човек да има достатъчно власт. — Приведе се напред, опирайки пръст във Фрост. — А аз имам страшно много власт!

— Ако искаш да си върнеш дъщерята, ще подпишеш този документ! — озъби се Фрост. — Не ме интересуват машинациите ти. Просто го подпиши!

Гранди го изгледа, после придърпа документа към себе си и подписа с размах.

— Щом това е всичко, което искаш. Кога ще си получи дъщерята обратно?

— Веднага щом парите бъдат приведени в Цюрих — отвърна Фрост. Това бе момент на триумф. Грабна документа.

Гранди поклати глава.

— Няма да стане. Дотогава тя ще е умряла от старост.

Усещайки, че го правят на глупак, Фрост погледна кръвнишки Гранди.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Твоите приятелчета не са си свършили добре работата — отвърна Гранди. — Сметката в Лугано принадлежи освен на мен и на трима мои приятели, единият от които е министърът на финансите, за когото току-що ги споменах. Никой от нас не може да тегли пари, без да подпишат и останалите трима. Мога да ти кажа имената им, но бъди сигурен, че няма да подпишат. — Той вдигна рамене по италиански маниер. — За съжаление те не се интересуват от дъщеря ми.

Фрост хвърли документа обратно на бюрото.

— Ако искаш да видиш Джина, по-добре убеди приятелите си да подпишат!

— Само ще си изгубя времето, ако опитам. Те, разбира се, не оценяват дъщеря ми на двадесет милиона долара. — Гранди се приведе напред и пусна вълчата си усмивка. — Хайде да подходим към тая работа от друг ъгъл.

— Колко ще платиш, за да си получиш дъщерята? — запита Фрост, като си даде сметка, че ръцете му бяха мокри от пот.

— О! Това е хубав въпрос. — Гранди дръпна от пурата си и издиша миризливия дим. — Значи се разбрахме, че откупът не трябва да бъде двадесет милиона?

Фрост се поколеба.

— Това е нещо, което трябва да обсъдя със съдружниците си — отвърна. — Направи ми предложение и ние ще го обсъдим.

— Поумняваш, малкия — рече Гранди. — Ето предложението ми. Ще доведете Джина тук до четири часа. — Когато я върнете, няма да ви преследвам по съдебен ред — нито теб, нито съдружниците ти. Това е предложението ми.

— Колко пари? — запита Фрост.

Гранди поклати глава.

— Няма да има пари. Върнете ми я жива и здрава и ще забравя, че ти и глупавите ти приятелчета съществувате.

Фрост се насили да се изсмее, но дори и на самия него му прозвуча фалшиво.

— Няма да стане. — Предприели сме всичко това за пари. Какво ще кажеш за пет милиона? За теб тя струва пет милиона. Какво ще кажеш?

— Няма да има пари и ще ти кажа защо. — Той издърпа едно чекмедже и извади две касетки. — Вземи това. В мен са оригиналите, но искам да ги вземеш, за да разберете с тъпите ти приятелчета колко глупаво сте планирали цялата работа. — Дръпна от пурата си и продължи: — Когато наех вила „Орхидея“, взех предпазни мерки. Сега ще ти разкажа за Сука. Той беше таен агент и експерт в електрониката, който работеше за полицията в Токио. Аз го купих. Възложих му задачата да организира сигурността на вилата. Освен другите съоръжения за сигурност той инсталира и микрофони, които непрекъснато записваха телефонните разговори. Всяко обаждане от и във вилата биваше записвано. Копията на тези записи, които ти давам, разкриват цялата история. Знам за Марша Гулден, проститутката, която живее в този хотел. Знам, че ти си имал връзка с нея и че Амандо я посещава. Очевидно тя е дала сънотворното на Амандо, когато той се е срещнал с нея, докато ти си дал сънотворното на Марвин. Знам, че си казал на съдружниците си да убият Сука. Ще можеш да бъдеш идентифициран по гласа и ако дам записите на полицията, те ще те подведат под отговорност без проблеми. Освен това знам, че си чукал дъщеря ми. Стаята ѝ винаги е била подслушвана. Дъщеря ми е душевноболна, но тя все пак е моя дъщеря и смятам да си я получа обратно! Върни ми я до четири часа и аз няма да предприемам нищо срещу вас. — Гранди загаси пурата си. — Вземи записите, поговори с приятелчетата си, но запомни... ако тя не бъде тук до десет часа тази вечер, ти ще прекараш двадесет години в пандиза.

Фрост се опита да каже нещо, но думите не идваха. Стана неуверено на крака.

— И още нещо, малкия — рече Гранди. — Може да ти се стори, че изходът е да ме убиеш. — Пусна вълчата си усмивка. — Не се

опитвай. Много добре ме пазят. — Наклони се напред, а лицето му беше възпъщение на гнева, когато изкрещя на Фрост: — Махай се от очите ми!

* * *

Четиримата мъже седяха около масата. Пред тях имаше касетофон. Слушаха как Фрост казва:

—_ Хванахте ли Сука?_

Гласът на Силк:

— *Няма и следа от копелето, нито пък от Гранди.*

Фрост изключи касетофона.

— Ще трябва да я намерим и да я върнем, Силк!

Силк потърка брадичката си, замисли се и после вдигна рамене.

— Изглеждаше добре. — Втренчи се с едното си искрящо око в Ъмни, който беше блед и придържаше с ръка ранената си глава. — Наистина се провали тоя път, Фрост. Трябвало е да проучиш нещата по-основно.

— Изобщо не трябваше да се захващаме с тая работа — излая Ъмни. — Казвахме ти, че няма начин, но ти не ни послуша!

— Млъкни! — извика Фрост. — Как да я намерим?

— Зарязала е колата ми на брега — рече Гоубъл. — Изпратих хора там. — Той стана, отиде до телефона и поръча разговор. Разговаря тихо две или три минути и затвори.

Другите го гледаха въпросително.

— Не е наемала лодка — каза. — Наоколо има около петнадесет малки хотелчета. Вероятно се е скрила в някое от тях и чака да се стъмни.

— Или нарочно е оставила там колата, за да ни заблуди, отишла е пеша до спирката на автобуса и сега вече е в Маями — рече Силк.

Фрост се изправи.

— Имаме по-малко от три часа, за да я намерим! Ти отиваш до пристанището. — Говореше на Гоубъл. — Ти — обърна се към Силк — ще се заемеш с автобусната спирка. Имаш описанието ѝ. Аз се връщам във вилата, за да претърся стаята ѝ. Може да открия нещо. — Спря до

вратата. На Ъмни нареди: — Стой до телефона. Ще се обаждам, за да следя развитието на нещата. — После се втурна навън.

Като караше малко под максимално разрешената скорост, той пристигна във вилата, когато часовникът на таблото на колата показваше 19.20. Давайки си сметка, че времето лети страшно бързо, се понесе нагоре по стълбите и влетя в стаята на Джина. Претърси трескаво всяко чекмедже и всеки шкаф, прерови малкото бюро до прозореца, но не откри нищо. Часът вече беше 20.00. Още два часа, за да я намерят!

Грабна телефона и се обади на Ъмни.

— Някакви новини?

— Лу току-що е проверил на автобусната спирка. Никой не я е виждал, а ние имаме добри връзки там. Най-голямата ни надежда е пристанището, Лу току-що тръгна натам.

В главата на Фрост блесна една идея. Спомни си какво му беше казала Джина: *Не ми пука за парите, искам да се измъкна и да си живея живота.*

— Има ли някъде наоколо колония на хипита?

— Че къде няма? Разбира се, събират се на Педлърс Крийк. Мислиш ли, че може да е там?

— Не знам. Къде е това?

— На около десет мили от града, по пътя за Кий Уест — отвърна Ъмни. — Там правят фестивалите на суинга.

— Как да стигна дотам?

— Тръгни на юг по магистралата. От дясната страна има мотел. Туин Оукс. Завий на първото отклонение след мотела вдясно и ще стигнеш до плажа. Мислиш ли, че е там?

— Откъде, по дяволите, мога да знам, смятам обаче да проверя — и Фрост затвори.

Качи се в ламборджинито и остана замислен доста време. После бързо подкара към Спениш Бей хотел.

След пет минути отново се изправи пред Гранди.

Сега Фрост приличаше на истинско ченге. Седна, лицето му беше твърдо и безизразно като това на Гранди.

— Водиш ли я? — изля Гранди.

— Не. Смятам да бъда искрен с теб — отвърна Фрост. — Тя искаше да бъде отвлечена. О'кей, аз ѝ помогнах, но тя беше тази, която

неутрализира оградата. Тя отиде до пристанището с куфар и оттам съдружниците ми я поеха. Заведоха я в „Асо Пика“.

— Всичко това го знам — изръмжа Гранди. — Записано е!

— Онова, което не знаеш обаче, е, че си е легнала с един от съдружниците ми и докато са се сношавали, е стреляла по него с пистолет и е избягала. Опитваме се да я намерим. Слушай ме сега внимателно, Гранди, тя иска да умреш и има пистолет. Не ща да чувам нищо повече за тия лайна да я намерим до четири часа. Ще я открием, но ще са ни необходими повече от четири часа. Зависи от теб.

— Значи е избягала? — Гранди като че ли малко сви перките.

— Точно така. Взела е една от колите. Намерихме я на брега. Търсим. Не се е опитвала да наеме лодка. Проверяваме в хотелите Фрост направи пауза и после продължи: Колко е болна?

Гранди сви юмруци.

— Толкова, че трябваше да бъде изпратена в психиатрична клиника — отвърна той така, сякаш думите едва излизаха от устата му. — Не можех обаче да го позволя. Вместо това я затворих зад електрическа ограда. Амандо е специалист по душевни болести и трябваше да се грижи за нея. Седмичните му доклади показваха, че състоянието ѝ се влошава. В Рим беше взела голяма доза ЛСД. Това увреди мозъка ѝ. Амандо я описва като сексуална лунатичка. Ето какво е състоянието ѝ... Но хич не ми пука каква е станала. Тя ми е дъщеря и искам да си я върна! — Той погледна кръвнишки Фрост. — Ти си ѝ помогнал да избяга, така че доведи ми я обратно, иначе ще се погрижа за теб така, както се погрижих за Веци! Внимавай да не сгресиш, Фрост!

— Тя те мрази, Гранди. Исква да умреш. Има пистолет. Каза ми, че искаш да я чукаш. — Рече Фрост.

— Чух всички родени от болния ѝ мозък приказки на касетката отвърна Гранди. — Тя не знае какво говори. Дори да пукна утре, няма да получи и долар. Всичко е под попечителство. Направи пауза и насочи пръст към Фрост. — Намери ми я и я доведи. Направи го и ще ти платя пет милиона долара.

Фрост наостри уши. Приведе се напред.

— Наистина ли? Как ще ми ги платиш?

Гранди вдигна рамене.

— Както пожелаеш. Чрез която и да е банка... в брой. Искам да си я върна!

— Наистина ли ми правиш предложение или само ме правиш на глупак? — попита Фрост.

— Предложение е. Прекалено солиден човек съм, за да се отмятам от думата си. Доведи ми я и имаш думата ми, че ще ти платя пет милиона, но ако не я намериш, пак ти давам дума: смятай се за мъртъв!

Фрост стана.

— Ще я намеря. Може да ми отнеме време, но за пет милиона ще я намеря!

Излезе от хотела и дълго стоя пред ламборджинито. Около него бръмчаха гласове. На терасата на хотела оркестър свиреше суинг. По безоблачното небе плаваше жълтата голяма луна. Часът беше 21.05.

Пет милиона долара!

Прекалено солиден човек съм, за да се отмятам от думата си.

Фрост прие това.

Колелото беше направило пълен оборот. Сега трябваше да я намери.

Фрост остави ламборджинито под няколко мангови дървета и измина останалата част от пътя пеша.

Долавяше звуците на китари и песни, а когато се приближи, усети и миризмата на некъпани тела и марихуана, така че беше сигурен, че пред него е колонията на хипитата.

Имаше достатъчно прикрития и той се придвижваше предпазливо. Вече виждаше лагерните огънове и движещите се наоколо им фигури. Спря зад един храст и разгледа обстановката.

Трябва да имаше някъде около стотина младежи, които сновяха напред-назад, разговаряха, пееха, някои танцуваха сами с неуверени и резки движения и той предположи, че са дрогирани.

Може би, рече си той, Джина беше точно тук. Това място вероятно подхождаше на представата ѝ „да си живееш живота“, но как да я открие?

Премести се зад други храсти, които бяха по-близо до лагерните огънове. Изчака, като се взираше и я търсеше, но не можа да види наоколо нито едно момиче, което да прилича на Джина.

Трябваше ли да отиде при тая сган и да започне да задава въпроси? Реши, че няма да е безопасно. Те всички изглеждаха доста дрогирани и идеята да отиде сред тях не му се хареса особено.

Приклекна. Може би ако изчакаше достатъчно дълго...

Чака и гледа повече от час, но все така нямаше и помен от Джина. После, точно когато смяташе да се откаже, чу слабо шумолене зад себе си. Змия? Остана неподвижен, мускулите му бяха напрегнати, беше готов да отскочи встрани, но изчакваше.

— Стой, където си, човече — обади се един глас зад него, — или ще останеш без бърбреци.

Усети в гърба му да опира нож и си отдъхна.

От змиите го беше страх, но не и от мъж с нож.

— Не мърдай — рече той. — Не обичаме наоколо любопитковци, човече — каза гласът.

Фрост прецени, че говорещият е млад и самоуверен.

— Съжалявам — Фрост се постара гласът му да звучи покорно. — Вие изглежда, доста се забавлявате — и започна да действа. Дясната му ръка се плъзна назад и се стовари върху китката на младежа. Докато се обръщаше рязко, чу как момчето изкрещя от болка. Хвърли се върху гърчещата се фигура и притисна младежа към пясъка. Ръцете му се стегнаха около тънкия потящ се врат. На силната светлина на луната видя негърска прическа и черна блестяща кожа.

— Ще слушаш ли, синко? — каза той с коляно върху кръста на негъра.

— Да... да простена черният. Ще ме убиеш!

Фрост бързо се огледа. Видя автоматичния нож да блести на лунната светлина на около десет фута от тях. И изправи се и грабна ножа, преди негърът да успее да седне.

— Господи, човече! — простена той. — Не знаех, че си ченге. Честно, мислех си, че киризиш.

Фрост хвърли ножа надалеч в тъмните храсти.

Изгледа негъра. Той беше слаб, млад, с големи диви очи и проскубана брада само на брадичката. Беше облечен с карирана риза и джинси.

— Как се казваш, синко? — попита тихо Фрост.

— Бък. Кълна се, че нямах намерение да ти направя нищо лошо. Просто не обичаме наоколо да има любопитковци.

— Не съм ченге, Бък — рече Фрост и, след като се приближи бавно до негъра, се отпусна до него на пясъка. — Търся един човек.

— Продължавай да търсиш, човече — каза Бък. — Аз ще се чупя.

Фрост сграбчи тънката китка и нави ръкава на ризата. Не му беше необходимо да види следите от иглите, усещаше ги. Този момък се боцкаше.

Бък се опита да се освободи, но Фрост с лекота задържа китката му.

— Искаш ли да спечелиш сто долара? — попита Фрост.

Бък се напрегна.

— Да не се шегуващ, човече?

— Кога за последен път си би дозата?

Бък измърмори нещо и отново се опита да се освободи от хватката на Фрост.

— Слушай, Бък, искам да поразгледаш наоколо. Търся едно момиче с червена коса: тя е особена. Ако е тук, едва ли е от повече от три часа. Може дори да е идвала и да си е отишла. Ако я забележиш, не прави нищо, само ела и ми кажи. Ако я забележиш, ще получиш сто долара, ако не успееш — петдесет. Става ли?

— Момиче с червена коса?

— Точно така. Не можеш да я сбъркаш. Особено червено: не е боядисана, а естествена. На около двадесет години е, с хубаво тяло.

Когато Фрост пусна китката му, Бък се изправи.

— Значи стотачка, човече?

— Ъхъ. — Фрост извади портфейла си и показа на младежа стодоларова банкнота. — Твоя е, ако я намериш.

— Стой тук, човече. Не се отдалечавай.

— Тук ще съм и, Бък, ако я забележиш, не прави нищо. Само ела и ми кажи.

— Окей, човече.

Фрост видя младежа да се отдалечава бързо с олюляваща се походка по посока на лагерните огънове. Видя го да обикаля насам-натам. Някакво момиче се приближи до него, но Бък го отблъсна. Накрая се загуби сред дима и мрака.

Ами ако този черен младеж събереше няколко приятели и решише да го нападне? — помисли си Фрост. Беше показал на Бък

портфейла си.

Приведе се и тръгна назад, докато не стигна под прикритието на редица мангови дървета. Извади пистолета си от кобура, прилепи се към ствола на едно дърво и сигурен, че се е скрил, но така, че да може да вижда лагерните огньовете, зачака.

Чака доста дълго и точно когато си мислеше, че няма да види Бък отново, а стрелките на часовника му показваха 23.15, го забеляза да се връща бавно сам.

Бък спря до храста и се огледа неспокойно наоколо. Фрост виждаше как по черната му кожа се стича пот и лъщи на лунната светлина.

— О'кей, Бък — подвикна той тихо. — Тук съм.

Бък се затътри към него и спря, пъхтейки.

— Нали ще ми дадеш мангизите, човече? — простена той. — Ако не си бия дозата скоро, ще ми гръмнат бушоните.

— Откри ли я?

— Да, човече, но си е отишла. С Големия Чет е. Отвел я е в бърлогата си.

— Кой е Големия Чет?

— Човече, той е опасен. Той се занимава с наркотиците. Наистина е опасен!

— Къде е бърлогата му, Бък?

— В другия край на залива. Има къщичка там. Дай ми стотачката, човече!

— Как мога да съм сигурен, че наистина е тя, Бък. Може да е някое друго момиче.

— Говорих с приятелите си. Големия Чет е прибрал тая мацка на магистралата. Казвала се Джина. Имала червена коса.

Това задоволи Фрост.

— Как да стигна до къщата, Бък?

— Все надолу покрай плажа. На около половин миля е. Не можеш да не я забележиш.

— Мога ли да стигна дотам с кола?

— Да... Свий по първото отклонение на магистралата: ще те отведе право там.

Фрост му даде стотачката.

— Благодаря, човече — рече Бък, тръгна си и после спря: — Внимавай с Големия Чет. Не му казвай кой ти е дал информацията. — И той отпраши с лудешки тромав галоп.

Фрост се забърза към ламборджинито. Стигна до магистралата и сви на първото отклонение към плажа. Изгаси фаровете и мотора и се спусна по инерция надолу по тесния песъчлив път, докато отново не видя морето.

Остави колата и измина следващите сто ярда пеша. Вляво се виждаха лагерните огньове. Вдясно забеляза малка дървена къщичка, полускрита в сянката на палмите. През прозореца се процеждаше слабата светлина на газена лампа.

Извади пистолета си и запристъпва тихо по пясъка, докато не стигна до къщата.

Единствените звуци, които долавяше, бяха звънът на китарите и глъчката в далечината, както и плясъкът на разбиващите се в брега вълни.

Приведе се напред и надникна в осветената стая. Онова, което видя, го накара да замръзне.

Джина седеше гола в продънено кресло. Ръцете ѝ бяха отпуснати върху коленете. По ръцете и хълбоците ѝ имаше кървави петна. Очите бяха безизразни. Приличаше на ужасяваща восъчна кукла, но по неравномерното надигане и спадане на гърдите ѝ той разбра, че е жива.

Слабата газена лампа осветяваше едър мъж, проснат в смъртна поза в краката на Джина. Беше облечен в мръсна спортна риза и парцал и ви джинси.

От гърдите му се подаваше дръжката на нож.

ГЛАВА ОСМА

С пистолет в ръка Фрост влезе предпазливо в къщата.

От задушливата воня на мръсотия, тела и марихуана му се повдигна. Надвеси се над тялото. Предположи, че това беше Големия Чет: вече не беше опасен и беше мъртъв като повлечен от морето дървен труп.

Ножът беше забит с такава жестокост, че острието беше влязло докрай. Кървенето беше слабо, но по дръжката на ножа се виждаше кръв.

Тогава Фрост се обърна към Джина, която седеше неподвижно, големите ѝ очи бяха широко отворени и гледаха втренчено, гърдите ѝ се повдигаха, когато си поемаше въздух със спазми.

— Джина!

Никакъв отговор.

Той помахаше с ръка пред очите ѝ, но те продължиха да гледат втренчено. Докосна рамото ѝ... горещо и сухо.

Ама че дяволска ситуация, помисли си той и тренираният му полицейски мозък се съсредоточи върху незабавните действия. Какво да прави? Това беше убийство.

Заоглежда мръсотията наоколо. Върху купчина изпокъсани от разглеждане списания „Плейбой“ се мъдреше доста скапан телефон. Знаеше, че няма да може да се справи с тази ситуация сам.

Обади се в „Асо Пика“, Когато Ъмни вдигна телефона, Фрост каза:

— Намерих я, но наистина сме я загазили. Силк и Митч там ли са?

— Току-що дойдоха. Какво става?

— Аз съм в Педлърс Крийк. Искам тримата да дойдете тук бързо! — изстреля Фрост. — Донесете лопати. Трябва да погребем нещо!

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — попита Ъмни с паника в гласа.

— Ще видите! Хайде, тръгвайте. Нали знаете къде е Туин Оукс мотел?

— Да, но...

— Втората отбивка вляво по магистралата преди Туин Оукс, после към плажа. Чакам ви. Идвайте бързо и не забравяйте лопатите!
— Фрост затвори.

Отиде до Джина и я погледна. Ако не беше дишането, би могъл да я вземе за мъртва. Отново размаха ръка пред очите ѝ и отново никаква реакция.

Излезе от къщата и вдиша горещия влажен въздух, усещайки как по лицето му започва да се стича пот.

Докато стоеше и гледаше осветения от луната плаж, си помисли за онова, което му беше обещал Гранди. Пет милиона долара! Това беше нещо, за което Силк, Гоубъл и Ъмни не трябваше да научават. Ами ако тя умреше? Изглеждаше достатъчно зле и имаше такава вероятност. Малката ненормална кучка сигурно се беше дрогирала. Този едър мъртъв тъпанар сигурно ѝ беше дал ЛСД. Бяха ѝ избили чивиите и го беше убила.

Върна се в къщата, потърси наоколо, намери мръсен парцал и го намокри под тънката струйка на чешмата. Изтри кръвта от хълбоците и ръцете ѝ. Тя си остана като восъчна кукла. После отново се огледа и откри в ъгъла върху мръсното хлътнало легло дрехите ѝ: джинси, тениска, бикини и сандали.

Отиде до нея и я измъкна от креслото. Тя се отпусна върху него като напълнена с дървени стърготини кукла, на която ѝ изтича пълнежът. Някак си успя да ѝ обуе джинсите. Два пъти се изплъзваше от изпотените му ръце и падаше на пода. Два пъти, псувайки, той я изправяше и най-накрая дръпна ципа. Беше започнал вече да се притеснява до смърт. Тя продължаваше да прилича на восъчна кукла. Облече ѝ тениската, после я стовари отново в креслото.

Сега вече, погнусен от допира до нея и отвратен от вонята в къщата, той излезе навън.

Даваше си сметка, че си губи времето. Джина можеше да умре в ръцете му. Щеше да има усложнения. Ами ако Силк не дойдеше? Ако решеше, че не иска да се забърква в убийство? Ако откажеше да помогне да се погребее Големия Чет?

Фрост се замисли, върна се в къщата и се обади в Спениш Бей хотел. След по-малко от минута Гранди вдигна телефона.

— Имам сериозни неприятности — каза му Фрост. — Намерих я, но тя се е дрогирала до козирката с ЛСД. Изглежда зле... много зле.

— Можеш ли да я откараш в Перъдайс Клиник? — попита Гранди с леден глас. — Или може би аз да повикам линейка?

— Ще я откарам — отвърна Фрост. — Никаква линейка. Има и други неприятности.

— Ще се обадя в клиниката — рече Гранди — и ще те чакам там. — Затвори.

Фрост отново погледна Джина и пак размаха ръка пред очите ѝ. Никаква реакция. После чу шума от бързо приближаваща кола. Изтича навън в момента, в който колата спираше. Силк, Гоубъл и Ъмни излязоха.

— Какво става, по дяволите? — извика Силк, насочвайки се към Фрост.

— Виж сам.

Фрост въведе тримата мъже в къщата.

— Това заварих, когато дойдох — каза.

Тримата погледнаха към мъртвото тяло, после към Джина.

— Тя ли го е убила? — попита Ъмни с дрезгав глас.

— Кой друг? Дрогирана е. Може да умре в ръцете ни — каза Фрост. — Погребете това парче месо.

— Ако тя го е убила, ще хванем Гранди натясно — каза Силк. — Все още можем да получим двадесетте милиона долара.

— Но не и ако тя умре — отвърна Фрост. — Погребете този тъпанар!

Силк се замисли за доста дълго време, после се обърна към Ъмни и Гоубъл.

— Погребете го, но внимавайте да запомните мястото. Погребете го, както си е, и не пипайте ножа. Отпечатъците ѝ ще са на него. Действайте.

Докато Ъмни и Гоубъл извличаха мъртвото тяло навън, Силк се усмихна злобно на Фрост.

— Ще стане голяма сделка — рече той. — Гранди плаща двадесет милиона или ние изпяваме всичко на ченгетата. Този път не можем да загубим.

Фрост отиде до Джина, вдигна я сякаш беше пълна с дървени стърготини кукла и я понесе през горещия пясък и влажната жега към ламборджинито.

Силк тръгна след него.

— Стой настрана от това! — каза Фрост, докато слагаше отпуснатото тяло на Джина на седалката отпред. — Стой настрана! — Плъзна се в шофьорското място, включи мотора и, без повече да обръща внимание на Силк, подкара бързо по пясъчливия път към магистралата.

Отне му петнадесет минути бързо каране, за да стигне до Перъдайс Клиник. Спря пред входа за спешни случаи. Отне му по-малко от две минути, за да задвижи нещата. Гранди вече беше оказал натиск. Един лекар и една сестра чакаха и откараха безчувственото тяло на Джина.

Докато той стоеше до ламборджинито и се потеше във влажната жега, пристигна Гранди с ролса.

Фрост отиде да го посрещне.

— В спешното отделение е — каза. — Изглежда зле.

Гранди стоеше неподвижно и гледаше свирепо Фрост.

— Имаме дяволски неприятности — продължи Фрост. — Хванала се е с един тип, който ѝ е дал ЛСД. Жестоко се е дрогирала и го е убила.

Гранди направи крачка назад.

— Убила го е?

— Да... Пробола го е смъртоносно. Хипито е погребано. Ако имаме късмет, никой няма да разбере за това, но ще ти струва пари: погребана го съдружниците ми.

Гранди гледа доста дълго Фрост, после мина през въртящата се врата, насочи се към спешното отделение и се загуби от поглед.

Фрост пое дълбоко въздух. Запали цигара със запотената си ръка. Звукът от рязко натискане на спирачки го накара да се обърне. Силк излезе от колата и се приближи към него.

— Какво дава? — запита той, като застана лице в лице с Фрост.

— Казах ти да стоиш настрана от това! — отвърна сърдито Фрост. — Така че стой настрана!

— Поразмърдай си мозъка! — рече Силк. — Държим Гранди в ръцете си. Тя е убила онзи тип и можем да го докажем. Ти ще уредиш

сделката. Изцеди двадесет милиончета от него! Кажу му, че или ще плати, или дяволската му дъщеря ще бъде съдена за убийство!

Фрост погледна изопнатото лице на този професионален убиец. Внезапно му се доповръща. Осъзна, че заради неистовото си желание да бъде богат беше пуснал на свобода онова лудо момиче и именно защото се беше измъкнало, то беше извършило убийство. Желанието му бързо да забогатее му опротивя и той усети отвращение към себе си.

Обърна се и се запъти към входа за спешни случаи.

— Ей! Къде отиваш? — викна Силк.

Фрост не му обърна никакво внимание и се приближи до рецепцията. Възрастната жена го погледна въпросително.

— Съобщение за мистър Гранди — каза Фрост.

Магическото име накара жената веднага да наостри уши.

— Да, сър.

— Предайте му, че ще бъда във вилата, ако има нужда от мен.

Името ми е Фрост.

Тя си записа на листче.

— Ще се погрижа да получи съобщението ви, мистър Фрост.

Хрумна му една мисъл.

— Как е мистър Амандо? — попита.

Пълното лице на възрастната жена се натъжи.

— Умря преди час. Получи втори инфаркт.

— Има късмет — рече Фрост и я остави със зяпнала уста. Излезе навън във влажната жега.

Силк го сграбчи за ръката.

— Върни се там и говори с Гранди!

Фрост се дръпна и заби десния си юмрук в челюстта на Силк. Знаеше, че в бъдеще в живота му щеше да има малко удоволствия, но поне в момента, в който кокалчетата на ръката му потънаха в лицето на Силк, почувства удоволствие.

Силк залитна, направи няколко стъпки назад и се стовари върху асфалта.

Фрост се качи в ламборджинито и подкара бързо към вила „Орхидея“.

* * *

Гранди седеше в едно кресло в малка стая, в която имаше още столове и покрита с лъскави списания масичка. Единственият звук идваше от климатичната инсталация. Седеше там от два часа и мислеше за изминалия си живот.

Беше се родил в беден квартал на Неапол. Баща му бе убит в една схватка с ножове. Беше силно привързан към майка си и на шест години вече продаваше фалшиви писалки „Паркър“ на туристите. По-късно им продаваше порнографски картички. Майка му взимаше всичко, което спечелеше, и го спестяваше. Живееха на спагети и с плодовете, които успееше да открадне от пазара. Когато майка му беше убита от пиян шофьор, който не успял да спре, Гранди беше прекарал три месеца в неутешима скръб. Беше останал съвсем сам. Използвайки парите, които майка му беше спестила, той си купи малка моторница и започна да прави контрабандни рейсове между Неапол и Танжер, като пренасяше първо цигари, а по-късно алкохол. Парите, които той винаги грижливо спестяваше, се увеличаваха в банката. На двадесет години, благодарение на познанията си, що се отнасяше до лодките, той се беше сприятелил с богат индустриалец, който беше доволен да го държи при себе си, за да се грижи за яхтата му. Беше казал на Гранди, че е страшно притеснен, защото дъщеря му се забъркала с някаква лесбийка. Гранди предложи помощта си срещу голяма сума пари. Индустриалецът не му беше задал никакви въпроси и се беше съгласил. Гранди беше отишъл в луксозния апартамент и беше удушил лесбийката. След като по този начин внезапно бе забогатял, Гранди се беше преместил в Рим. На тридесет и пет бе инвестирал парите си толкова успешно, че вече не го застрашаваше опасността някога да се върне към бедността. Свърза се с точно необходимите хора, които бяха впечатлени от ума му. Инвестираше, спестяваше, реинвестираше, увеличаваше капитала си. Парите сами идваха при него. Когато навърши четиридесетте и вече бе мултимилionер, той се ожени за Мария Вендоти, дъщерята на италианския посланик във Франция. Този брак увеличи богатството му, но затова пък той бе толкова зает да превръща парите в повече пари, че накрая, след шестнадесет, години брак, жена му се бе самоубила и Гранди бе останал сам с Джина.

Докато седеше в малката чакалня, Гранди осъзна, че Джина беше последният член на семейството му, а за него семейството беше всичко.

Сега заради това копеле Фрост Джина си отиваше. Ръцете му се свиха в юмруци.

После се отвори една врата и влезе висок слаб мъж.

— Мистър Гранди? Аз съм доктор Ванс. За дъщеря ви...

Гранди седеше като вкаменен и слушаше тихия глас на доктора.

Накрая д-р Ванс рече:

— Съжалявам, но искам да знаете истината.

Гранди погледна към стиснатите си юмруци.

— Искате да ми кажете, че няма надежда, нали?

— Ще оживее, но... не... няма надежда да бъде нормална никога вече. Има тежко мозъчно увреждане. Можем да я поддържаме жива само с апарат. Това е единственото, което можем да направим. Може да остане жива десет години, дори повече.

— Само дишайки? — попита Гранди.

— Да.

Гранди сви юмруци.

— Тогава по-добре да умре.

— Вие решавате, мистър Гранди — отвърна тихо Ванс. — Моята работа е да поддържам дишането ѝ.

— Напълно сигурен ли сте, че няма никаква надежда да се възстанови? — попита Гранди. — Напълно сигурен ли сте?

— Няма никаква надежда. Увреждането на мозъка е огромно.

— Искам да я видя.

— Разбира се. На системи е. Елате с мен.

Той поведе Гранди по дълъг коридор към една стая, в която зад две бюра седяха сестри и наблюдаваха контролни табла.

В средата на стаята имаше легло. Джина лежеше на него, завита с чаршаф. От нея към системата, която я поддържаше жива, излизаха жици и маркучета.

— Свободни сте, сестри — каза им Ванс. — Ще ви извикам, когато имам нужда от вас.

Без да им обръща внимание, Гранди отиде до леглото и погледна дъщеря си. За първи път, откакто беше загубил жена си, почувства

непоносима мъка, но успя да се овладее. Стоеше неподвижен и гледаше последната му и единствена връзка със семейния живот.

Наблюдаваше бавно надигащите се и спадащи гърди на Джина, скрити под чаршафа. Гледаше безизразното ѝ като маска лице и полуотворените ѝ безжизнени очи.

— И може да остане в това състояние години? — попита, давайки си сметка, че сега само той и Ванс са в стаята, а сестрите са излезли.

— Да.

— Съвсем сигурен ли сте?

— Да. Няма надежда за нея. — Ванс заобиколи леглото и посочи червения контакт. — Оттук се свързва с апарата. Сега трябва да ви оставя. Имам и други пациенти. — Погледна замислено Гранди. — Ако тя беше моя дъщеря, щях да издърпам шнура и да я оставя да умре спокойно.

Гранди прокара ръка по потното си лице.

— Това ли е единственото, което трябва да направя?

— Ако остане включено, тя ще продължи да диша. Ако шнурът бъде издърпан, тя безболезнено ще се пренесе в смъртта. Ще се погрижа да не ви пречат. Решението е ваше.

Той излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

Гранди придърпа един стол и седна до леглото. Гледа я замислено дълго време, виждаше как се повдигат и спускат гърдите ѝ, после изведнъж осъзна безнадеждността на цялото положение.

— Поне, миличка — каза той, — си убила копелето, което ти е дало наркотика. Сега смятам да убия копелето, което те пусна на свобода, моя бедна, луда, малка дъщеричке. Ще го боли, миличка, бъди сигурна. — Стана, наведе се и я целуна по бузата, после мина покрай леглото и издърпа шнура от червения контакт.

Стоеше пред леглото, очите му гледаха как гърдите ѝ се повдигат и спускат, после, след известно време, когато чаршафът стана неподвижен, той сложи ръка върху лицето на Джина и излезе от стаята.

Когато минаваше през фоайето, където беше рецепцията, сестрата каза:

— Извинете, мистър Гранди, има съобщение за вас.

Гранди спря.

— Мистър Фрост ви съобщава, че ще бъде във вила „Орхидея“, ако ви е нужен.

Гранди я погледна втренчено, наклони глава и излезе навън в горещата влажна нощ.

Когато отваряше вратата на ролса, от тъмнината някакъв глас каза:

— Името ми е Лу Силк. Работя за мистър Радниц.

Когато се върна в къщичката си във вила „Орхидея“, Фрост бе обзет от едно неистово желание: да се махне час по-скоро от Перъдайс Сити. Всичко се беше обърнало наопаки. Мечтата му да притежава пет милиона долара се беше изпарила яко дим. Инстинктивно усещаше, че Джина никога вече нямаше да бъде нормална, и мисълта, че той беше виновен, задето я бе освободил, му причиняваше болка.

Крачеше из стаята и удряше юмруците си един в друг. Откъде би могъл да знае, че е луда? Откъде би могъл да предположи, че Амандо е психиатър?

Каква дяволска каша!

Сега трябваше да се погрижи за себе си. Отпусна се в едно кресло. Извади портфейла си и провери с колко пари разполага. Невъзможно беше да живееш без пари, да минеш някак си без тях! Все още имаше четирите хиляди долара, които беше взел срещу пръстена на Джина плюс още една хилядарка. Е. добре, имаше пет хиляди долара. Къде да отиде? Не разполагаше с транспорт. Беше твърде рисковано да вземе ламборджинито. Гранди можеше да го обвини в кражба.

Погледна часовника си. Беше 23.15.

И утре е ден, каза си той. Стана, свали сакото и вратовръзката, отиде до леглото и се отпусна върху него.

Утре, рече си той, щеше да наеме кола и да се махне. Това щеше да бъде краят на този глупав кошмар. Щеше да се махне, но къде? Все още се чудеше, все още се опитваше да състави план за бъдещия си живот, когато заспа.

Събуди се след четири часа от упорито тропане по вратата на къщичката. Мигновено застана нащрек. Ръката му потърси опипом

пистолета, докато спускаше крака на пода. С пистолет в ръка той отиде до вратата.

— Кой е?

— Рос. Съжалявам, че те събудих, Майк, но трябва да поговорим. Като държеше пистолета, Фрост махна резето и отстъпи назад.

— Влизай.

Ъмни влезе. На лицето му беше изписана чаровната му широка усмивка.

Фрост ритна вратата и пусна резето. Погледна часовника си.

— За Бога! Знаеш ли колко е часът?

Ъмни отиде до едно от креслата и се отпусна в него.

— Не бих ти отказал питие.

Фрост пхна пистолета в страничния джоб на панталона си.

— Какво искаш?

— Това е добър въпрос — отвърна Ъмни. — Имаш ли скоч?

— Говори! — каза Фрост. — Какво става?

— Харесваш ми, Майк — отвърна Ъмни усмихнато. — Мой тип си. В момента, в който те видях, си казах...

— Стига си се занасял! — излая Фрост. — Харесваш ме толкова, колкото и аз тебе! За какво си дошъл?

Ъмни направи гримаса.

— Не се прави на толкова важен, Майк. Залагам си главата в торбата, като идвам тук. Искам да ти кажа нещо. Добър приятел съм ти.

— О'кей, тогава го кажи — подкани го Фрост — и престани да дрънкаш за добри приятели.

— Става дума за Лу — рече Ъмни.

Какво за него?

— Добър въпрос. Лу си изкарва парите, като застрелва разни хора и го бива в тая работа. — Ъмни направи нова гримаса. — Всички ние вършим разни неща за пари... Това е неизбежно, но на мен не ми харесва. Затова съм тук, Майк.

Фрост замръзна.

— Е... продължавай.

— Момичето... Джина... умря. Беше на системи, които биха поддържали живота ѝ с години, но Гранди дръпна щепсела. — Ъмни

поклати глава и изражението му беше опечалено. — Радвам се, че не ми се е налагало да го правя.

— Стига си го увъртал, Ъмни! — каза Фрост. — Давай по същество.

— Е, щом е мъртва, няма да има пари, нали така?

— Е, добре, няма нари. Провалихме се. Защо си тук?

— Лу е професионален убиец — продължи Ъмни. — Търси пари. Така че те с Гранди се събраха. Мислех, че трябва да ти кажа.

— Да ми кажеш... какво? — попита Фрост, гледайки втренчено Ъмни.

— Добър въпрос — отвърна Ъмни с широката си усмивка. — Е, Гранди и Лу се събраха. Гранди иска да умреш. Влязла му е мухата, че ако не си бил ти, лудата му дъщеря все още щеше да се чука, да плува и да се весели. Така че направи предложение. Наел е Лу да те премахне. Лудост, нали? Реших да те уведомя. — Потърка ноктите си в ризата. — Парите са добри... двеста хиляди долара. Гонехме милиони, но мисля, че двеста хиляди долара са все пак по-добре от нищо.

Фрост се приведе напред в стола си.

— Хайде да изясним нещата — каза той. — Гранди е наел Силк да ме убие и заплащането е двеста хиляди долара... Така ли?

— Точно така — отвърна Ъмни. — Но тъй като те харесвам, реших да те уведомя.

— Кога планира Силк да ме убие? — попита Фрост.

Ъмни кимна одобрително.

— Това също е добър въпрос. Значи ти стана ясно, че Гранди сега те мрази до мозъка на костите си? Исква агонията ти да е дълга. Такова копеле е. Затова дойдох да ти го кажа. Ще бъде с дълга пушка. Лу е несравним с телескопична пушка със заглушител. Миналата година свърши една работа точно като тази. Парите не бяха толкова добри, но все пак достатъчно. Не премахна човека шест месеца, но непрекъснато усилваше натиска, така че след шест месеца този човек напълно изкука. Беше здравеняк също като теб, но след шестте месеца, през които не знаеше кога ще получи куршум в главата, рухна. — Ъмни се наклони напред, отправяйки чаровната си усмивка към Фрост. — Тъй като харесвах този човек толкова, колкото харесвам и теб, го уведомих. Казах му: предупреждавам те — никога не минавай по тихи улички, никога не поглеждай от прозореца. Никога не отваряй вратата, без да

провериш кой е. Внимавай, когато се качваш в кола и бъди готов да залегнеш, щом предното стъкло се разтърси. Казах му да се скрие, но също така му казах, че рано или късно Лу ще го намери.

— И, разбира се, той го намери — рече Фрост.

— Точно така — гласът на Ъмни стана по-твърд. — Този човек последва съветите ми, но не издържа. Извърши нещо глупаво. Намери си пистолет и тръгна да търси Лу. — Ъмни изглеждаше натъжен. — Жена му направи хубаво погребение. Лу изпрати венец. — Ъмни се изправи. — Е, щом нямаш намерение да ме почерпиш едно питие, смятам да се сбогувам. Само исках да ти го кажа. Рано или късно Лу ще те премахне. Той е професионалист.

Фрост се приведе напред и избухна в смях.

Ъмни го зяпна и замръзна.

— Нима си въобразяваш, че ще се уплаша от тия лайна? — попита Фрост. — Смешно е. Ако си въобразяваш, че можеш да направиш от мен кълбо нерви, значи си по-голям мухльо, отколкото си мислех. Сега ще ти кажа какво да предадеш на тоя едноок глупак. Кажу му, че е избрал неподходящ човек, за да го плаши. Мога да се грижа за себе си, докато съм жив. Кажу му, че от този момент нататък с него сме във война. Аз също съм професионалист. Неговите нерви сигурно са по-слаби от моите. Кажу му, че ще му е доста трудно да спечели кървавите си пари, а също така, че аз ще го убия с удоволствие, и то за нищо. — Фрост вдигна пръст. — Изчезвай. Следващия път, когато видя лицето ти, започвай да се молиш. Разкарай се!

Двамата мъже се погледнаха. Ъмни усети внезапна празнота в тялото си. Студеното свирепо изражение на лицето на Фрост го накара да потръпне.

— Не ме разбирай погрешно, Майк — бързо рече той. — Само ти предавам съобщение. Казах ти, приятел съм ти. Смятам да стоя настрана от това. То си е между вас със Силк.

— Вече напика ли се от страх? — подсмихна се Фрост. — Вътре си, както и приятелчето ти Гоубъл. Кажу му го. Когато се оправя с вас двамата, ще се погрижа и за Силк, но вие ще сте първи. — Извади пистолета си от джоба и го насочи към Ъмни. — Чупката! Няма да изпратя венец нито на твоето, нито на погребението на Гоубъл, но

предай на Силк, че на неговото ще изпратя. Изчезвай, преди да съм ти направил втори пъп!

Ъмни изхвърча преbledнял от къщата.

Фрост имаше вроден инстинкт за оцеляване. Когато вратата се затвори зад Ъмни, той се измъкна от стола си, натисна ключа за осветлението и стаята потъна в мрак. После легна на пода.

Частица от секундата по-късно прозорецът се разби и той чу как един куршум се заби в облегалката на стола.

Лежеше неподвижно.

Предупредителен изстрел? Начало на война на нервите или това бе истински опит да го убият?

Изчака, докато не чу как една кола потегля и се отдалечава. Чу я да спира и после отново да тръгва.

Може би Ъмни беше качил Силк. Може би беше блъф и Силк беше все още навън в мрака.

Фрост остана на пода, умът му работеше трескаво. Силк му беше доказал, че е по-добър стрелец, но все още трябваше да докаже, че нервите му са по-здрави от тези на Фрост.

По време на вьетнамската война Фрост се беше научил, че не трябва да седи и да чака да го застрелят. Човек трябваше да вземе инициативата в свои ръце. Отиваш в джунглата, скриваш се и чакаш за някакво движение, прошумоляване на листа, минаваща сянка, сподавена кашлица, тогава натискаш спусъка и след това — един добър стрелец по-малко.

Фрост усети как по тялото му преминава вълна на въодушевление. Тази заплаха, че ще го убият, му подейства като инжекция адреналин във вените.

— О'кей, едноок боклук такъв, нека видим кой е по-добрият — изрече той полугласно.

Изправи се тихо и излезе от къщата през задния вход. Буреносни облаци закриваха луната и беше тъмно. Дори Силк все още да беше зад разцъфналите храсти и дървета, Фрост беше сигурен, че нямаше да го види.

Като се придържаше към най-тъмните сенки, той затича тихо към стаята на охраната. Чу как кучетата ръмжаха, лаеха и подскачаха зад обградения с бодлива тел двор. Никой не ги беше нахранил. Изглеждаха освирепели.

Когато стигна в стаята, Фрост затвори и заключи вратата, после включи осветлението. Взе от стойката за оръжията една автоматична пушка, провери магазина ѝ и я сложи на бюрото.

После вдигна телефона и се обади на пазача при входа на вилата.

— Двата ми приятели излязоха ли? — попита той, когато пазачът отговори.

— Да. Току-що ги проверих. Какво става? — Пазачът изглеждаше обезпокоен. — Добре ли направих, като ги пуснах?

— Няма проблеми. Тръгвам си. Мис Гранди умря.

Отивай си вкъщи.

— Умряла?! Господи, Боже мой!

— Затварям имението. Ела утре в осем сутринта. Марвин ще застъпи на смяна.

— Добре, щом казвате...

Фрост затвори, грабна пушката и се върна в къщичката си. Бързо си събра багажа, взе куфара и тръгна към мястото, където беше паркирал ламборджинито. Никак не му се искаше да взема колата, но трябваше да се измъкне от тук бързо. Спомни си какво го бяха учили в армията: *Винаги поемай инициативата. Винаги действай пръв.*

В къщичката на пазача светеше, но бариерата беше вдигната. Натисна клаксона, когато пазачът се появи на прага и му извика нещо, но Фрост не спря.

Часовникът на таблото показваше 3.15. Подкара бързо към летището. Чиновник със заспал вид зад бюрото на „Херц“ му даде под наем „Мерцедес 200“. Закара колата до мястото, където беше паркирал ламборджинито и премести куфара и пушката в багажника на мерцедеса, после подкара към магистралата. Спря пред Туин Оукс мотел, регистрира се и се затвори в малко, снабдено с климатична инсталация, бунгало. Съблече се, взе душ и се отпусна на леглото.

Утре, каза си той, щеше да започне частната му война: не война, ръководена от генерали, които нехаят колко души ще умрат, стига битката да бъде спечелена. Това щеше да бъде неговата частна война срещу трима мъже, които я бяха обявили и той нямаше намерение да умира.

* * *

Часът беше 2.50.

„Асо Пика“ тънеше в мрак, с изключение на една светлинка, която се виждаше в стаята над плувния басейн. Клиентите се бяха прибрали вкъщи. Марша се беше върнала в Спениш Бей хотел. Персоналът си беше отишъл.

Митч Гоубъл седеше до масата, в една чиния пред него имаше протекъл хамбургер. Очите му натежаваха. Би искал да поспи, но му щеше да разбере как беше минал предварително подготвеният разговор на Ъмни с Фрост. Тримата бяха обсъдили какъв ще бъде най-добрият начин да уплашат Фрост и идеята за дългото преследване беше на Гоубъл.

Докато отрязваше едно парче от хамбургера, чу да пристига кола, после чу стъпки и вратата се отвори.

Усети как го обзема безпокойство, когато видя пребледнялото уплашено лице на Ъмни.

— Не стана ли? — попита той, усещайки какъв щеше да бъде отговорът.

Ъмни седна.

— Копелето ми се изсмя!

Гоубъл притвори очи.

— Не го ли разказа, както трябва, Рос? За другия човек, за...

— Да го разкажа, както трябва! — извика Ъмни. — Разказах му всичко, но той се изсмя!

Гоубъл блъсна чинията настрана. От вида на хамбургера изведнъж му се догади.

— Лу се съгласи, че това е начинът...

— Не ми пука какво мисли Лу! — възкликна Ъмни. — Казвам ти, Митч! Трябва да сме били луди да се забъркаме с Фрост! Винаги си твърдял, че той може да се окаже прекалено умен! Сега пък чуй от мен: той ще излезе нещо повече от умен! Каза, че ще ни преследва и че ще ни убие! Ако беше видял лицето му, когато го каза, щеше да бъдеш в същото състояние, в което съм аз! Ще го направи! По лицето му си личеше! Господи! Щеше ми се да не бях послушал Лу!

— Къде е Лу? — попита Гоубъл.

— Спи си в леглото — изръмжа Ъмни. — Направихме го, както се бяхме уговорили. Докато аз разговарях с Фрост, Лу стоеше отвън с пушката. Когато свърших, Лу стреля по него. Щеше ми се да го беше

убил! Когато казах на Лу, че Фрост смята да ме очисти, той ми отвърна да не се безпокоя. Рече, че Фрост не бил проблем! Представяш ли си? Знаеш ли, Митч, понякога ми се иска никога да не бях имал нищо общо с Лу. Той е луд или нещо такова.

— Я се стегни! — викна му Гоубъл. Лу никога не ни е сторил нищо лошо. Нямахме да стигнем дотук без него.

— А докъде сме стигнали? — запита Ъмни. — Това копеле ще ни убие!

В този момент телефонът зазвъня и двамата мъже се стреснаха. Гоубъл грабна слушалката, слуша известно време, после заговори.

Ъмни стана и си наля голямо уиски. Нервите му бяха толкова зле, че не разбираше за какво говори Гоубъл.

Гоубъл затвори.

— Беше Ні-Фі. Изпратих го на летището, в случай че Фрост реши да замине. Ні-Фі казва, че ламборджинито на Гранди е на паркинга и че Фрост е наел мерцедес от „Херц“. Може би е тръгнал за Маями, за да вземе самолета за Ню Йорк.

— Не! Той ще ни преследва, Митч! Сигурен съм! — Ъмни удари свитите си юмруци един в друг. — Луди сме, че стоим на светло! Може да е някъде отвън с пушка!

Гоубъл отиде до Ъмни и го удари през лицето.

— Млъкни! Трябва да намерим Фрост, преди да е започнал да действа. Лу си е легнал. Може би Фрост също си е легнал. Така че ще започнем да проверяваме мотелите. Аз ще се заема със западните. Ти провери в източните. Хайде, Рос! С колко типове сме се справили заради Лу? Той е само един от тях! Захващай се за работа!

След половин час Гоубъл се обади в Туин Оукс мотел. Беше звънял в четири други мотела и сега улучи в целта.

— Да, сър — отвърна някакъв глас. — Един човек се регистрира преди половин час. Има мерцедес. Регистрирал се е под името Питър Джароу.

— Висок, тъмен, хубав?

— Точно така, сър — отвърна гласът, сега вече с безпокойство. — Надявам се, че не се е случило нищо лошо.

Гоубъл се беше представил като сержант Баски от пътната полиция на Перъдайс Сити.

— Обикновена проверка — отвърна Гоубъл. — Не се тревожете — и затвори. Беше толкова доволен от бързия си успех, че не взе под внимание реакцията на нощния дежурен.

Докато Гоубъл тичаше към вратата и викаше през коридора „Намерих го!“, нощният дежурен, който бе прекарал целия си досегашен живот в Перъдайс Сити и беше в добри отношения с полицията, бавно остави слушалката на мястото ѝ. Сержант Баски! Това име му беше непознато.

Нощният дежурен, който беше седемнадесетгодишен студент и работеше нощна смяна, за да спечели някой и друг долар, докато подготвяше дипломната си работа по икономика, реши, че обаждане от полицията за обикновена проверка в 3.50 беше повече от странно.

Позвъни в полицейското управление и помоли дежурния сержант да го свърже със сержант Баски от пътната полиция.

Дежурният сержант му отговори с отегчен глас:

— Имате грешка. При нас няма никакъв Баски. За какво става дума?

Нощният дежурен от мотела затвори.

Две минути по-късно телефонът събуди Фрост. Той вдигна слушалката разтревожен и застина, докато слушаше онова, което му казваше дежурният.

— Благодаря — рече. — Имам един вечно пиян приятел, който все създава неприятности. Забравете за това, но все пак благодаря.

Фрост се измъкна от леглото.

Значи го бяха открили! Силк може би беше във в тъмнината и го чакаше. Фрост тръгна опипом в мрака, намери пушката, после легна на земята, отвори леко вратата на бунгалото и погледна навън в нощта.

Небето беше виолетово. Палмите и храстите се очертаваха рязко в полумрака на развиделяващия се ден. След десет минути вече щеше да стане опасно светло.

Фрост се почувства напълно спокоен. Това беше война, в която щеше да се повесели. Движейки се тихо като змия, влачейки пушката до себе си, той изпълзя навън.

Нищо не се случи. Нищо не помръдна.

Реши, че е прекалено рано, за да може Силк да предприеме нещо, но предпочете да не рискува. Стигна до мерцедеса, когато слънцето се подаде иззад дърветата. С едно бързо движение отвори вратата на

колата и се мушна вътре, приведе се и зачака. Вроденият му инстинкт му даде зелена светлина.

Запали колата и подкара бързо към „Асо Пика“.

* * *

Силк надигна глава от възглавницата и погледна кръвнишки с едното си око Тъмни, който стоеше на прага.

— Не виждаш ли, че се опитвам да спя! — изръмжа той.

Тъмни влезе в стаята и запали лампата.

— Фрост е в Туин Оукс мотел — каза развълнувано той. — Можеш да го хванеш!

— Махай се оттук, по дяволите — излая Силк. — Опитвам се да спя.

— Лу... за Бога! Фрост е опасен! — Тъмни застана до долната част на леглото. — Сега е моментът да го очистиш!

Силк се превъртя по гръб и се прозя.

— Сключил съм сделка с Гранди и ще я спазя — рече той. — Ще скъсаме нервите на Фрост. Какво ти става на теб, бе? Искаш част от парите, нали? Ако прибързаме, Гранди няма да плати. Остави ме да спя!

— Всичко, което трябва да направиш, е да отидеш до Туин Оукс мотел и да го очистиш, Лу! — каза Тъмни. — Ако не го направиш сега, той ще очисти нас!

— Наблюдавайте мотела — отвърна Силк. — Ще чакаме. Мога да се погрижа за Фрост, когато си поискам. Загаси дяволската лампа. Искам да поспя!

С ужасното чувство на безизходност и страх Тъмни загаси лампата и се върна в стаята над плувния басейн.

— Той е луд! — излая с треперещ глас. — Разправя да наблюдаваме мотела и когато той бъдел готов, щял да се погрижи за Фрост. Разправя, че Гранди няма да плати, ако не сме действали бавно! Господи! Докато се мотаем, Фрост ще ни нападне!

Гоубъл току-що беше довършил хамбургера.

— Спокойно, Рос. Няма защо да се вълнуваш. Заръчах на Луи да наблюдава мотела. Ще бъде там след двадесет минути. Фрост няма да

предприеме нищо. Не е толкова глупав. Ако Лу иска да е бавно, ще правим, каквото каже. Никога не е грешил, така че престани да хленчиш. — Той се изправи. — Отивам да си легна. Я погледни колко е часът, по дяволите. — Отиде до прозореца и дръпна завесите. — Виж, слънцето изгрява.

Така той стана идеална мишена за скрития в цъфналите храсти Фрост, който вдигна пушката, прицели се и леко натисна спусъка.

Горната част на главата на Гоубъл се пръсна и от нея потекоха мозък и кръв. Той се стовари на пода като прострелян слон, повличайки със себе си масата и два стола.

За миг Тъмни остана като парализиран, после се хвърли на пода точно когато следващият куршум разби екрана на големия телевизор, до който беше застанал.

Тъмни лежеше неподвижно, сърцето му биеше лудо, по лицето му се стичаше пот. С ужас видя ръцете си плувнали в кръвта на Гоубъл.

Като чу двата пушечни изстрела и трясъка от падането на тялото на Гоубъл, Силк скочи от леглото, облече черна риза, черни панталони и сандали. Движенията му бяха бързи и спокойни. Взе пушката си, прекоси стаята с две бързи движения, бутна 38-калибров автоматичен пистолет в джоба на панталона си, после отвори вратата и излезе в полуосветения коридор.

Тънките му устни се бяха изопнали от ярост.

— Рос! Митч!

Тръгна надолу по коридора и спря, когато видя Тъмни да излиза пълзешком от стаята над плувния басейн. Той ломотеше нещо неразбираемо с ужас.

Слънцето вече се беше издигнало над дърветата и имаше достатъчно светлина, за да види изцапаните с кръв ръце на Тъмни. Мина покрай него и надникна в стаята.

Лъч светлина падаше право върху Гоубъл. С един бърз поглед Силк видя всичко, което искаше да знае. Протегна се и затвори вратата, после свали пушката, хвана Тъмни за ризата и го вдигна нагоре.

— Казах ти! Предупредих те! — викаше истерично Тъмни. — Той е навън! Ще ни убие и двамата!

Силк го блъсна силно в стената, разтърси го и го зашлеви през лицето.

— Няма да те убие, няма да убие и мен! — изрече Силк през зъби. — Митч нямаше късмет, но с нас ще е иначе.

— О'кей, значи той е навън. На наша територия е! Ще го хванем! Тъмни гледаше разтреперан Силк.

— Той уби Митч! — изкрещя. — Навън е! Ако се покажем, ще ни убие! Каза, че можеш да се справиш с него, а сега виж какво стана!

Силк едва го слушаше, умът му беше зает. Цялата операция се беше оказала пълен провал, но поне му беше останало обещанието на Гранди да му плати двеста хиляди долара, за да убие Фрост. Само че споразумението беше да накара Фрост да се изпоти и да не бърза с убийството. Сега Силк проумя, че страшно много беше подценявал Фрост. Трябваше да послуша предупреждението на Тъмни, че Фрост няма да се уплаши. Беше имал смелостта да дойде тук и да убие Митч. Твърде вероятно беше все още да е навън с пушка в ръка. Силк беше сигурен в уменията си да стреля. Ако Фрост беше навън, все едно че беше мъртъв. Беше решен да спечели обещаните пари, но нямаше намерение да рискува, ако не беше уверен, че ще ги получи.

— Стой тук — нареди той на Тъмни и тръгна бързо към офиса. Пердетата бяха дръпнати, но за да не рискува, Силк взе телефона, седна на пода, по-надалеч от прозореца, и се обади в Спениш Бей хотел.

Часът беше 4.55.

Отначало нощният дежурен отказваше да свърже Силк с апартамента на Гранди по това време, но когато Силк настоя, че въпросът е спешен, той го направи.

Гранди вдигна слушалката. Силк се учуди колко бодро звучеше гласът му, но той не можеше да знае, че Гранди бе прекарал цялата нощ до прозореца, жалейки за дъщеря си.

Силк му обясни тихо положението.

— Има две неща, които мога да направя, мистър Гранди — завърши той. — Какво да бъде трябва да решите вие. Фрост е убил партньора ми. Мога да се обадя на полицията и те ще хванат Фрост и ще го арестуват. Той ще проговори. Вестниците ще изкарат дъщеря ви на първа страница. По-доброто решение е да го очистя веднага, ако е навън, а мисля, че е така. Но преди да тръгна да го преследвам, искам да съм сигурен, че ще си получа парите. Какво да бъде?

— Убий го веднага и ще ти платя — отвърна Гранди рязко и затвори.

Минута-две Силк остана на пода, устните му се бяха разтеглили в зловещата му усмивчица. Замисли се, после кимна, стана и се върна при Ъмни, който се беше притиснал до стената в коридора. Лицето му имаше пепеляв цвят и той дишаше уплашено на пресекулки.

— Гранди нареди да го убия веднага — каза Силк. — Значи ще го убием.

Ъмни погледна Силк с ужас.

— Не и аз! — Той потръпна. — Това е твоя работа. Аз ще остана тук!

— Може да си е отишъл — рече Силк, — но трябва да разберем дали е така. Сега ти ще излезеш през вратата с ръце на тила и ще викаш, че аз не съм тук и да не стреля. След като той се покаже, аз ще го убия.

— Ти си луд! В момента, в който се появя, той ще ме застреля! — Ъмни започна да трепери.

— Не, няма. Той иска да убие мен. Хайде, Рос, започвай да действаш!

— Не! Не можеш да направиш това с мен, Лу. Няма да отида! Няма да изляза навън, за да ме убие!

Силк прехвърли пушката в лявата си ръка и извади 38-калибровия. Насочи дулото на инчове от изпотеното лице на Ъмни.

— Я си промени решението, по дяволите. — Изрева той. Лицето му заприлича на зловеща яростна маска. — Ако до десет секунди не тръгнеш, ще ти пръсна главата.

Ъмни едва си пое въздух.

В искрящото живо око на Силк той прочете, че е на косъм от смъртта.

— О'кей... О'кей... ще отида.

Силк се отдръпна.

— Направи го дяволски бавно. Започни да викаш веднага щом отвориш вратата. Той няма да те убие, но аз ще го очистя. Тръгвай!

Ъмни пое, препъвайки се, по коридора към вратата, която водеше към градината. Силк мушна 38-калибровия в джоба на панталона си, после запристъпва тихо след Ъмни, като държеше пушката с двете си ръце.

Ъмни го погледна умоляващо, когато затърси с ръка дръжката на вратата.

— Викай силно! — заповяда Силк. — И по-живо. Може да си е отишъл.

* * *

Когато видя как Гоубъл полита назад с окървавено лице и изчезва от погледа му, Фрост усети по тялото му да преминава вълна на удоволствие. Видя как нещо бяло помръдна зад прозореца и мигновено стреля втори път. Чу как се разби стъкло и телевизорът избухна.

После, приведен зад прикритието на разцъфналите храсти, той бързо се премести на около петдесет ярда в страни.

Спря и залегна, уверен, че е напълно скрит. Чудеше се дали беше убил Ъмни. Реши, че не е успял, но ако бе имал късмет, вероятно го беше ранил и все пак трябваше да смята, че засега са двама срещу един.

Лежеше там, слушваше се, но не чу нищо. Виждаше цялата предна част на ресторанта. Нищо не я скриваше.

Ако Силк или Ъмни излезеха през вратата, те, все едно че се самоубиваха. Може би имаше странична или задна врата. Щеше му се ресторантът да е като капан за тях. Ако успееш да се измъкнат навън, щяха да му се изплъзнат и това щеше да обърне нещата в тяхна полза.

Като се придвижи тихо, все така под прикритието на храстите, Фрост разгледа лявата страна на ресторанта и забеляза врата, към която водеха дървени стъпала. Продължи да се движи и в задната част на ресторанта видя входа за персонала. Там обаче нямаше никакво прикритие. Прецени, че ако решеха да излязат, щяха да използват страничната врата. Придвижи се назад, докато не се окажа на шестдесет ярда от нея. Имаше идеална позиция: съвършено прикритие и нищо не би попречило на изстрела му. Настани се и зачака.

В този момент слънцето вече се беше показало иззад дърветата и хвърляше слаби сенки. Фрост погледна часовника си. Наближаваше 5.00. Чудеше се в колко ли часа щеше да пристигне персоналет. Ако Силк и Ъмни предпочетяха да останат вътре, на прикрито, щяха да го затруднят, но се съмняваше, че ще останат там. Щеше да им се наложи

да скрият тялото на Гоубъл. Силк едва ли би искал да се забърква с полицията. Той щеше да се опита да го убие, преди персоналът да пристигне.

Измина половин час, но Фрост беше свикнал да чака. Спомни си, че беше чакал четири часа в джунглата, за да се появи един снайперист. Отпусна се, пушката беше опряна на рамото му с насочена към вратата цев, и зачака.

Не се чуваше нищо, освен далечния шум на трафика, нищо не се движеше, освен един ястреб, който кръжеше горе в небето.

Тогава страничната врата се отвори и Тъмни застана на прага с ръце на тила.

Труден ще е изстрелът, помисли си Фрост. Тъгълът беше лош. Не можеше да рискува да не улучи.

Тъмни извика:

— Не стреляй! Лу го няма! Ще ти помогна да го намериш! Не стреляй.

Фрост се понесе назад към миналото. Веднъж се беше оказал в съвсем същата ситуация. Беше притиснал един виетнамски снайперист, а той беше викнал, че се предава. Беше хвърлил оръжието си през гъсталака, зад който се криеше, и то беше паднало точно до Фрост. После снайперистът се беше появил с вдигнати ръце и Фрост се беше хванал. Беше излязъл иззад прикритието със свалена пушка. Снайперистът беше свалил голямата си сламена шапка, в която имаше скрита граната. Когато Фрост го застреля, шапката полетя към него. За част от секундата Фрост бе наблюдавал приближаващата към него смърт, после беше залегнал. Беше прекарал два месеца в полевата болница с обгаряния, но беше оцелял. Беше си обещал, че ако някога някой тръгне към него с вдигнати ръце, първо ще стреля и после ще се извинява.

Надигна се на едно коляно, за да оправи тъгла на стрелбата.

Силк, който беше залегнал в коридора и наблюдаваше през процепа на вратата, улови движението, но Тъмни му пречеше.

Тъмни крещеше с все сили. Силк не посмя да му викне да залегне, така че да може да очисти Фрост. Не искаше Фрост да разбере, че е там.

Когато Тъмни стигна до най-долното стъпало на стълбата, Фрост го простреля в главата и залегна, но не беше достатъчно бърз.

Докато Ъмни падаше, Силк получи добра видимост и изпрати един куршум. Той мина през ребрата и ръката на Фрост, прокопавайки бразда в плътта на гърдите му. Фрост мерна Силк, дръпна се назад и се скри, после стреля. Куршумът просвистя край лицето на Силк и във въздуха литнаха трески. Една голяма треска удари стъкленото му око и по лицето му потече кръв. Псувайки, Силк се отгласна назад.

Усещайки, че ризата му се просмуква с кръв, Фрост запълзя обратно. Обучението в армията му бе помогнало да остане в добро физическо състояние и той се запромъкна тихо като змия през храстите, без да ги помръдва, и стигна до няколко дървета, по-надалеч от страничната врата, без да стреля повече.

Той погледна окървавената си риза, сгъна пръстите си, направи гримаса и си каза, че би могло да е и по-зле.

Как стреляше само това еднооко копеле! — помисли си. Е, сега поне бяха останали само те двамата. Един срещу един... Достатъчно честно. Умението на Силк да стреля с пушка срещу неговото умение да се бие в джунглата. Безпокоеше се, че кървеше, но и по-рано му се беше случвало. Извади носната си кърпа, направи я на тампон и с помощта на колана си я пристегна към раната. После се премести на друго място, откъдето имаше добра видимост към страничната врата, и се приготви да чака.

Силк тръгна бързо по коридора, слезе по стълбите и се насочи към тоалетните. Изми лицето си и спря кървенето: обикновена драскотина. Не беше сигурен дали беше улучил Фрост. Ако не беше улучен, дали Фрост все още държеше на прицел страничната врата? Силк погледна часовника си. Времето летеше. След един час персоналът щеше да започне да идва. Трябваше да убие Фрост бързо, после щеше да изчезне отгук. Имаше много добри приятели, които щяха да му изфабрикуват желязно алиби. Полицията нямаше да успее да му прикачи нито едно от тези убийства, но Фрост трябваше да бъде ликвидиран, защото ако го арестуваха, щеше да си развърже езика.

Може би вече беше мъртъв, помисли си Силк, но не трябваше да поема никакви рискове. Сега беше сигурен, че само да протегне ръка и ще грабне двестата хиляди долара. Какво да прави? Ако Фрост беше само ранен, щеше да бъде опасен като хванат в капан тигър, а се и криеше.

Разбира се, беше прекалено опасно да излезе от сградата през страничната врата. Нямаше прикритие и през главния, и през черния вход.

Покривът!

Силк изпсува под мустак. Защо не се беше сетил за покрива по-рано. Ако се беше качил горе, преди Ъмни да тръгне да излиза, досега Фрост щеше да е мъртъв.

Грабна пушката и затича нагоре по стълбите към пожарния изход. Изкачи се по железната стълба и излезе на равния покрив, ограден с висока два фута стена.

Силк легна и запълзя, докато не стигна точно над страничната врата, която беше на около десет фута под него.

Лежейки в храстите, Фрост забеляза, че до него има малка локва кръв. Погледна просмуканата с кръв превръзка и започна да се чувства неспокоен.

Господи! — помисли си той. — Кървя като някакво гадно прасе.

Пристегна силно колана над превръзката и по тялото му премина болка. Даваше си сметка, че е изтощен, а и падащите върху него слънчеви лъчи го безпокояха. Усещаше, че го обзема силна жажда.

Еднооко копеле такова, помисли си той. Наистина ме рани! Добре, излез, мамка ти... Само се покажи!

Всичко беше тихо и неподвижно, с изключение на ястреба, който все още кръжеше в небето.

Фрост си помисли за Марша. Спомни си миналото и я чу да казва: „*В Перъдайс Сити стават истинските неща. Там човек може да изкара повече пари, отколкото в който и да било друг град в света.*“

Как му се щеше да не я беше послушал!

Мечтаеше за пет милиона долара! Ама че мечта!

Ако се измъкнеше жив от тази бъркотия, какво щеше да прави? Щеше ли да продължи да гони златото: винаги наблизко и винаги недостижимо! Но това беше животът му и такъв щеше да бъде и бъдещият му живот.

Из тялото му се разливаше някаква лекота, която го подканваше да заспи. Кръвта около него ставаше все повече. Той поклати глава, премигна с очи и сграбчи пушката.

Гледайки отгоре, Силк зърна движението, после зърна и Фрост. Тънките му устни се разтеглиха в злобна усмивка. С едно бързо движение той се прицели и стреля.

В този момент Фрост вдигна очи и видя Силк на покрива. Рефлексът му беше изневерил. Видя оръжието, но не можеше нищо да направи. Знаеше, че само миг го дели от смъртта. Последната му мисъл, преди да умре, беше, че това еднооко копеле го беше победило.

Силк знаеше, че не е необходимо да стреля още веднъж. Той стана, протегна се, после отиде до ръба на парапета. Погледна надолу към неподвижното тяло.

Двеста хиляди долара! Е, никой не можеше да каже, че не си ги е спечелил. Това беше най-опасното и трудно убийство в дългия му списък.

После чу нещо, което приличаше на шум от размахване на крила.
Птица?

Когато започна да се оглежда, в гърба му се заби острието на хвърлен нож. Агонизирайки, той се преви напред, загуби равновесие и политна от двадесет фута към тревата, разтресе се в гърч, после застина.

Облечен в черно, Сука слезе по желязната стълба, изтича навън от ресторанта и спря до Силк. Обърна го с ритник, извади ножа, изтри острието в ризата на Силк, после отиде до мястото, където лежеше Ъмни. Доволен, че и той е мъртъв, отиде до Фрост. Погледа тялото му няколко секунди, кимна, след това прибяга бързо до храстите, откъдето се беше появил.

* * *

Гранди говореше с д-р Ванс по телефона.

— Искам тялото на дъщеря ми да бъде изпратено в Рим, докторе — казваше той. — Ще оставя вие да уредите нещата. Рим беше нейният град.

— Добре, мистър Гранди. Ще уредя всичко.

— Благодаря. — Последва мълчание. — Ще се погрижа на болницата ви да бъде направено дарение. — И той затвори.

Чу зад гърба си лек шум. Обърна се.

Сука беше влязъл и стоеше до вратата.

— Всички са мъртви, синьор — рече той, сякаш обявяваше, че вечерята е сервирана.

— Силк?

— Всички са мъртви, както ми наредихте.

Гранди се замисли за дъщеря си.

— Събирай си багажа — каза той. — Заминаваме за Рим след час.

— Да, синьор.

Гранди отиде до големия панорамен прозорец и погледна към залива. Независимо от ранния час яхти с всякакъв цветнокож персонал напускаха пристанището. Хората вече отиваха на плажа. Трафикът нарастваше. Горещият бриз поклащаше върховете на палмите.

В Перъдайс Сити започваше новият ден.

Издание:

Джеймс Хадли Чейс. Смятай се за мъртъв
Английска. Първо издание

Преводач: Станислава Миланова

Редактор: Борис Милев

Художник на корицата: Юлия Артамонцева

Технически редактор: Симеон Айтов

Коректор: Нели Йорданова

Формат 80Т08. Печатни коли 11,50

Издателска къща „Албор“, София, 1993

Набор „ЗЕМ-Софт“

Печатница „Балкан прес“, София

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.